XXVI. ÉVFOLYAM, 29. SZÁM

Ára: 1,80 Ft

1970. JÚLIUS 16.

Ludas Matyi

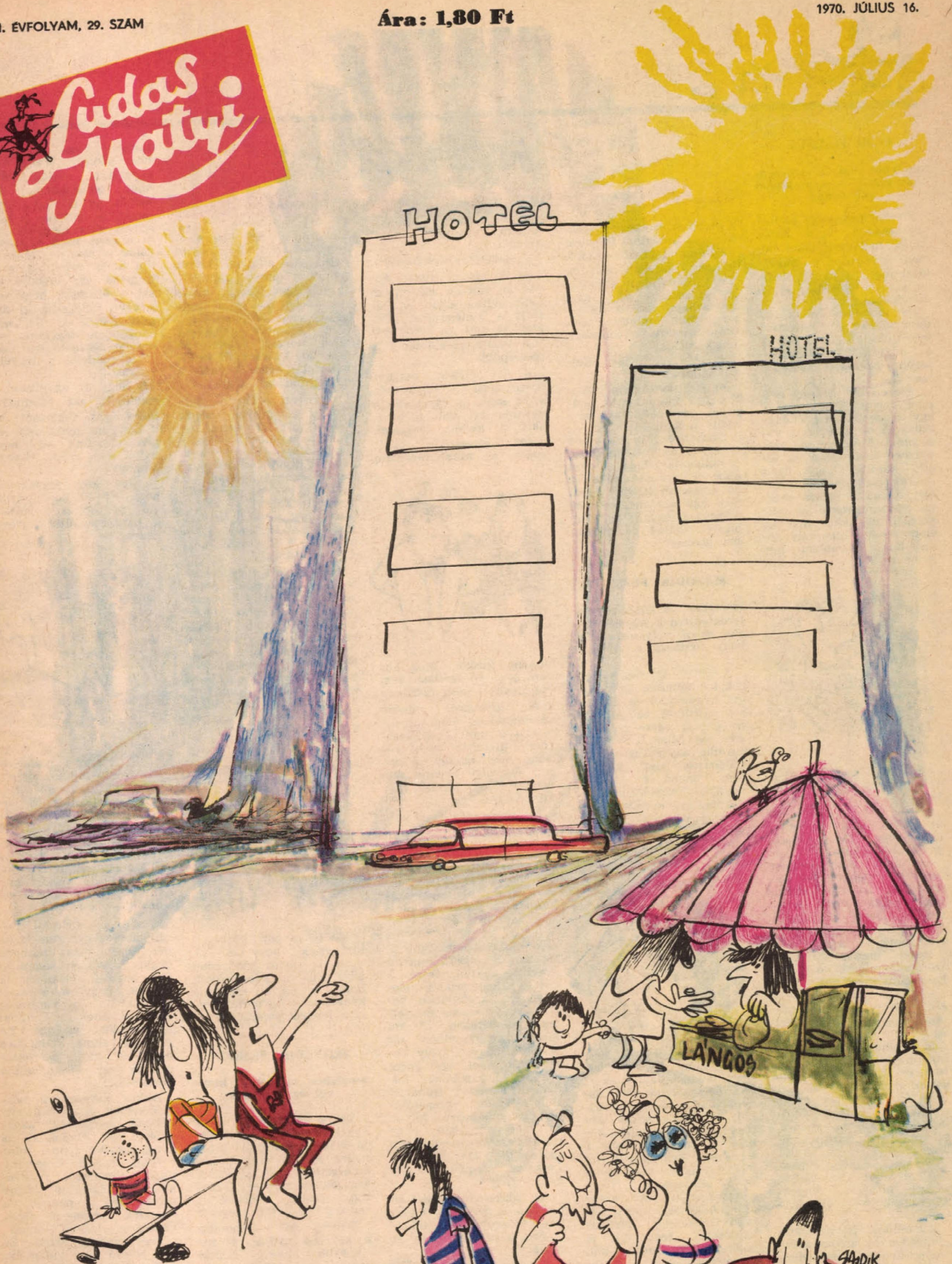
HOTEL
HOTEL
LÁNGOS
SAJDIK

— Az a fényesebb Nap csak a külföldiek részére süt…

Sajdik Ferenc rajza

KEDVES LUDAS!

A NADRÁG

AVAGY EGY KÖRUTI KERESKEDELMI KALAND KRONIKÁJA

ELSŐ FEJEZET

amelyben valaki nadrágot akar venni — és majdnem ruhát kap

Történt pedig egy júniusi hétköznapon, hogy Szűcs Árpád budapesti lakos bement a körúton a Művész mozi melletti pantallóboltba, azzal a leghétköznapibb szándékkal . . .

De jobb lesz talán, ha mindezt az ő szavaival meséljük el, úgy, ahogy a Ludas Matyi szerkesztőségéhez címzett levelében megírta:

„Szerettem volna kétszáz forint körüli árban egy mosható, drapp vagy szürke nyári nadrágot vásárolni. Miután az igényemet felsoroltam, az eladó közölte, hogy ilyen nadrág csak kb 350 forintért kapható. Félóra múlva visszamentem az összeggel, de akkor már az eladó nem emlékezett arra, hogy korábban mit mondott.

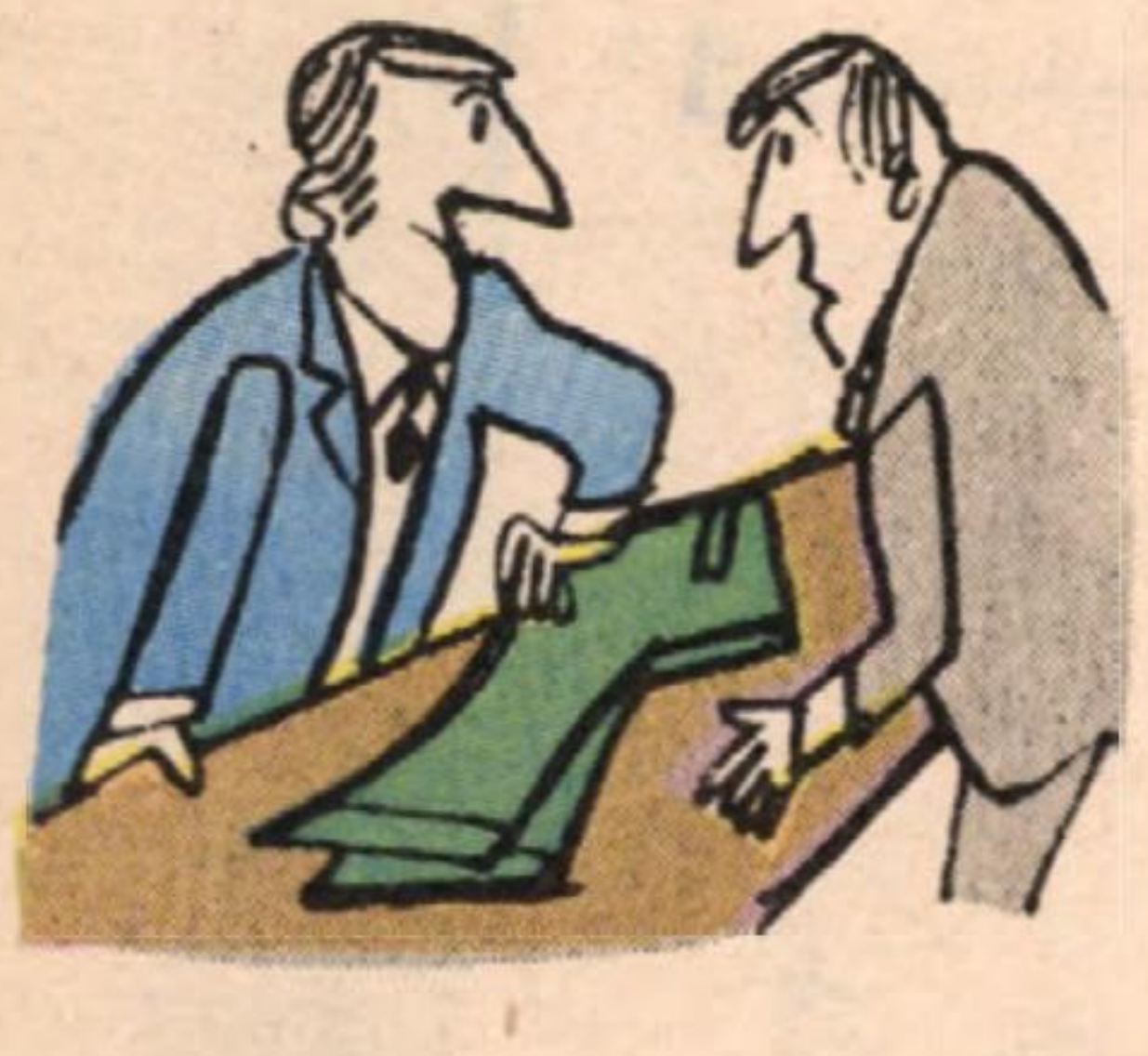

— Ilyen nadrág csak 450 forintért van — jelentette ki.

— De kérem, akkor ön az előbb miért mondta, hogy van? Most hiába gyalogoltam vissza.

— Nahát, hogy milyen felelőtlen vagyok, — gúnyolódott az ifjú eladó, majd odébb ment négy lépést, levett a polcról egy sötétzöld nadrágot és elémdobta. — Ez jó lesz?

Ismét, immár harmadszor, elmondtam, hogy milyen színt szeretnék.

— Olyan nincs. Ne is állítsa, hogy én azt mondtam, hogy ezért az árért van . . .

Mit tehettem? Bosszúsan legyintettem, köszöntem és kifelé indultam, de az eladó rámrivallt:

— Mit legyintget maga itt nekem, hallja! Mindjárt kimegyek az utcára, és majd meglátjuk, mi lesz!

— Most nagyon megijedtem, mert kissé ijedős vagyok, de azért ez engem is érdekelne! — válaszoltam.

Kimentünk. Itt az eladó gyengéden az arcomba fejelt és üvöltve megkérdezte . . .”

Itt néhány mondatot ki kell hagynunk, mert olyan szavak is szerepelnek benne, amelyek a közhiedelem szerint nem bírják el a nyomdafestéket. (Egyébként az irodalmi folyóiratok már többször kipróbálták, s kiderült: a nyomdafesték mindent elbír!)

Folytassuk ott, ahol folytatható. Szóval az eladó, több minden más után, áttérve a tegezésre, megkérdezte:

— „Mit képzelsz tulajdonképpen?

— Azt képzeltem, találok itt nekem való nadrágot, és valakit, aki normális módon kiszolgál.

Közben egy másik eladó is kijött és figyelmeztette a kollégáját, hogy hagyja abba a cirkuszt. Erre az én emberem közölt velem még egy pár meglepő, de rámnézve egyáltalán nem hízelgő dolgot és győztesen távozott.”

MÁSODIK FEJEZET

amelyben az újságíró mesterdetektívnek képzeli magát és a helyszínre siet, hogy tisztázza a dolgokat

A „tett” színhelyén népes kis társaság gyűlt egybe: a panaszos, a vállalat két ellenőre, az újságíró és a bolt egész személyzete, egy híján S. O. eladó ugyanis szabadságon van. Pillanatok alatt kiderül, hogy éppen ő az ügy egyik főszereplője.

A boltiak emlékeznek a vevő arcára, arra is, hogy némi vitája volt az eladóval, de hogy miről és hogyan folyt a vita, arra már nem emlékeznek, nem is igen hallották . . . (Az egész üzlet alig nagyobb egy jókora szobánál, az eladók szinte szorosan egymás mellett állnak, s mégsem hallják, mi folyik egy félméterrel tőlük? Nagyon rossz lehet ott az akusztika!)

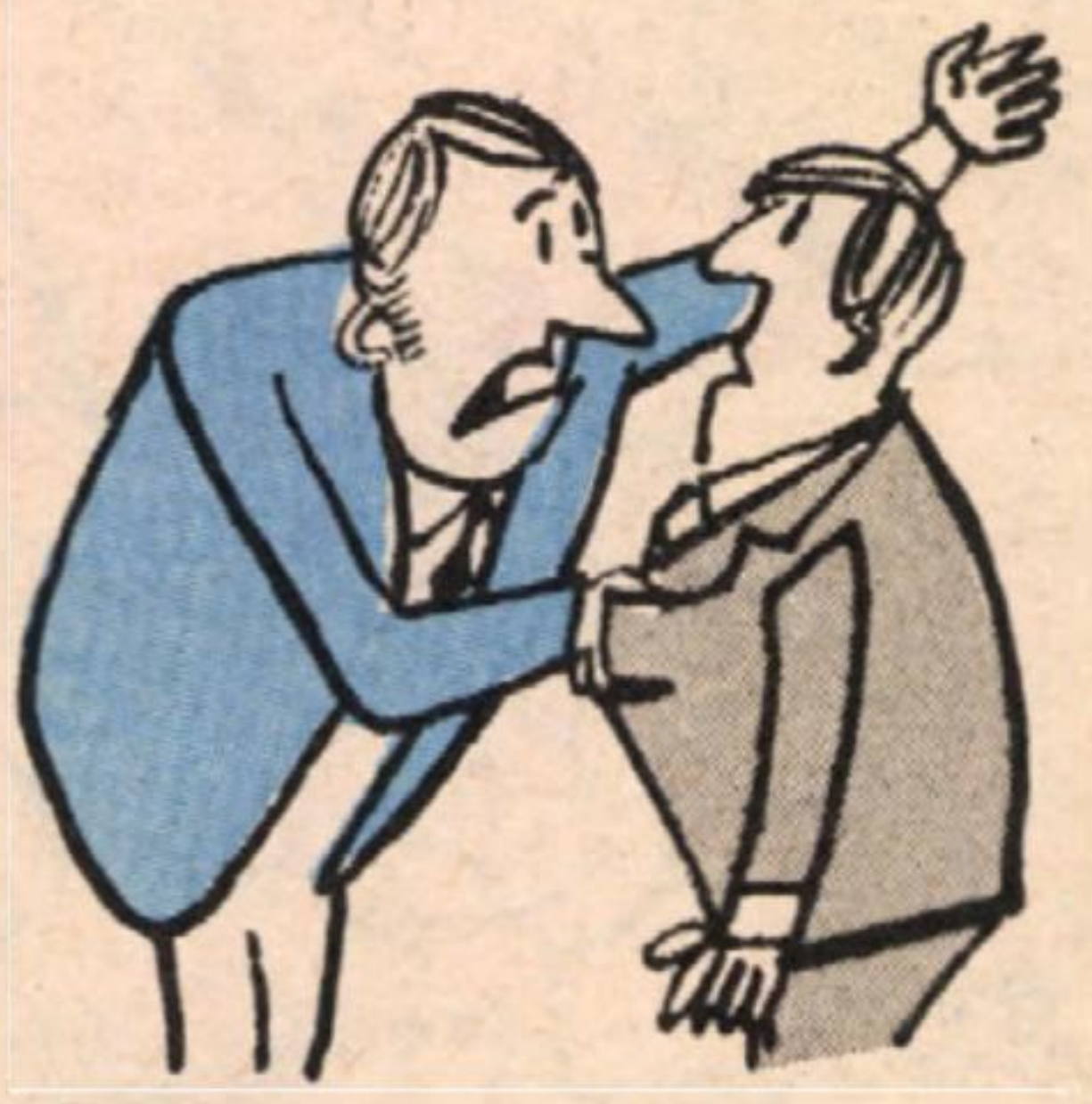

Az újságírónak eszébe ötlik, hogy egy mesterdetektív ilyenkor keresztkérdéseket tesz fel. A boltvezetőhöz fordul hát, s megkérdi:

— Az sem tűnt fel önnek, hogy az eladó kiugrott a vevő után a boltból?

A válasz meglepő:

— Azt hittem, a kirakatban akarnak valamit megnézni . . .

A panaszos közbeszól:

— De uram, hiszen éppen ön volt az, aki három perc múlva kijött és rászólt a kollégájára: „Fejezd be már, és gyere be!”

A válasz az előbbinél is meglepőbb:

— Azt hittem, magánbeszélgetést folytatnak, azért szóltam rá, idebenn ugyanis sok volt a vevő, akit ki kellett szolgálni.

(Az akusztika tehát rossz, a munkafegyelem viszont kitűnő. Még három percnyi „lazítást” sem engednek a dolgozóknak!)

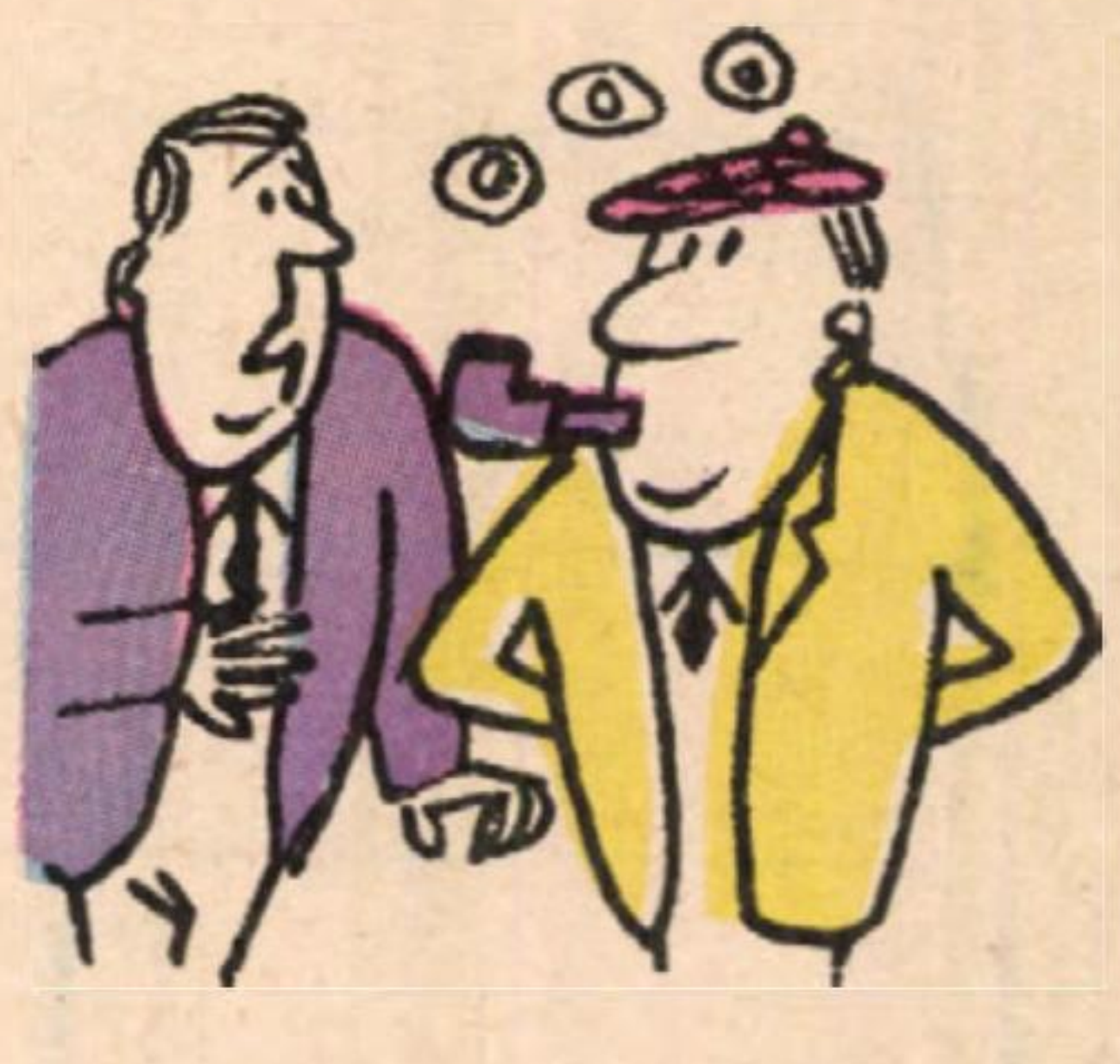

Az újságíró, miután semmi többet nem tud kiszedni a boltiakból, keserűen állapítja meg — amit már amúgy is sejtett —, hogy őbenne sem veszett el egy McGill vagy egy Angyal . . .

De azért még nem adja fel a reményt.

HARMADIK FEJEZET

amelyben a nyomozás holtpontra jut — és ott is marad

Az igazi detektívhistóriákban a végső, mindent tisztázó beszélgetésére a kastély legtágasabb, leghűvösebb szobájában kerül sor, az összes érintettek jelenlétében. A mi históriánk annyiban tér el ettől, hogy a nagy beszélgetés nem egy angol kastély társalgójában, hanem a Fővárosi Ruházati Bolt Vállalat igazgatójának a szobájában folyik. És még annyiban, hogy itt lényegében semmi sem tisztázódik. De ne vágjunk az események elébe . . .

Az újabb beszélgetésen ott van a panaszos, a vállalat igazgatója és két ellenőre, a boltvezető és az újságíró.

És a szabadságáról visszatért S. O. is — aki nem vállalja a terhére rótt vétkeket. Kijelenti: a kedves vevő panasza 90 százalékban nem fedi a valóságot. Ő nem mondta a vevőnek azt, hogy háromötvenért kap olyan nadrágot, amilyet keres; nem tett gúnyos vagy sértő megjegyzéseket; pláne nem fejelt — még gyengéden sem! — a vevő arcába. Ellenben a kedves vevő morgott valamit az orra alatt, amit ő sértőnek talált, erre kilépett a vevő után az utcára . . .

Hogy ott aztán mi játszódott le, milyen szavak hangzottak el, arra — mily sajnálatos! — már egyáltalán nem emlékszik. Annyit azonban készségesen elismer, hogy nem az előző napi meccseredményekről folyt a szó . . . Ám, hogy a vevő honnan veszi mindazt, amit a levelében állít, arról neki fogalma sincs.

Az újságíró megkockáztatja a kijelentést: nehezen hihető, hogy a panaszos, aki az egész kivizsgálási cécó alatt higgadtan, korrektül viselkedett, ilyesmit csak úgy kitalál. Nézetét az igazgató is osztja. Ám ez nem hit kérdése, hanem bizonyítékoké. Abból viszont nincs elég. Tanú sincs, vagy ha van — hallgat.

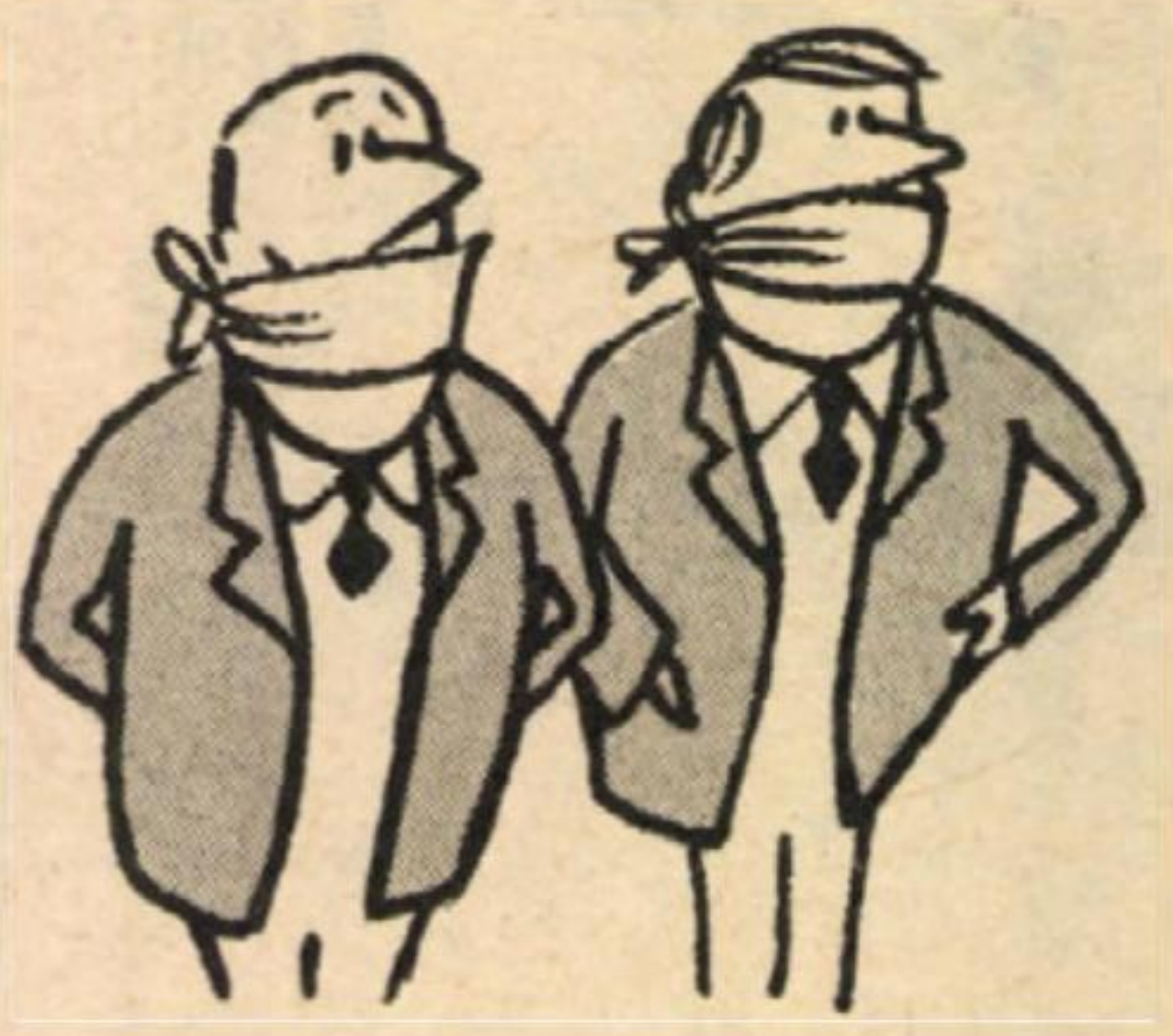

Az is csupán közvetett bizonyíték, hogy S. O. most is olyan modorban adja elő a védekezését, hogy az egyik ellenőrnő kénytelen figyelmeztetni: „Ne legyen szemtelen!”

NEGYEDIK FEJEZET

amelyben mégiscsak kiderül egy és más

Te jó ég, mennyi hűhó egy nadrág körül! — csapja össze kezét most bizonyára nyájas olvasó. Levelezgetés, kivizsgálások, jegyzőkönyvek, egy csomó ember elfecsérelt munkaideje. Hát megéri?

Dehogy éri! — mondja a kevésbé nyájas, szkeptikusabb olvasó. Marad minden a régiben, vagy még rosszabb lesz. Az udvariatlan, goromba eladókkal szemben teljesen tehetetlenek vagyunk.

Sok igazság van mindebben. Ám az is hozzá tartozik még a krónikához: sikerült közös megegyezésre jutni abban, hogy semmiképpen sem helyes, ha az eladó a pult mögül kiugrálva, a helyszínen akar elégtételt venni a rajta esett vélt vagy valós sérelemért. Már pedig S. O. ezt tette, s ezt ő maga sem tagadja. Sőt azt is elismeri, hogy nem a vevő ráncigálta ki őt a pult mögül . . . Ez mindenképpen fegyelmi vétség, az igazgató épp ezért el is rendelte a fegyelmi eljárást.

S hogy az az olvasó se csalódjék, aki valamilyen mulatságos csattanót vár e hosszúra nyúlt írás végén, idézzünk egy mondatot az egyik jegyzőkönyvből:

„Meg kell jegyeznünk, hogy 350 Ft körüli árban volt és van is a boltban a panaszos által keresett nadrág.”

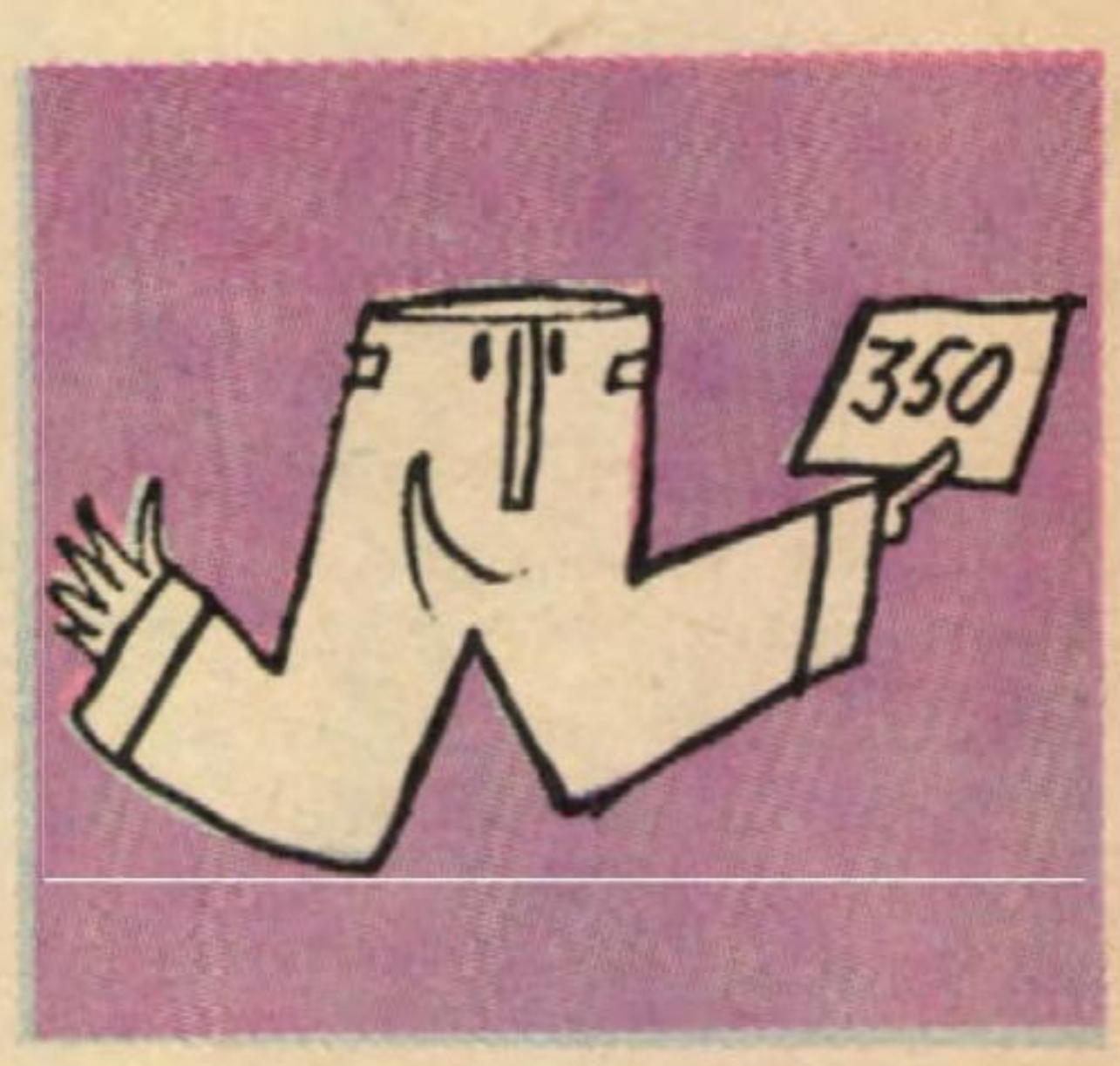

Mi több, még az is kiderült, hogy a panaszosnak a kamaszméret is megfelelő, így hát még olcsóbban, valóban 200 forint körüli árban is kaphatott volna magának nadrágot. Hogy S. O. azon az egy, ominózus zöld nadrágon kívül miért nem volt hajlandó másikat mutatni vagy ajánlani a vevőnek — az rejtély.

Ezzel a lélektani rejtéllyel elég gyakran szemben talalja magát minden gyakorló vásárló. Számtalan esetben megtörténik velünk, hogy a keresett árucikkből egy darabot elénk tesznek a pultra: ha tetszik, visszük, ha nem, ég velünk. Pedig ha a polcokon, vagy a raktárakban egy kicsit utána néznének . . .

Akkor kevesebbet mérgelődnének a vevők, ritkábban „hergelnék” az eladókat. Az eladóknak is kényelmesebb lenne, mint a pult mögül kiugrálni, utcai jeleneteket rendezni. Az újságíró is inkább szívesebben menne a strandra, semmint ilyen ügyekben legyen botcsinálta mesterdetektív. És az olvasó is vidámabb dolgokat olvashatna ezen a helyen.

Szóval mindannyian jobban járnánk. Gondoljuk meg, emberek!

Radványi Barna

ÉRVELÉS

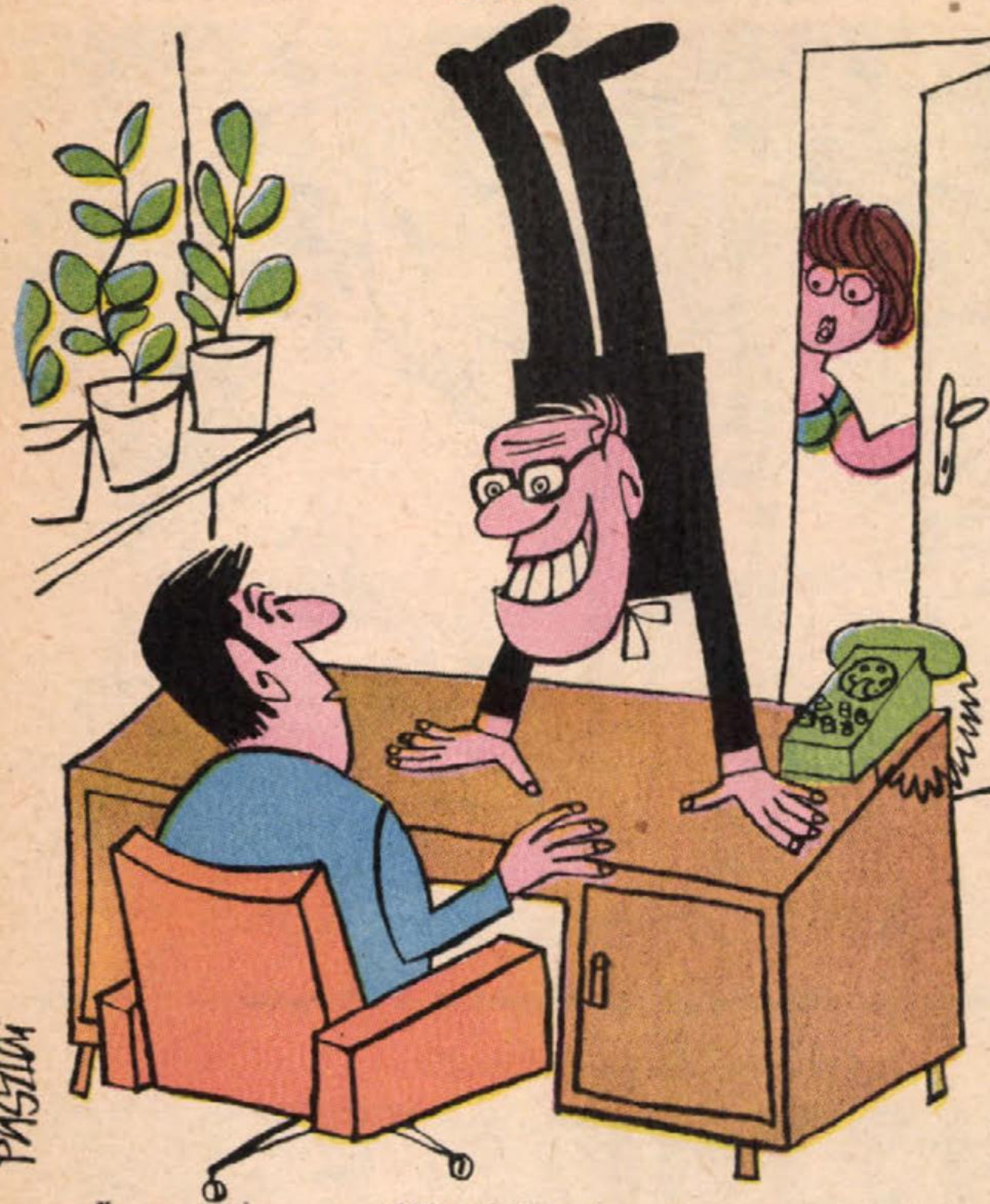

– Engem akar nyugdíjba küldeni az igazgató kartárs?!

NIXON A LABIRINTUSBAN

Dallos Jenő rajza

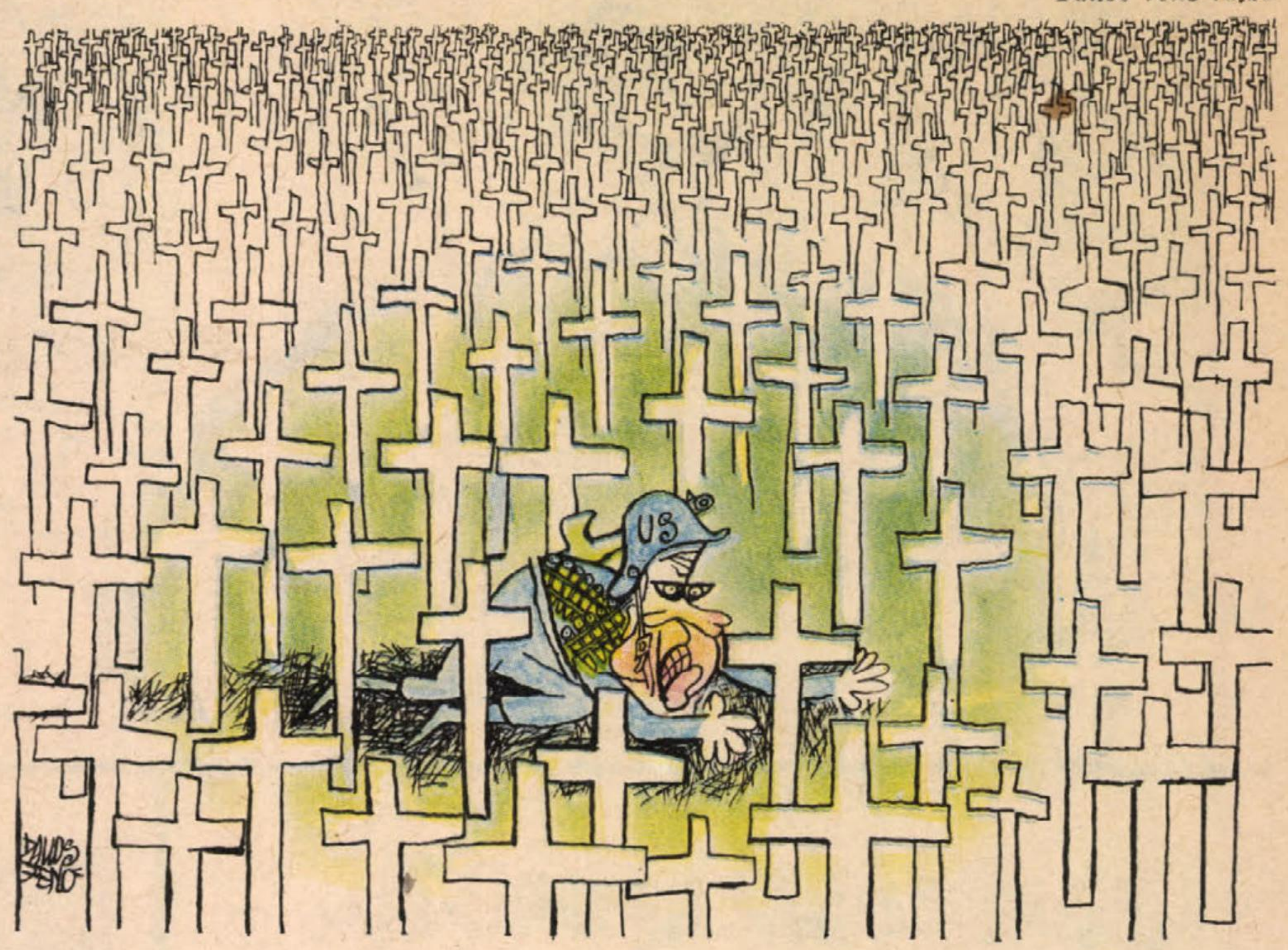

AUTÓSOK

Egy jó barátom mesélte el az alábbi történetet.

— Lehet, hogy kinevetsz és nem hiszed el nekem, de én sohasem akartam autót. Szeretek gyalogolni, sétálni és sohasem vágyakoztam géperejű jármű után. Sőt, gyűlöltem ezeket a kicsi, benzin szagú, kerekeken gördülő dobozokat és sohasem akartam beállni a csordába, amely hét végén ellepi az országutakat. Autóellenességemnek valószínűleg híre ment és attól kezdve nem volt egy nyugodt napom sem. Autótulajdonos és leendő autótulajdonos barátaim, ismerőseim mindent elkövettek, hogy megnyerjenek ügyüknek és ékesszólóan bizonygatták: mennyivel szebb az autós élete, mint a gyalogosé.

Vasárnap autókirándulásra hívtak:

— Odamegyünk, ahová akarod... Reggel indulunk és hipp-hopp! már ott is vagyunk... Autóval nem probléma... Nincsenek távolságok... És az a kényelem!

Állandóan azt kérdezték tőlem: mikor veszel autót? És amikor azt mondtam: eszem ágában sincs autót venni, gúnyosan kinevettek:

— Előbb-utóbb te is veszel... Modern ember autóval jár... Gyors, kényelmes és megbízható.

Ha társaságba mentem, másról sem beszéltek, csak autóról. Autós kalandjaikról. Az autózás gyönyöreiről. Szerintem szándékosan tették: meg akartak őrjíteni, fel akarták kelteni bennem az autó utáni olthatatlan vágyat. Szerették volna, ha elárulom a gyalogosokat és belépek az autósok táborába. Egy maffiával álltam szemben, az autósok titokzatos, hatalmas maffiájával. Ez a szervezett társaság mindent elkövet, hogy gyengítse a gyalogosok szervezetét, csoportját. Céltudatosan és rámenősen dolgoznak. Kitűnő az agitációjuk, a propagandájuk. A lapok tele vannak autós-történetekkel, fotókkal, amelyeken csodálatos kívánatos gépkocsik láthatók, simogatni való karosszériával. És az autótulajdonosok lemennek a nép közé, és agitálnak:

— Az autó megszépíti az ember életét!

— Az autózás a legjobb kikapcsolódás... Pihenteti az idegeket...

— A nők jobban kedvelik az autósokat, mint a gyalogosokat.

A szervezet ágensei beférkőztek a családomba és szívós, türelmes munkával elérték, hogy többen autópártiak lettek és vágyakozva beszéltek arról, milyen jó lenne egy kocsi.

— Árulók! — mondtam megvetően. — Árulók vagytok, bedőltetek az autós propagandának...

Makacsul kitartottam az autóellenesség álláspontján és hiába próbáltak megkörnyékezni, én azt mondtam: nem. Nem. Sohasem veszek autót. Egy életem, egy halálom, én az autót ki nem állom! Éljenek a gyalogosok!

A gépkocsitulajdonosokat ingerelte az én ellenállásom és eszmei offenzívába kezdtek. A legkiválóbb agitátoraikat küldték a nyakamra és állandóan autózni hívtak. Nők is voltak köztük. Csinos, gyönyörű nők, akik csábítóan mosolyogtak és lesütött szemmel azt suttogták: az autóval bárhol meg lehet állni és az autó belül nagyon kényelmes.

S akkor megtörtem. Slussz, nem birtam tovább. Gyengének bizonyultam. Feladtam a harcot és elhatároztam, hogy autót veszek. Könnyes volt a szemem, amikor ezt a döntést hoztam. Szégyeltem is magam nagyon, de nem tehettem mást. Lélektani hadjáratuk teljesen kikészített.

— És milyen kocsit vettél? — kérdeztem zaklatott barátomtól.

— Moszkvicsot szerettem volna, de aztán eszembe jutott, hogy nincs egy vasam se... A vita hevében erről teljesen elfeledkeztem...

Mikes György

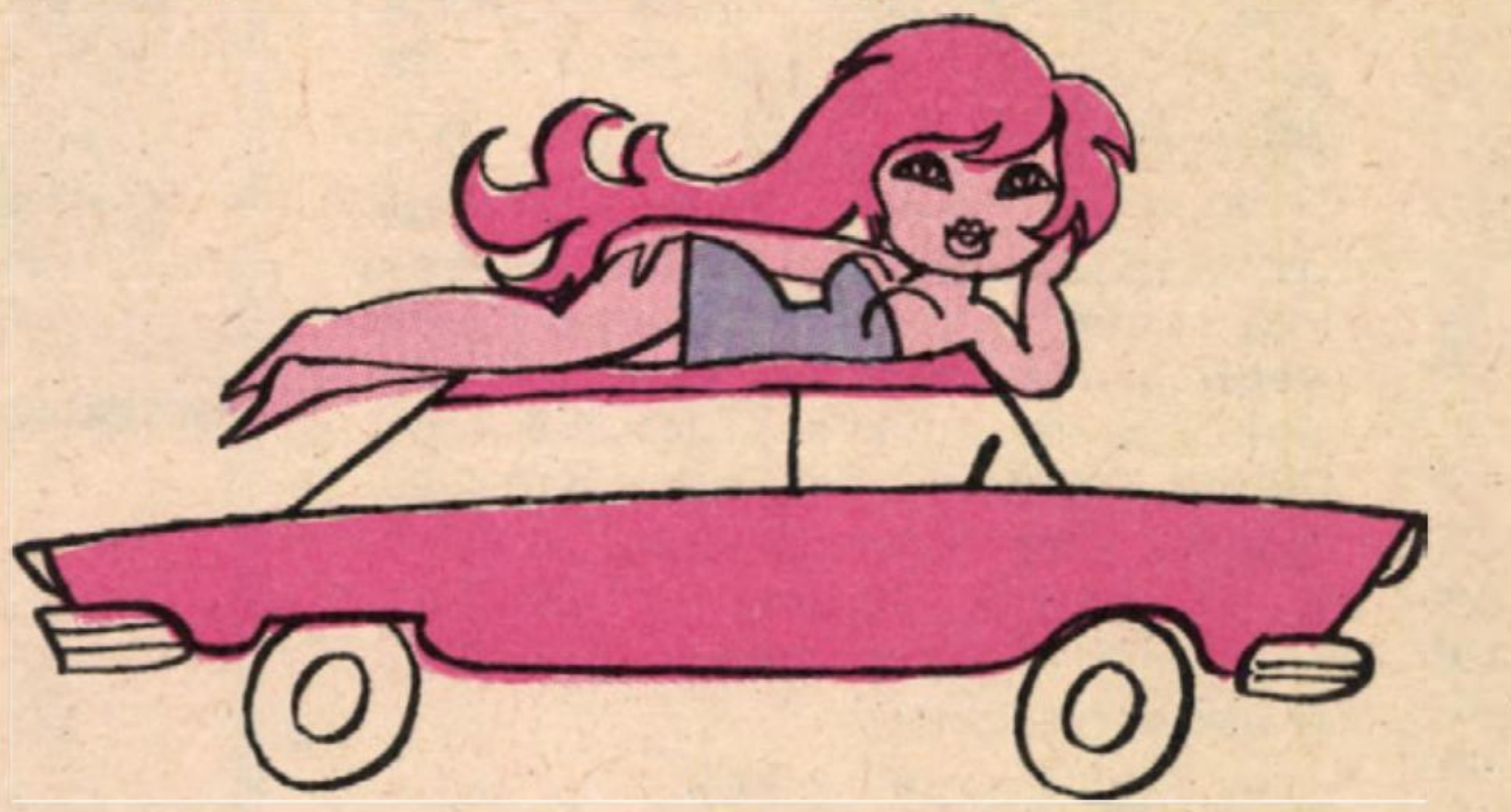

LELET

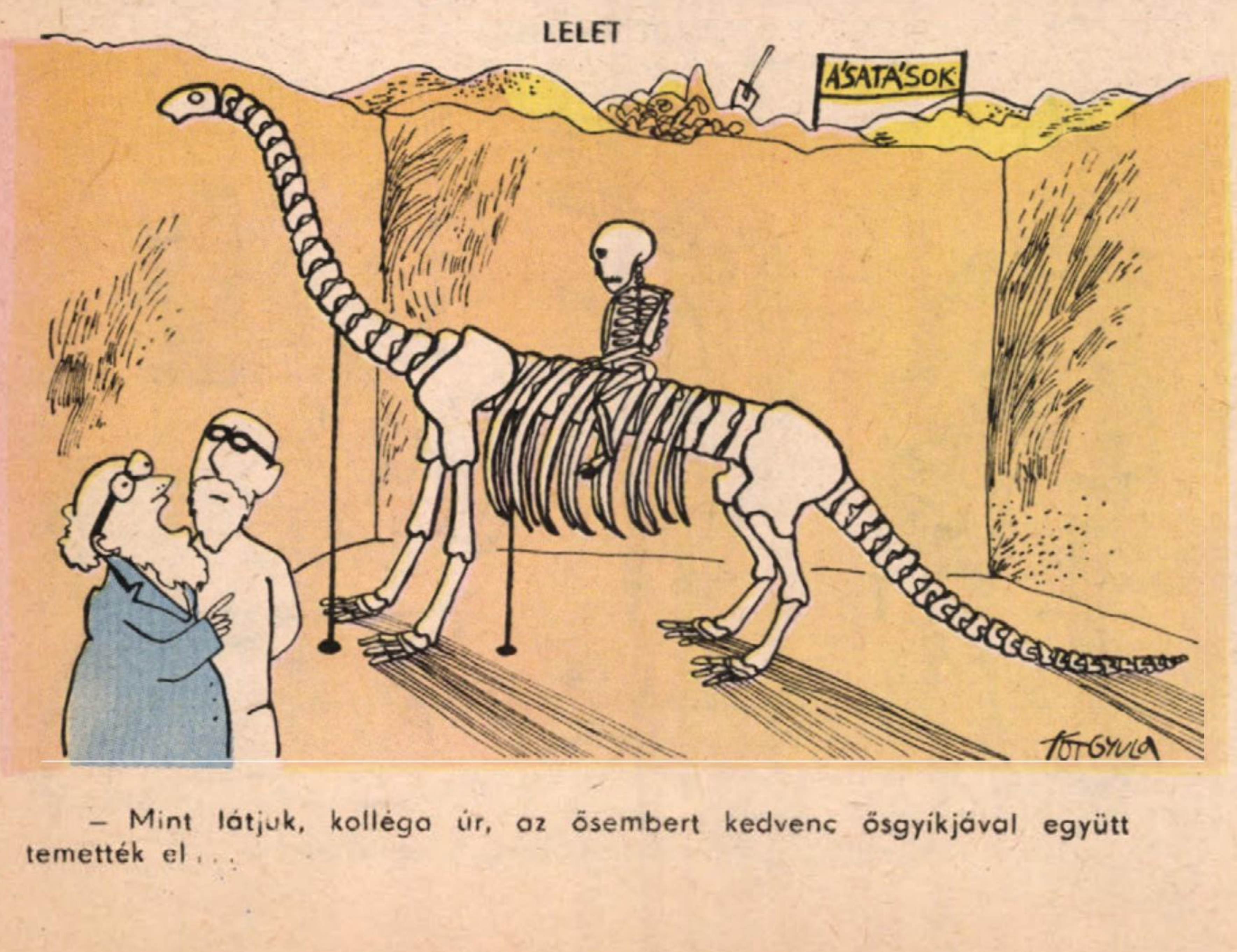

– Mint látjuk, kolléga úr, az ősembert kedvenc ősgyíkjával együtt temették el...

NAGYVÁZSONYI LOVASJÁTÉKOK

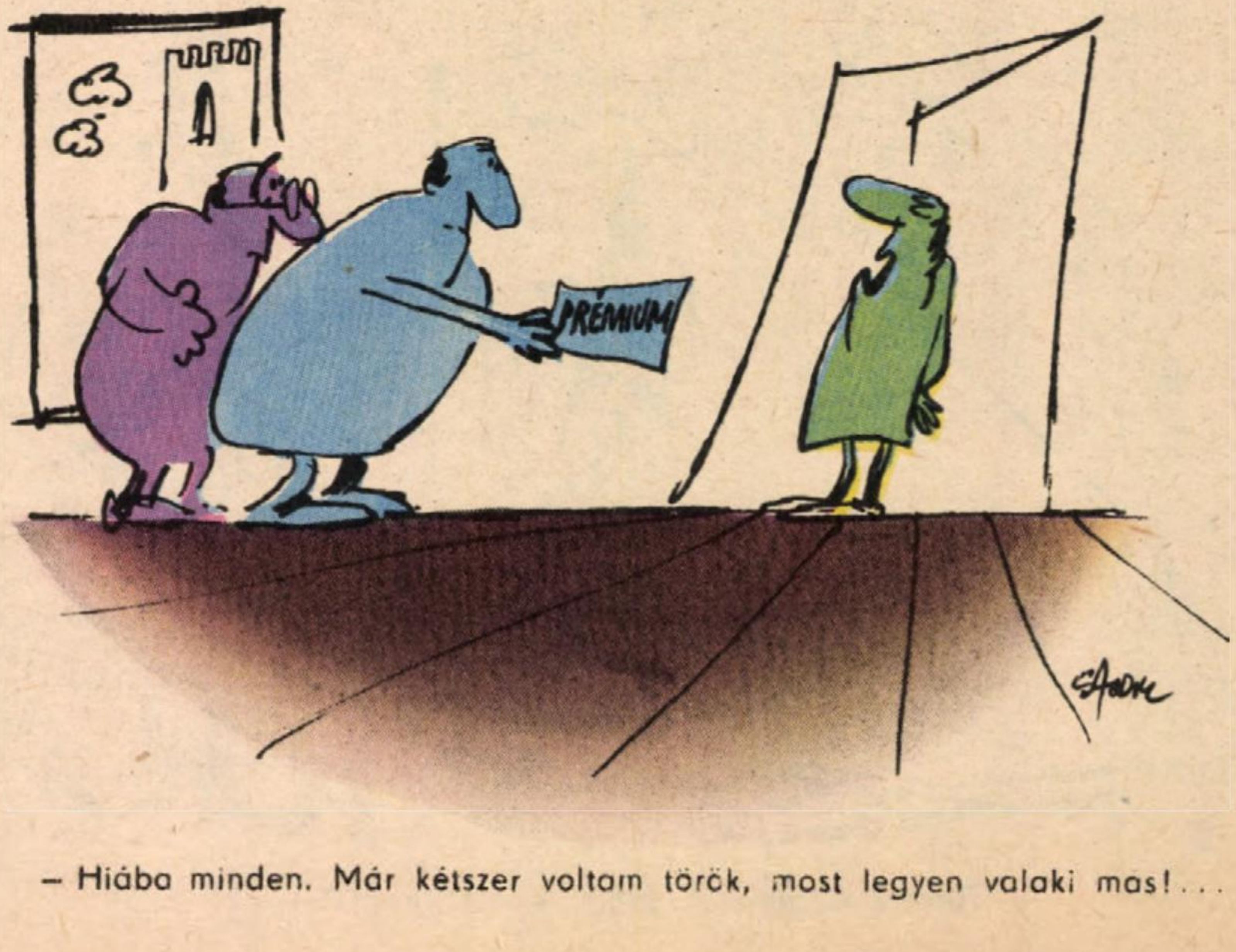

– Hiába minden. Már kétszer voltam török, most legyen valaki más!...

ÁRVÍZVÉDELEM

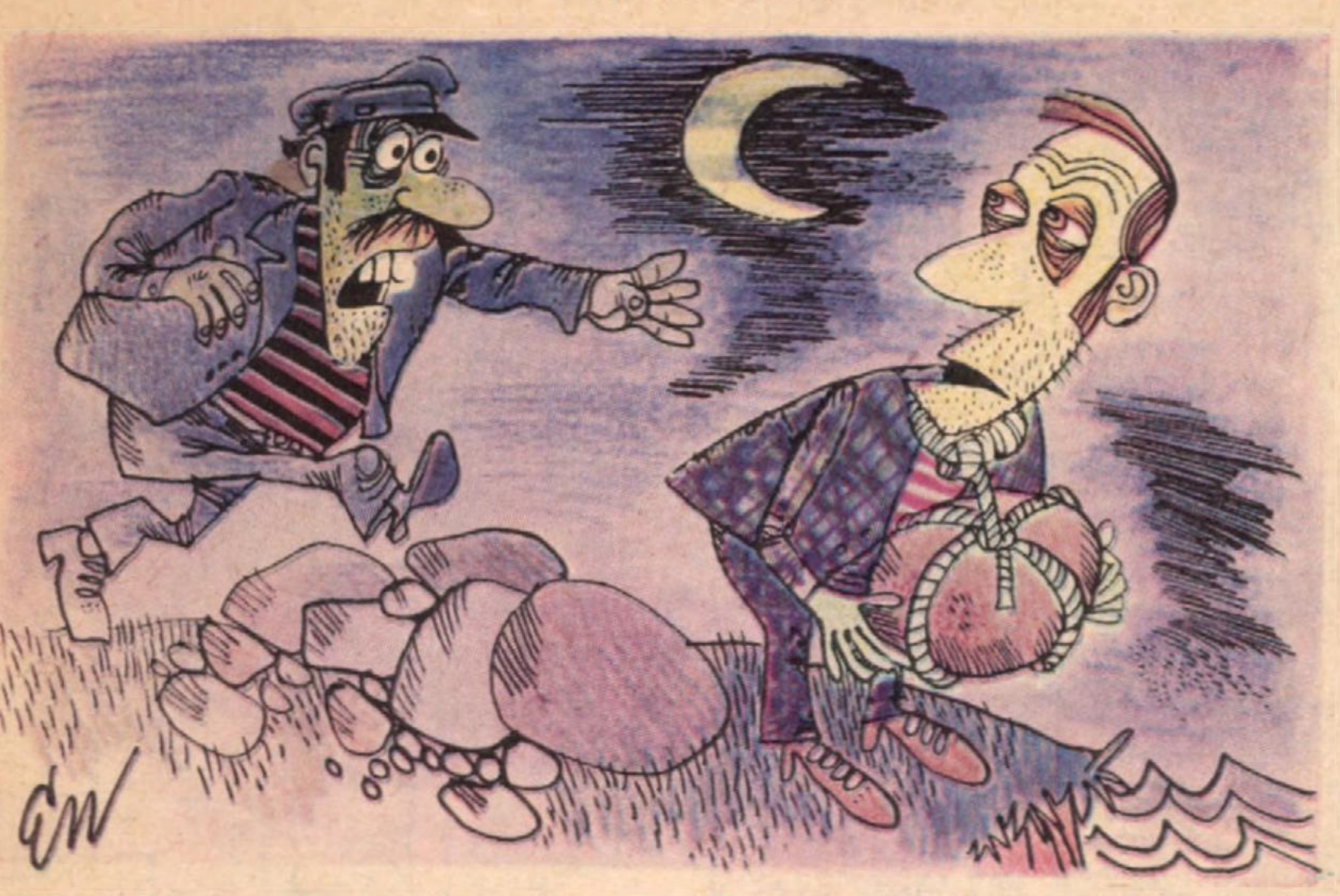

– Azonnal tegye vissza, az a gáthoz kell!...

KÉNYELMES FÉRJ

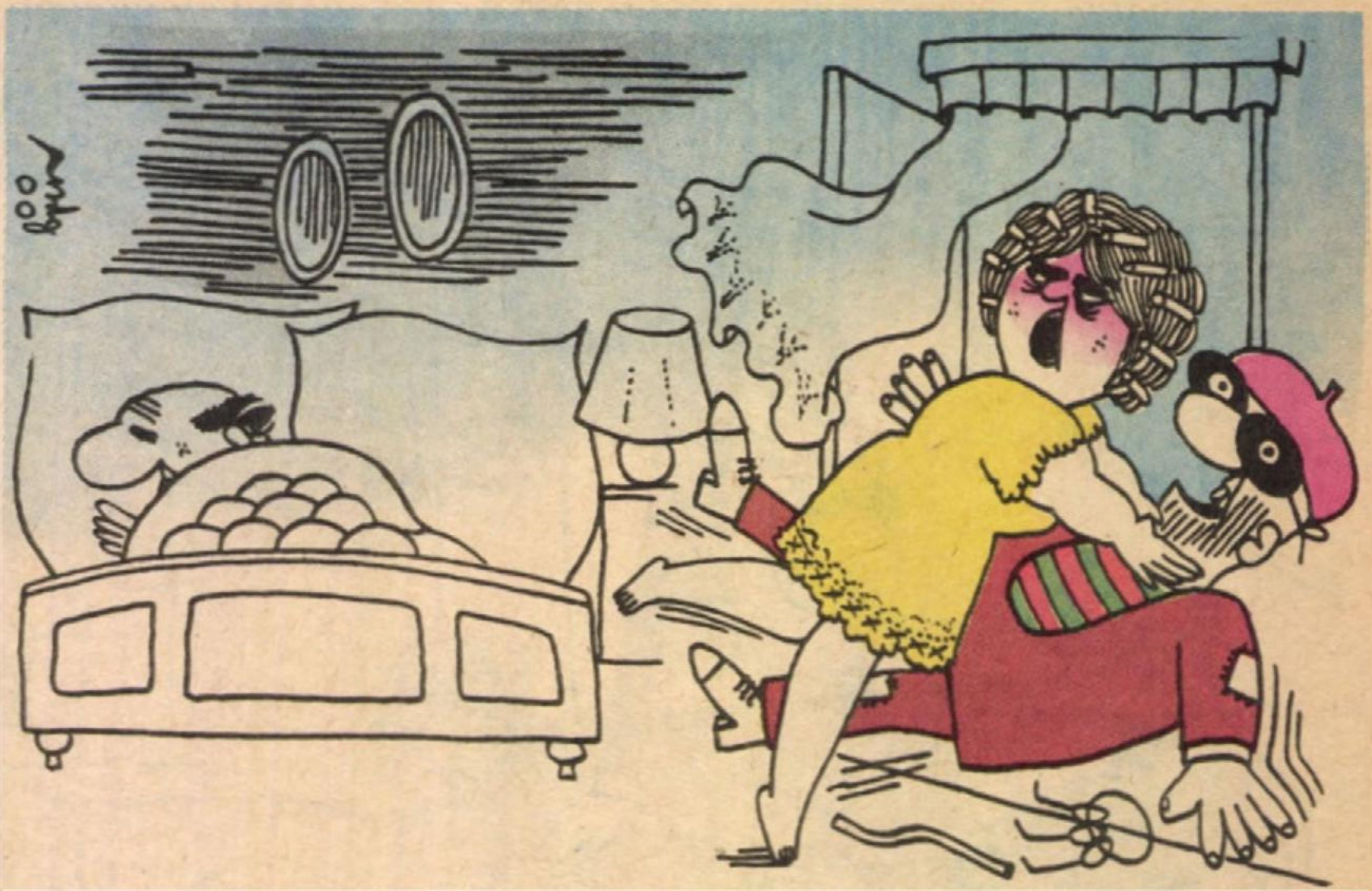

– Legalább ilyenkor segíthetnél nekem egy kicsit!...

GYÜMÖLCSALAPON állva

A diplomáciai nyelv megkülönböztető finomságai már hosszú ideje kialakultak. Újabban az ipar és a kereskedelem is kialakítja a maga diplomáciai nyelvét. Legutóbb a következő szöveget láttam egy palack címkéjén a Közértben: *„Gyümölcsalapú citromszörp”*.

Ugyan milyen más gyümölcsből lehet egy citromszörp, mint citromból, és ha citromból van, miért nem nevezik egyszerűen citromszörpnek, ha pedig nem citromból van, miért nevezik citromszörpnek? Ilyen kérdést csak egy tapasztalatlan, zöldfülű vásárló tehet fel. Mert bonyolult ez az ügy!

Kezdetben volt a Bambi. A Bambi címkéjén egy szó sem volt arról, hogy milyen alapon áll. Azt suttogták, hogy kátrányból készül. Ezt ugyan nem erősítették meg, de nem is cáfolták. Egyszerűen nem kötötték az orrunkra, miből csinálják. Ma már csak leszármazottja, az Erdei Bambi létezik. Ez már előnevet kapott és így többet jelez. Legalábbis annyit, hogy erdőben nem terem kátrány...

Aztán jött a citromízű szörp, amit szódával kell hígítani. Aki azt hitte, hogy a citromízű azonos a citromízzel, hamar rájött tévedésére. A „citromízű” kifejezés ugyanis azt jelenti, hogy *olyan, mintha*, de mégsem abból készül. Csak úgy, hogy „citromízű”, diplomatikusabb. Hát ezekután tessék elképzelni, hogy előállítanak egy szörpöt, amelyben már citrom is van! De nem annyi, hogy egyszerűen „citromszörp”-nek hívják. De annyi igen, hogy meg kelljen különböztetni a citromízű szörptől. Minek nevezzük tehát? Legyen gyümölcsalapú citromszörp! Ez elég diplomatikus, nem mondja azt, hogy teljesen citromszörp, de jelzi, hogy több, mint a citromízű.

Mármint annak jelzi, aki érti az ipari-diplomáciai nyelvet. Persze, a lényeg az, hogy egyre bővebb a választék és alkalmat adnak a vásárlónak a különféle árucikkek közötti tájékozódásra is. Éppen ezen örvendeztem, amikor a következőt hallom a Dohány utca és a Körút sarkán levő Közért presszó-részében:

— Egy Bambit kérek.

— Erdei Bambit?

— Dehogy, simát!

— De hiszen az már régóta nincs! Van Cola, Jaffa, Meggyvér...

— Szóval, Bambi nincs?

— Mondom, hogy régóta nincs!

— Akkor most én haljak szomjan?

Földi Iván

NYARAL A RÁDIÓRIPORTER

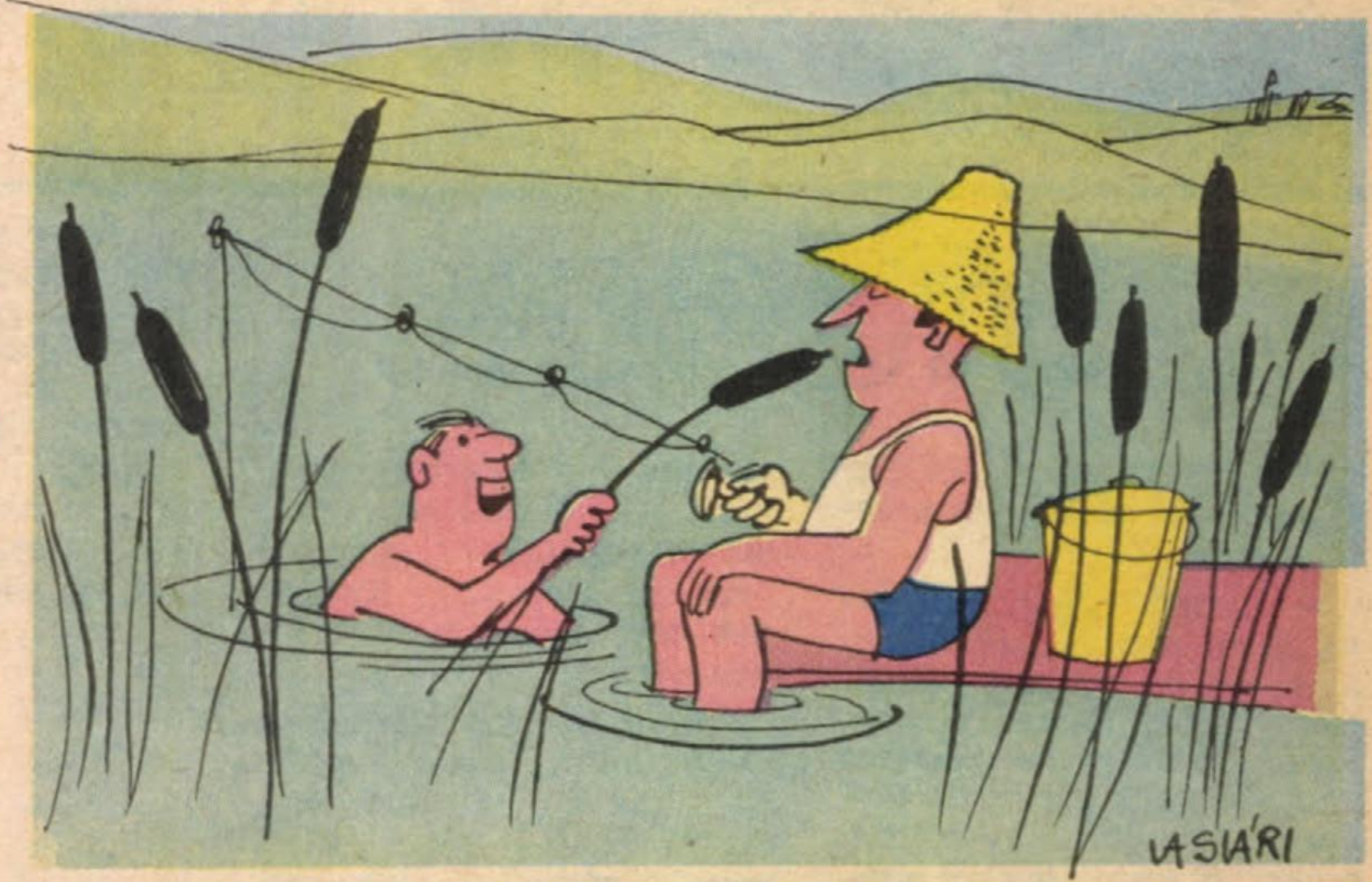

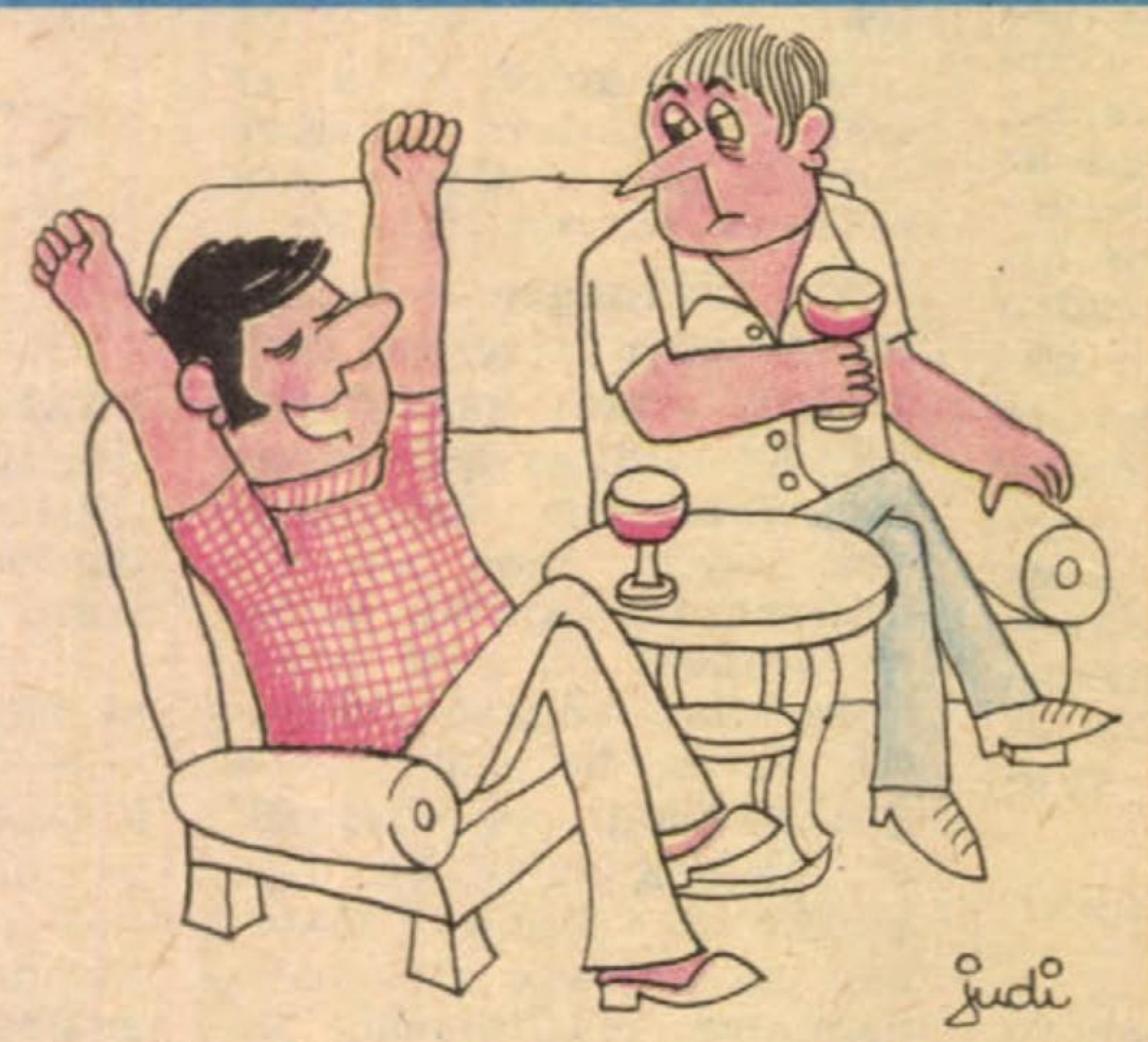

NAGY ÖRÖM

– Két hétig szabad vagyok. Az a drága nő az idén a férjével ment nyaralni.

A SZOKÁS HATALMA

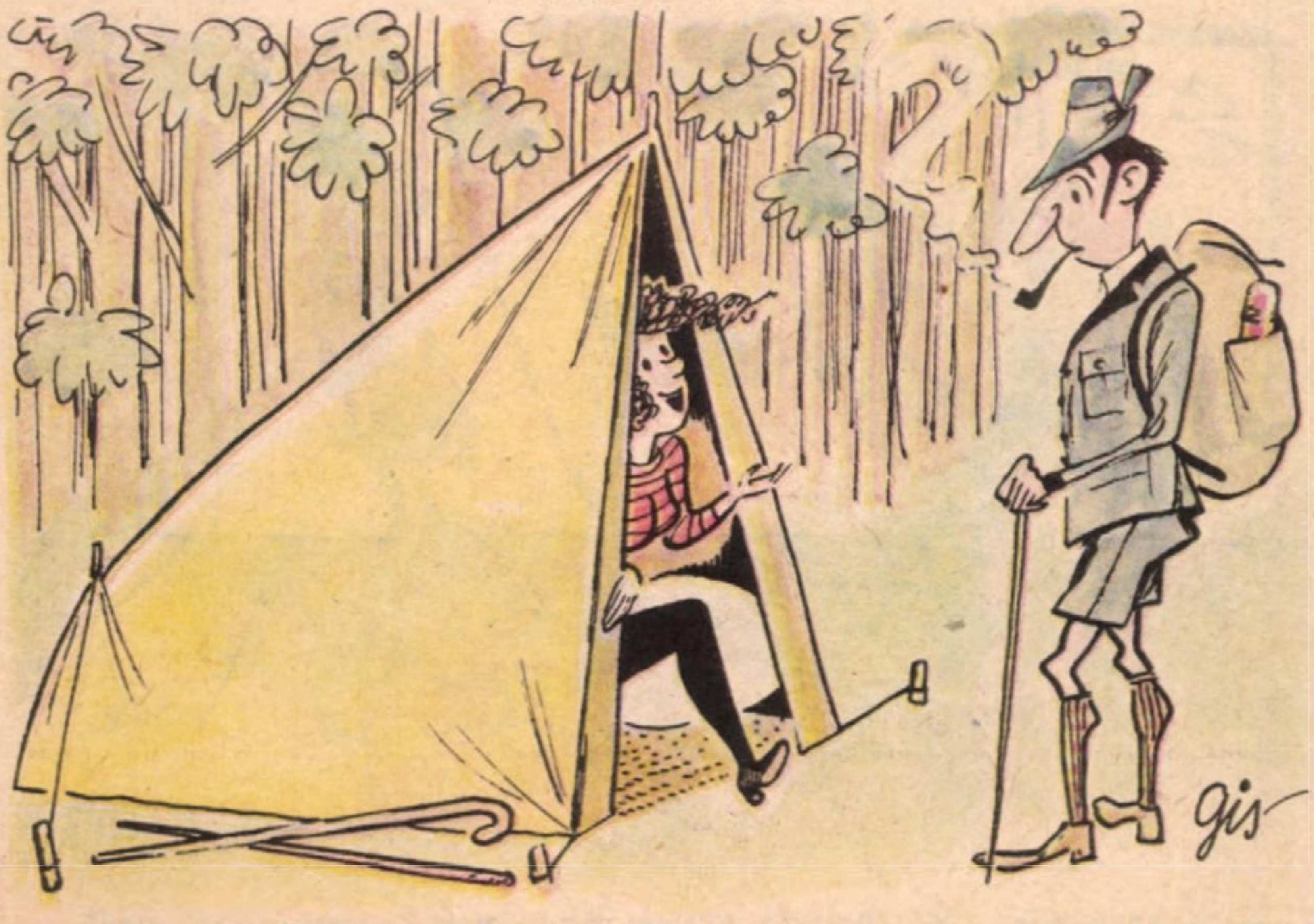

– Tüstént megnézem, itthon van-e az uram...

NYÁRI TRAGÉDIA

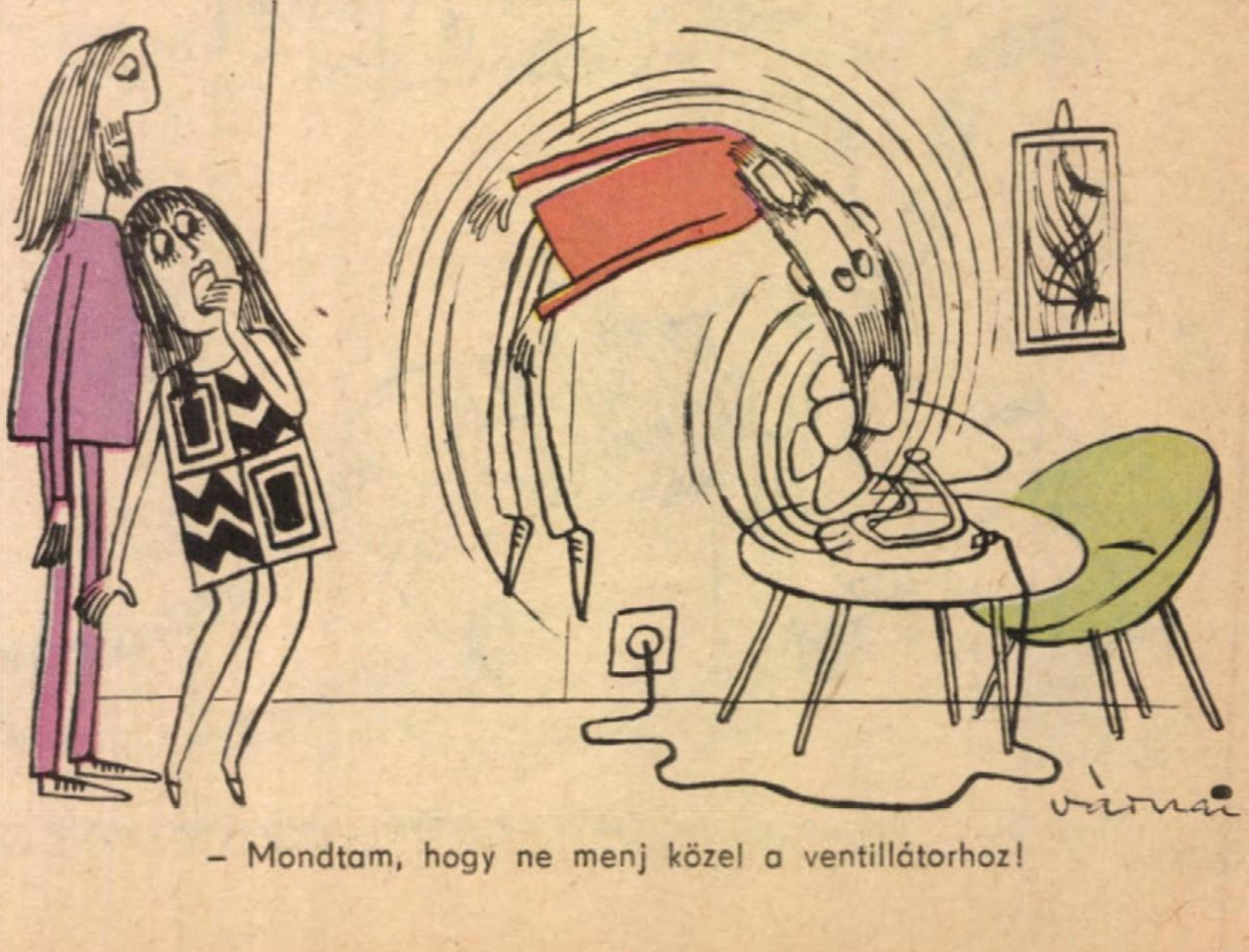

– Mondtam, hogy ne menj közel a ventillátorhoz!

A PROTEKTOR

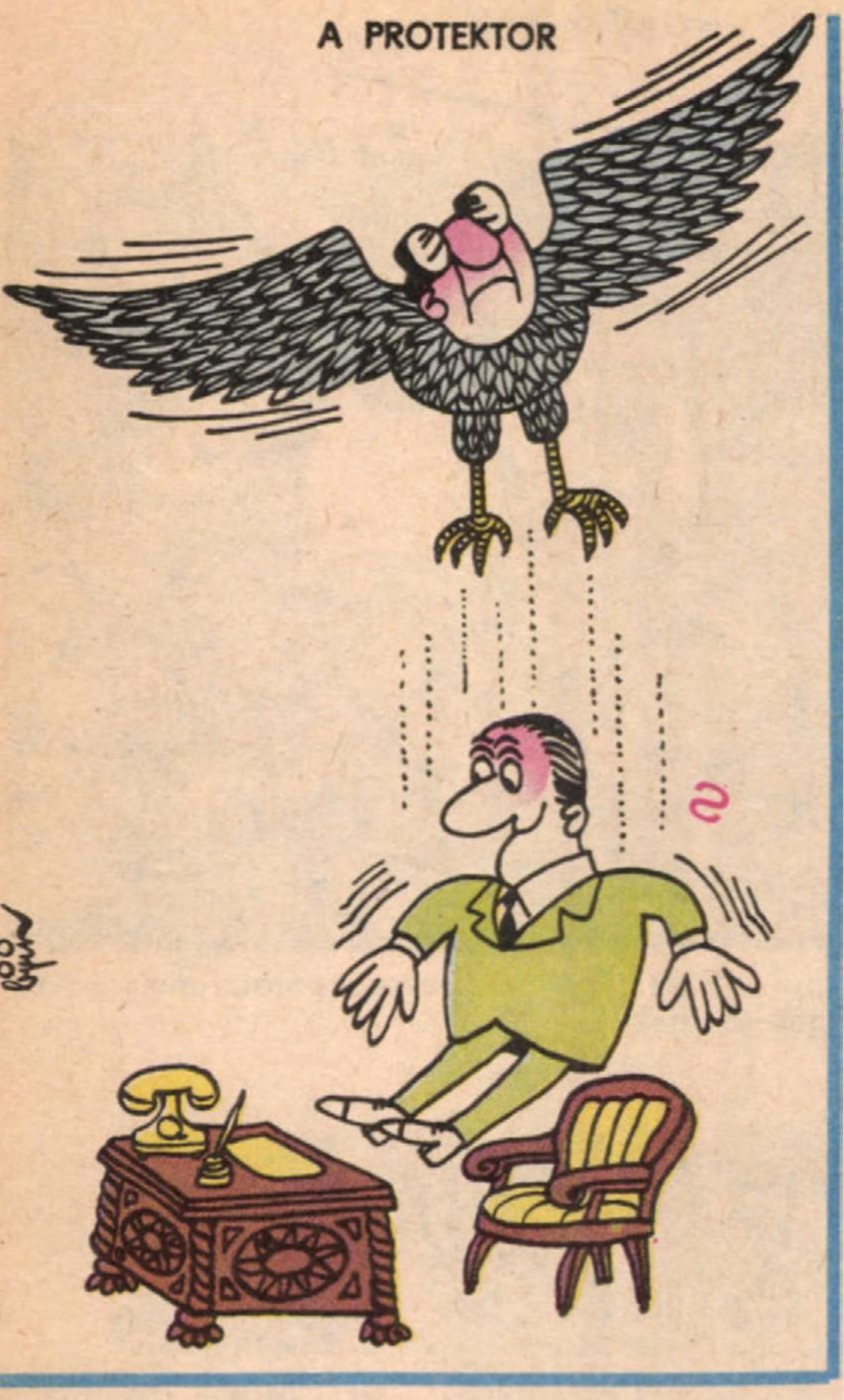

KAMBODZSABAN

Schwott Lajos rajza

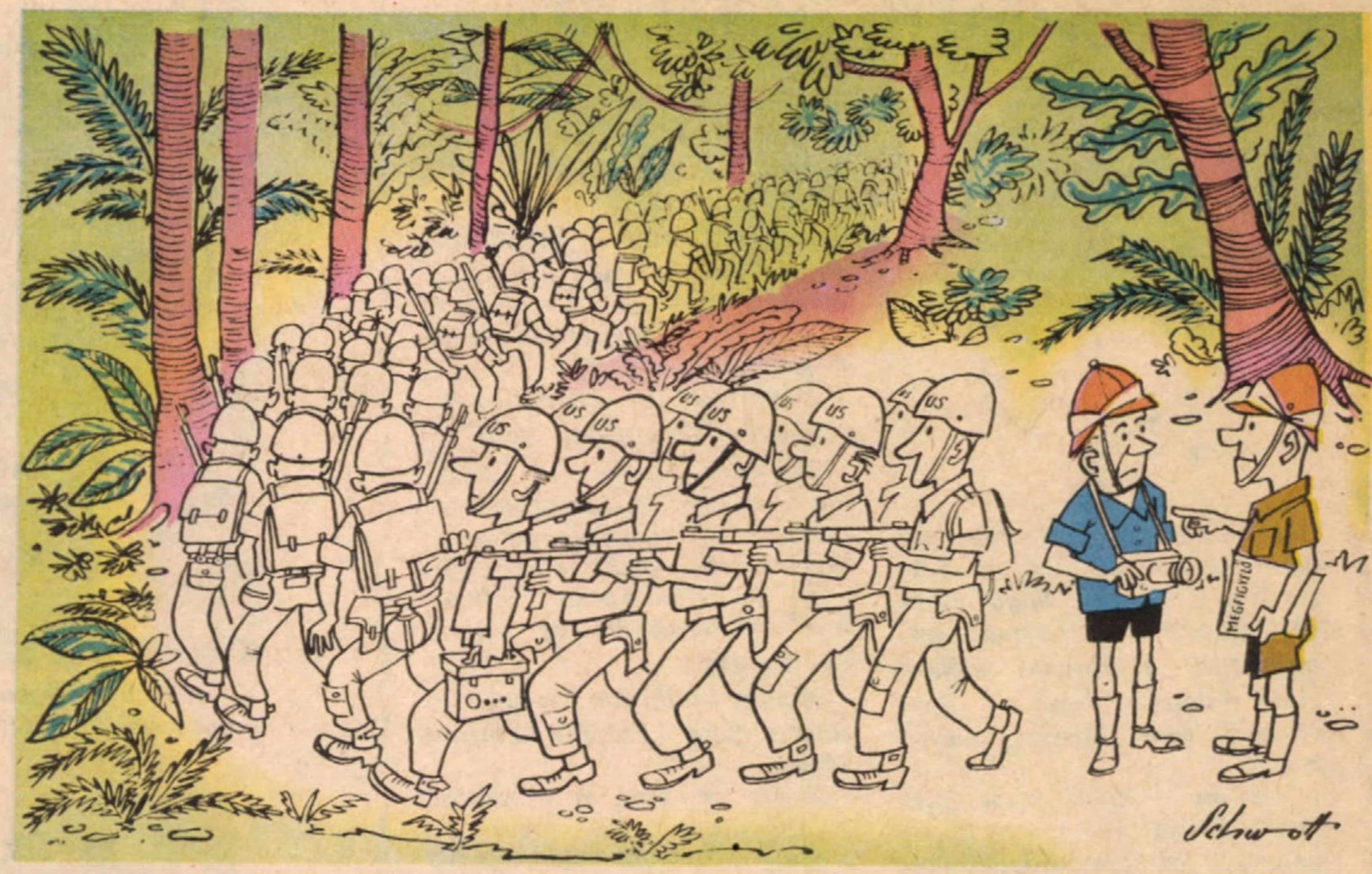

– Ezek most a kivonuló amerikaiak, vagy a bevonuló tanácsadók?

NYARALÓK ÉS LENYARALÓK

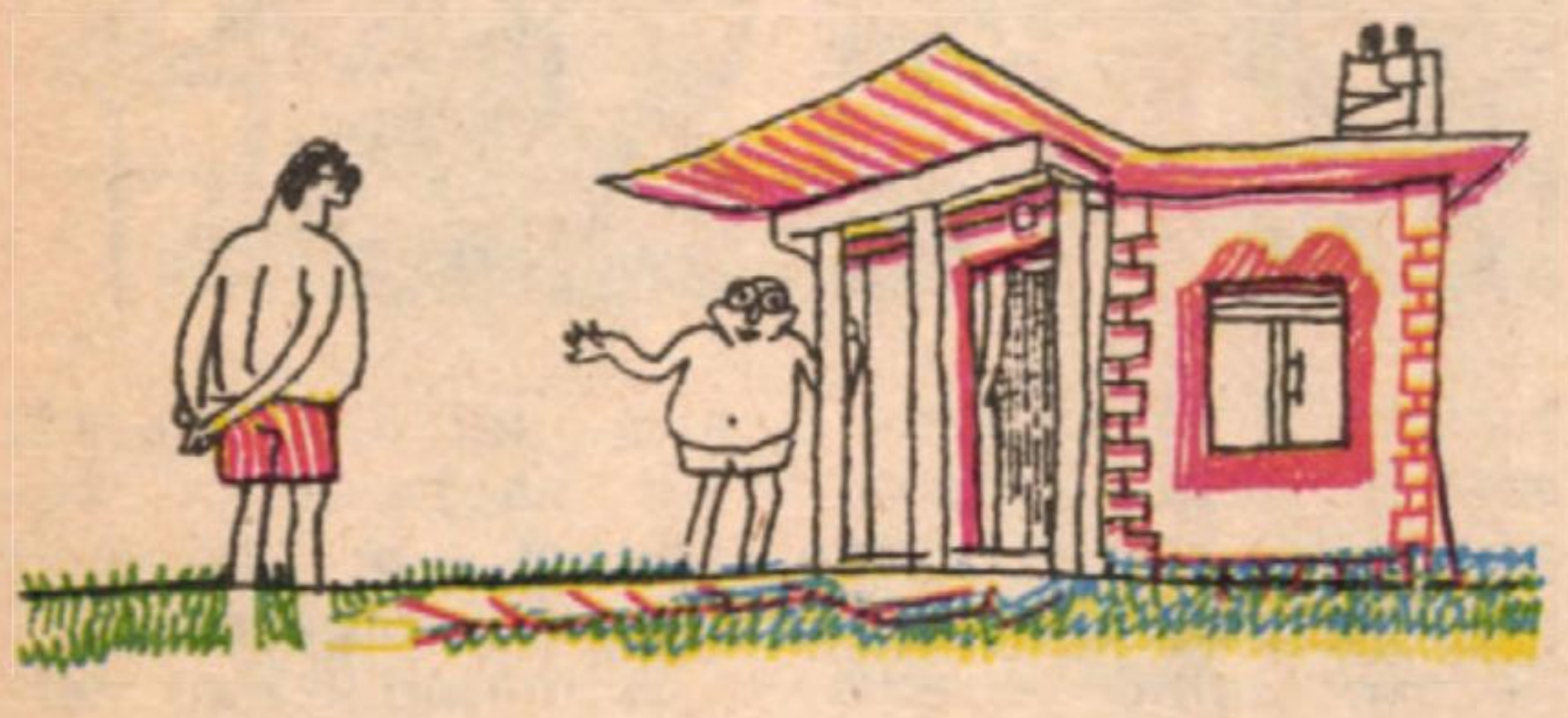

A barátom takaros, de egyszerű és olcsó víkendházat épített a Velencei-tónál. Egy szoba, nyitott veranda, főzőfülke, parányi zuhanyozó.

Csakugyan kedves tőle, hogy meghívott néhány napra. Körülnéztem és szívből gratuláltam:

— Nagy munka lehetett, de fontos, hogy túl vagy rajta.

— Túl? Elköteleztem magam egy életre.

— Úgy, tehát hitelre építkeztél? Sok a tartozásod?

— Forintban semmi. Utolsó fillérig kifizettem mindent.

— ???

— Látom, nem építkeztél még. Honnan is tudhatnád akkor, hogy megy az? Kőműves Kelemen csak a feleségét építette bele a falakba. Ezek a falak itt a barátságok, rokonságok, ismeretségek, kollégiális, iskolatársi, sporttársi, katonatársi kapcsolatok kötőanyagából épültek. Nem találsz itt egy darab téglát, egy tenyérnyi betont, egy centiméternyi csövet sem, amihez csak úgy simán jutottam volna hozzá. Ha kinyitom a kaput, a sógoromra kell gondolnom, ő szerezte meg a kaput, ebben a méretben nem lehetett kapni. Ha kimegyek a verandára, nem a műkőpadlóra lépek, hanem Egon bácsira, ő szerzett nagy kínnal-keservvel műkövet. Vízvezetékemet akár úgy is nevezhetném, hogy Barátság vízvezeték: az egyik barátom kerített ólomcsövet, a másik kijárta a csempét, a harmadik futkosott a szerelvényekért. Drága jó Stefi néni, ő ide van beépítve az alapokba, felkutatta nekem a cementet, a feleségem ángyikája viszont elintézte a sódert. A kétszárnyú ajtó már semmiség volt, a szomszédomnak van egy hajdani iskolatársa a Kétszárnyú Ajtó Ktsz-nél, hosszú könyörgésre csináltak nekem egyet. És hol van még a fizikai munka, hol vannak a betonozó unokaöccsök, a falazó nagybácsik, a tetőfedő keresztkomák és a fuvarozó lakótársak...

— Ne is folytasd. Nem lehetett könnyű. Fontos azonban, hogy kész a ház, örömödet lelheted benne...

— Én? Aki itt szinte csak vendég vagyok? Mit tehettem: mindenkinek, aki besegített megígértem, ha kész a ház, jöhet ide nyaralni, vagy víkendezni. A sógorom holnap érkezik két hétre, őt követi Egon bácsi a kisunokákkal, Stefi néni nem jön, ő a német vendégeit küldi maga helyett, a vízvezetékes barátaim hétvégi szalonnasütő gardenpartyt és érettségi találkozót rendeznek itt, a feleségem ángyikájának már csak októberre biztosíthattam helyet. Egy turistaház ehhez képest remetelak. Aki segített — kíméletlenül lenyaralja — igaz, hogy aki itt vendég, az segített is valamiben...

Zavarba jöttem.

— Ezek után... nem is tudom... igazán kétszeresen szép tőled, hogy... engem ennek ellenére, mégis... meghívtál... nem is tudom, hogyan háláljam meg...

— Nem is a te doldog. hogy tudd. Felásod hátul a kertet, lepermetezed a barackfákat és betemeted a régi emésztőgödröt. Úgy örülök, hogy meglátogattál...

Novobáczky Sándor

HANGOS KERDES

Egy olasz opera társalgójában két énekesnő beszélget.
– Tudod, szivem, én 100 millió lirára biztositottam be a hangomat...
– És mondd, mit csináltál annyi tömérdek pénzzel?

abszolút viccek

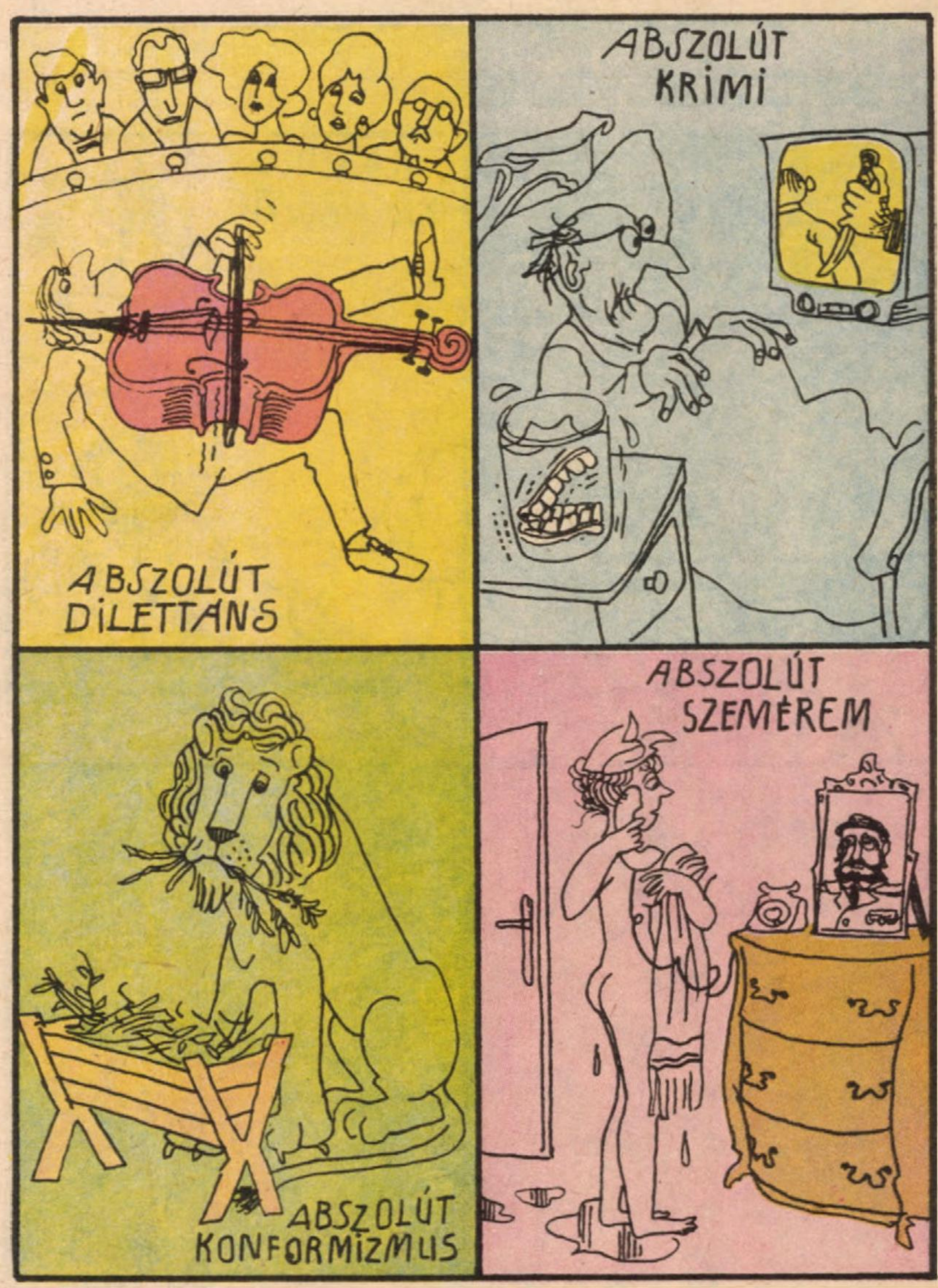

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

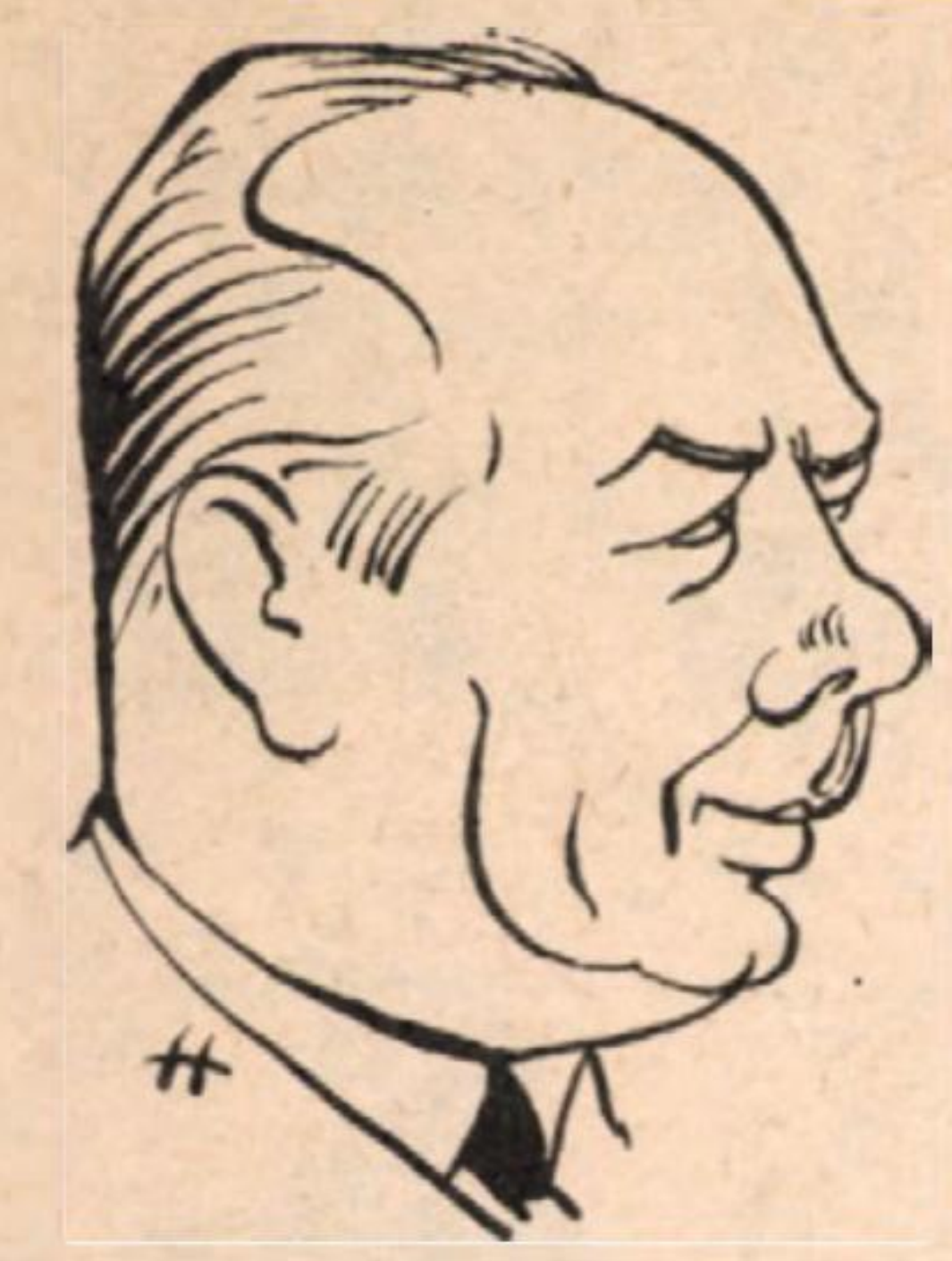

A szocialista brigádvezetők tanácskozása alkalmával felmerült a kérdés, hogy megváltoztassuk-e a hármas jelmondatot: szocialista módon élni, dolgozni, tanulni. Igen okosan nem történt változás.

Viszont — több, mint húsz évvel ezelőtt — a sportmozgalom jelmondatával volt egy kis baj. A jelmondat ugyanis így hangzott: „Élsportoló, élmunkás, éltanuló."

Én akkoriban még nem voltam a SZOT főtitkára, hanem a Vasas — szakszervezeti titkáraként működtem. 1949-ben a Vasas futballcsapatával Moszkvában voltam és ott gyakorlatban győződtem meg arról, hogy a jelmondatot meg kell változtatni. A mérkőzést követő napon a fiúkkal fürödni mentünk. Ott voltak a fürdőben a Dinamó játékosai is. Nem emlékszem pontosan, hogy Szilágyi vagy Illovszky szegezte-e nekem a kérdést:

— Hát a dinamósok nem dolgoznak délelőtt?

Zavartan válaszoltam: „Délutáni műszakjuk van!"

Délután azután az atlétikai pályán találkoztunk a Dinamó futballcsapatával. Megint elhangzott a kérdés:

— Ha délutánosok, akkor mit csinálnak itt az atlétikai pályán?

Megint találtam magyarázatot: „Este kezdődik a munkájuk."

Eljött az este, a csapattal megjelentem a moszkvai Nagy Színház előadásán. Mondanom sem kell, hogy ott volt a Dinamó teljes csapata a tartalékokkal és a vezetőkkel együtt.

Most már nem kérdeztek tőlem semmit, csak mosolyogva néztek rám és a Dinamó játékosaira.

Nem csoda, hogy megváltoztattuk a sportolókat élmunkára buzdító jelmondatot.

Gáspár Sándor

abszolút viccek

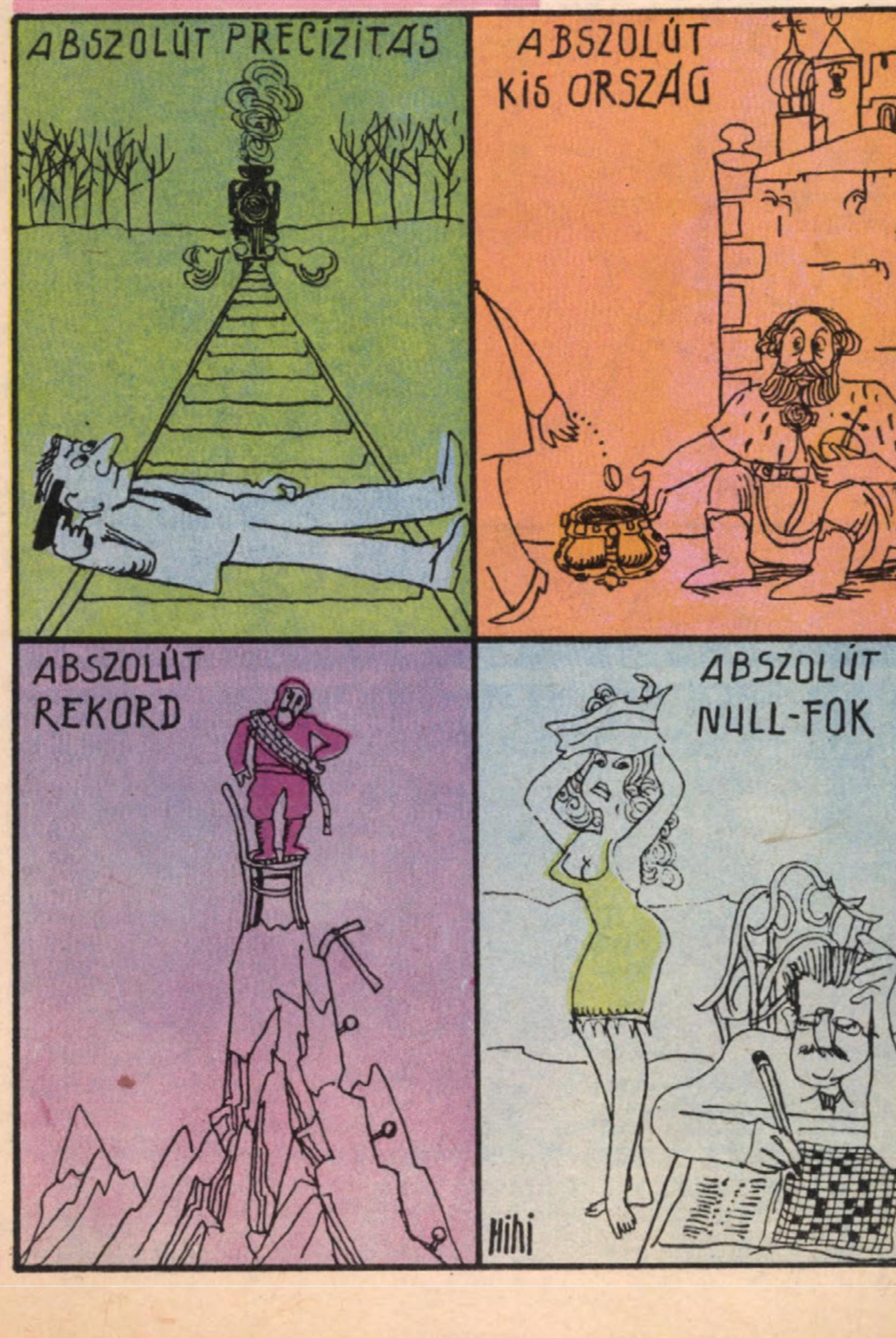

NYŰGÖS EMBER

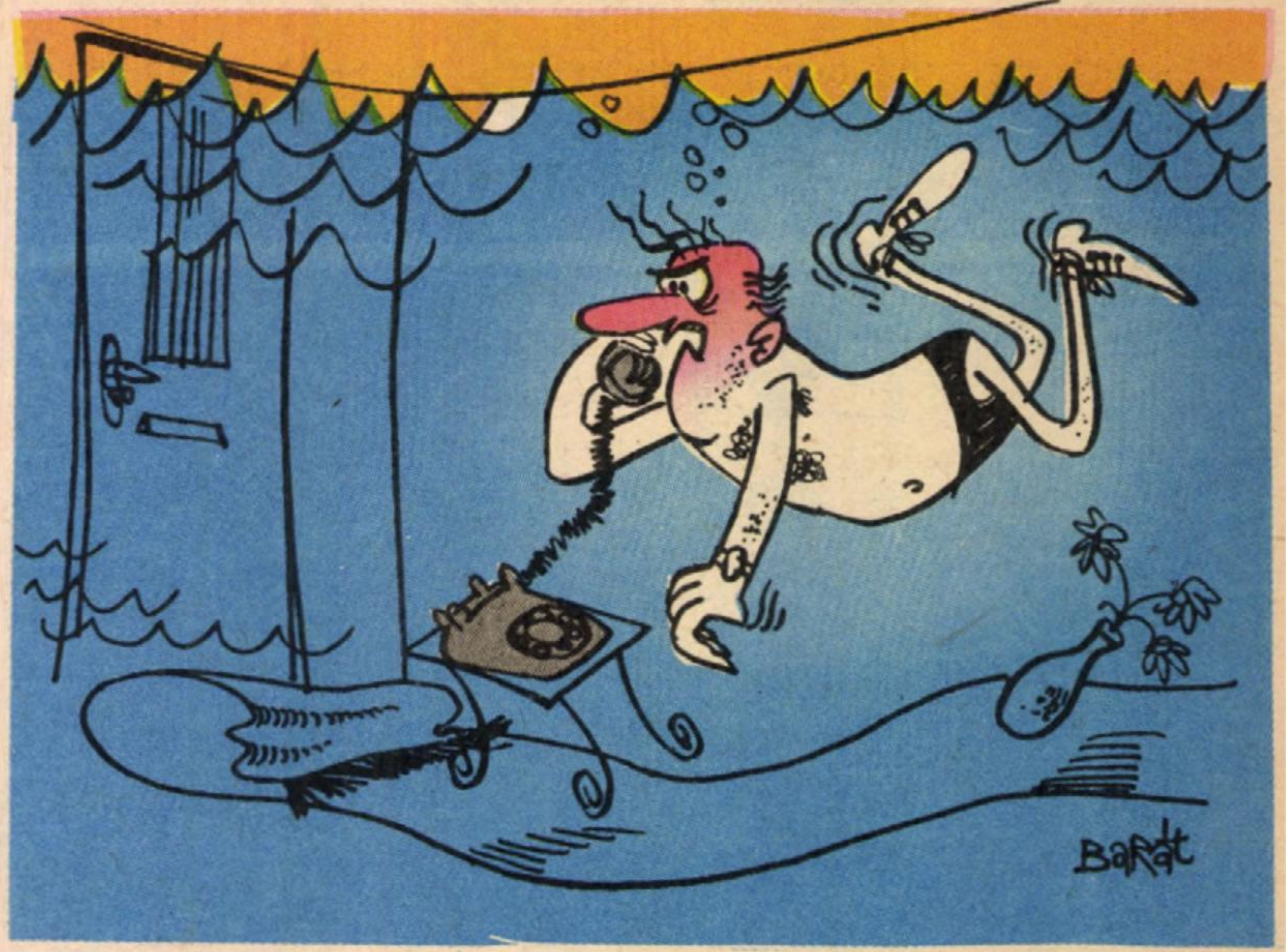

— Halló! Meteorológiai Intézet? Kérem, a levegő páratartalma sokkal magasabb, mint amit önök jeleztek...

alapos felkészülés

Szerény Tamás, ez az igen szorgalmas és nagyon lelkiismeretes fiatalember, aki középiskolai tanulmányai során több ízben bebizonyította, hogy kiváló képességekkel rendelkezik, nemcsak a gyűrűn, hanem a felemás korláton is, családjának egyöntetű helyeslésétől kísérve és támogatva jelentkezett a bölcsészkarra, angol—francia szakra. No, nem azért, hogy majd a babérokkal kecsegtető pedagógusi pályára lépjen, hanem csupán valami szolid kis kultúrattaséi beosztás lebegett távlati tervében; Londonban, Párizsban, esetleg Washingtonban. Tudta, hogy az ilyesmi áldozatokkal jár: szmoking, nyakkendő, borotválkozás, körömpucolás stb., de édes istenkém!...

Fűtötte a hivatástudat, tehát nem ismert akadályt. Egy éven keresztül tűrt meg maga mellett két házitanítót, bár utálta őket, majd 3.9-es érettségi eredménnyel elment a bankettre, amelynek első fél órájában — amikor terveikről beszélgettek a vén diákok — rejtélyesen mosolygott, következő óráiban mindenkit meghívott magához San Franciscóba.

Ezután — hála erős szervezetének — két nap alatt kijózanodott és újabb két nap múlva megint a régi volt, tehát hozzáfogott, hogy felkészüljön a felvételi vizsgára.

Első útja Bőcze Gerzsonhoz vezetett, akivel édesapja annak idején együtt rúgta a rongylabdát, és aki jelenleg, mint szövetkezeti fodrász, saját kezűleg szokta nyírni a tanársegéd urat, aki ugyan az orvosi karon működik... No, de ezek mind ismerik egymást... Gerzson bácsi mindent megígért.

A mi Tamásunk nem tartozott a hitetlen tamások népes táborába, de azért gondolta: ami biztos, az biztos. Fölkereste tehát nagynénjének volt háztartási alkalmazottját, akinek sógora az após a Közgáz portása lányának. No, de ezek mind ismerik egymást. A portás lánya nagyon kedves volt és mindent megígért.

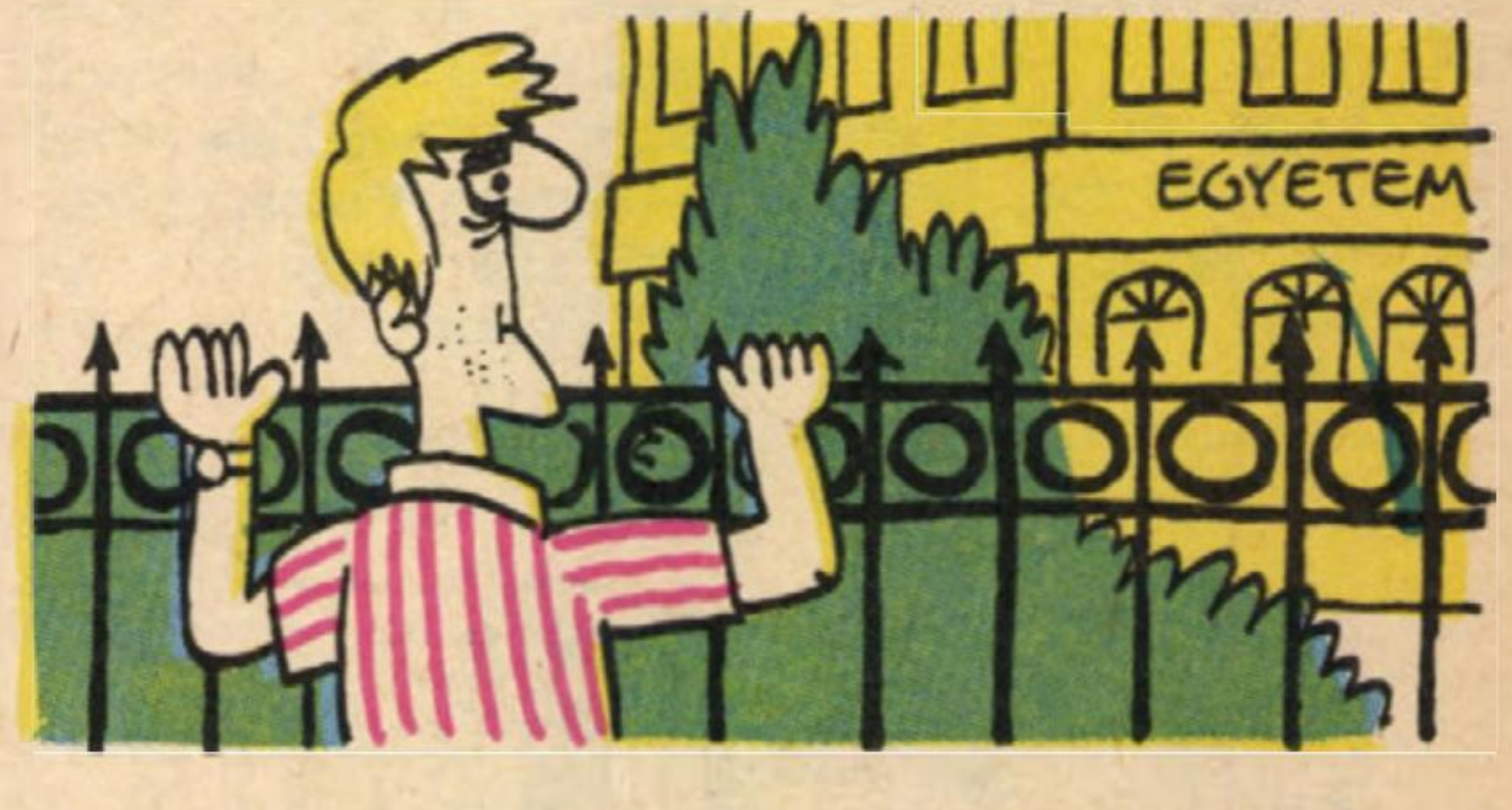

Más ifjú ekkor azt mondta volna: én igazán megtettem, amit csak megtehettem. Nem így Tamás! Nagymamájából kihízelegte, hogy néhány sort írjon egykori hűtlen udvarlójának, akiből valóságos egyetemi tanár lett. Igaz, hogy a jogi karon és már húsz éve nyugdíjban van. No, de ezek mind ismerik egymást.

A professzor úr, amint ezt Tamás bravúros nyomozással kiderítette, Pécsett lakott. Természetesen ez nem lehetett akadály, másnap leutazott hozzá. Ott megtudta, hogy tizenhat évvel ezelőtt átköltözött Debrecenbe. Tamás fölutazott hozzá. Ott aztán... A lényeg az, hogy fáradozását végül is siker koronázta, Zalaegerszegen rátalált a jó öreg főorvos úrra, aki ugyan nem nagyon emlékezett a nagymamára, de azért roppant kedves volt és mindent megígért.

Szerény Tamás — hála erős szervezetének — három nap alatt kiheverte az utazás fáradalmait, s így még mindig maradt két napja, hogy készüljön a felvételi vizsga anyagából.

A második nap délutánján természetesen lazított, hogy frissen álljon majd a bizottság elé, mert — állítólag! — az ott elért eredmény is számít valamit.

Azután megtörtént az eredményhirdetés és Szerény Tamás nagy-nagy csalódással tapasztalta, hogy nem vették föl.

Akkor Tamás hazament és alaposan megmondta a véleményét az apjának, a nagynénjének és a nagymamájának. Azután megcsillapodva közölte, hogy — nem bánja — jelentkezik pótfelvételire, de akkor szíveskedjenek egy kicsit törni a fejüket komolyabb címeken.

Sólyom László

FEJLŐDŐ IDEGENFORGALOM

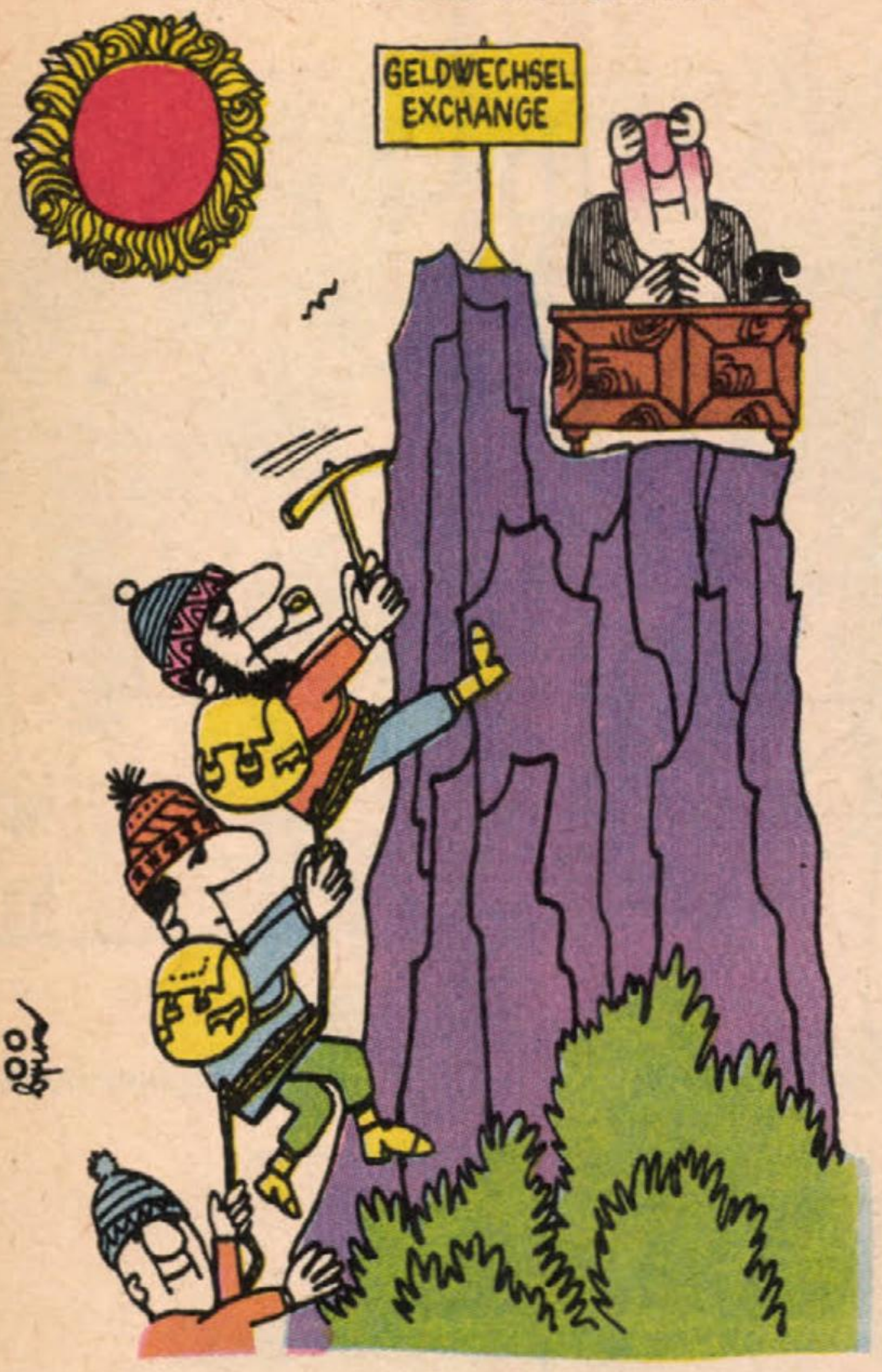

DÉL-AMERIKAI TURISTÁK

Hegedűs István rajza

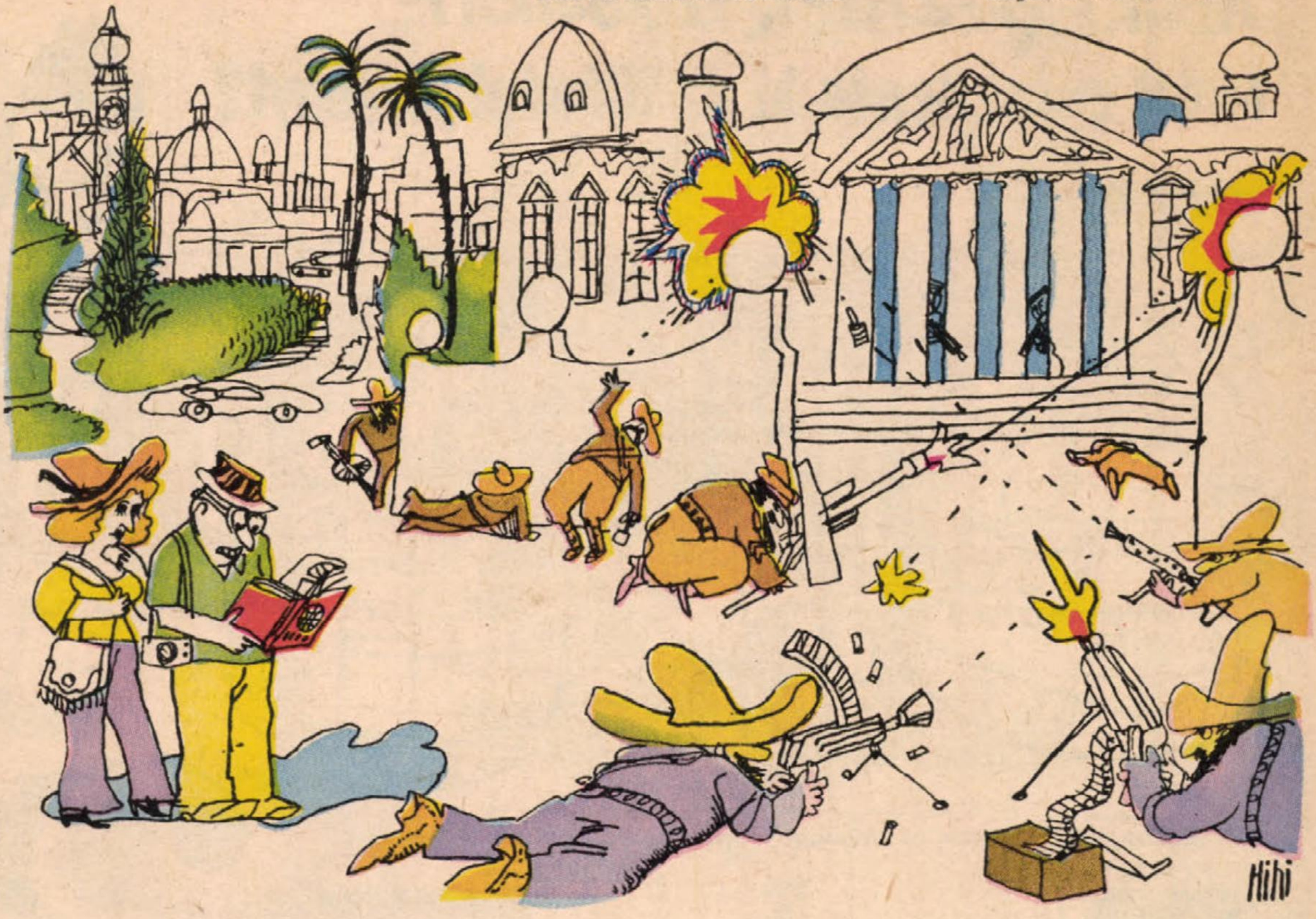

– Az útikönyv szerint ilyenkor van őrségváltás, de úgy látom, ez már a hatalomátvétel…

A TELEFONRONGÁLÓ TRÓFEÁI

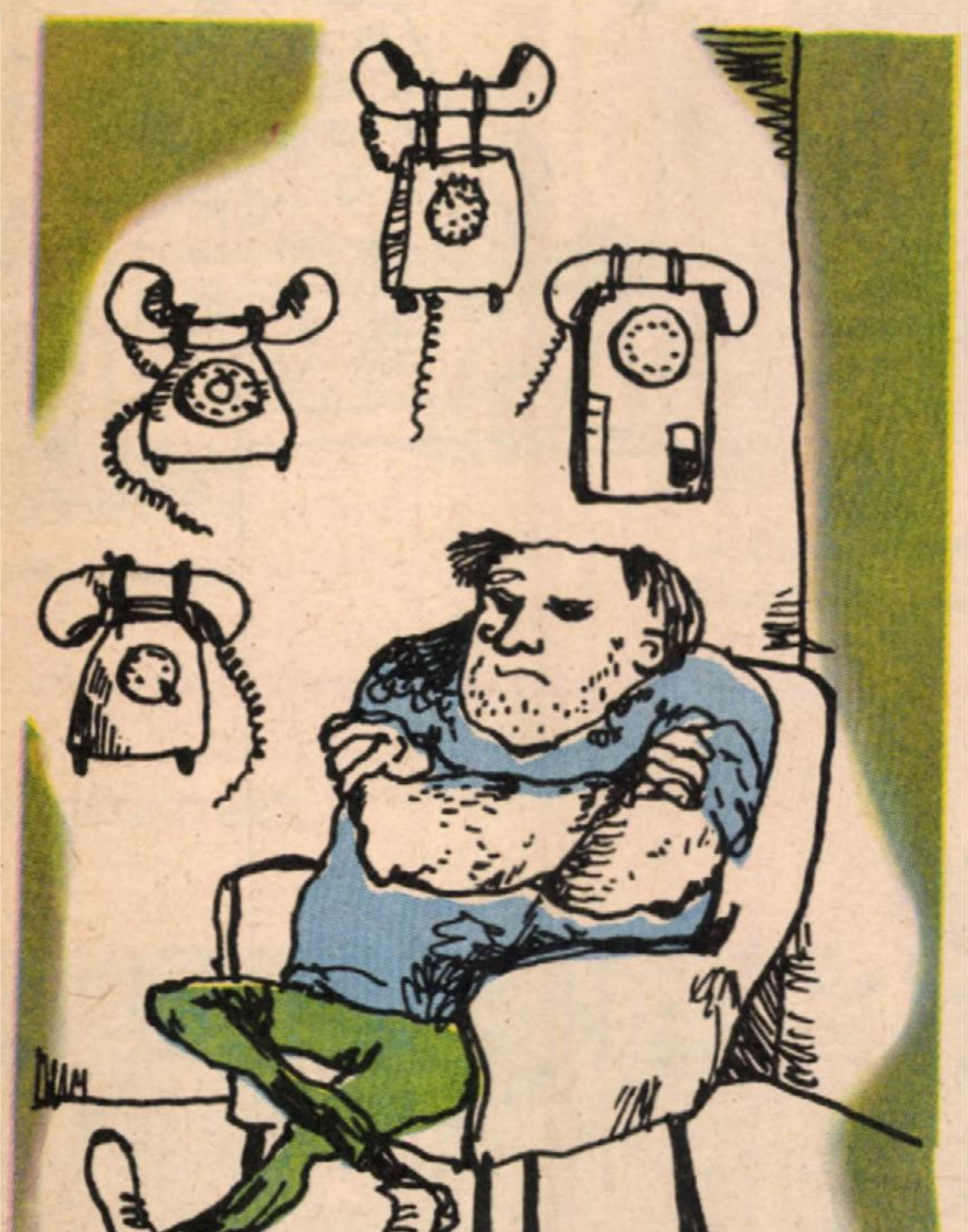

NYÁRI GYAKORLATON A GYEREK

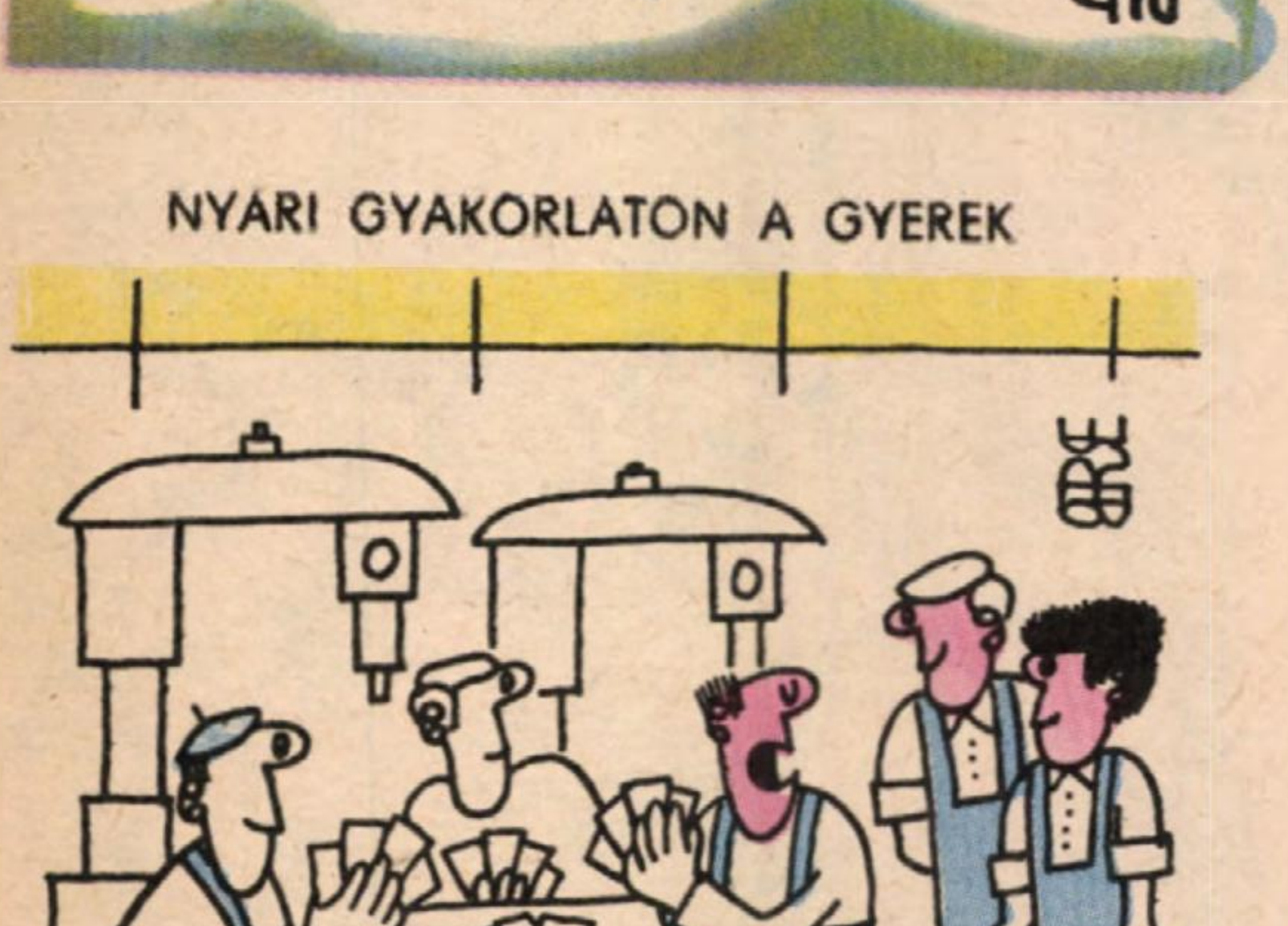

– A betli mindig nagyobb, mint az ulti…

Milyen ember volt BARBONYECZ EDE?

Ez itt a kérdés. Barbonyecz ugyanis elhunyt és engem bíztak meg, hogy méltató sorokat írjak róla a „Szabad Szalvétagyűjtő" című időszaki lapba. A megboldogult nagy szalvétagyűjtő volt és hatalmas gyűjteményét a XXIX. kerületi „Ki mit gyűjt" klubra hagyta, amely ezért a saját halottjának tekintette. Elhatároztam, hogy a megtisztelő megbízatásnak úgy teszek eleget, hogy elkerülöm a nekrológok únott közhelyeit, és tudományos alapossággal dolgozom fel Barbonyecz életét. Ezért felkerestem Barbonyecz Ede ismerőseit, rokonait és munkatársait, hogy tőlük tudjam meg: milyen ember volt Barbonyecz Ede?

Özv. Barbonyecz Edéné, a megboldogult felesége:

— Ede kiváló férj volt, Isten nyugosztalja! Gyengéd, türelmes, kedves. A házassági évfordulónkra mindig tíz deka pralinét hozott. Persze — de ezt ne írja meg! — tudott ő goromba, türelmetlen és zsémbes is lenni, különösen azóta, hogy megismerte azt a ledér nőszemélyt, azt a… szóval Somolya Zsuzsannát, aki elcsavarta a fejét. Ez az egész szalvétagyűjtés is arra volt jó, hogy együtt járhattak a különböző éttermekbe — hogy oda ne rohanjak! — „gyűjteni". Ezért aztán — életének utolsó harminc esztendejében — egy fillért sem tudott hazaadni…

Özv. Barbonyecz Gézáné, a megboldogult édesanyja:

— Ede kiváló gyerek volt, nyugodjék békében… Gyengéd, kedves, szülőtisztelő. Sose feledkezett meg a születésnapomról. Sajnos — de ezt ne írja! —, amióta megnősült, felém se nézett a nyomorult.

Somolya Zsuzsanna, akinek beosztását lásd az özvegy nyilatkozatában:

— Ede kiváló férfi volt, nyugtassa őt az Isten. Tüzes, temperamentumos, ha kell, gyengéd, ha kell, férfiasan határozott. Persze — de ezt ne írja —, gyáva volt elszakadni feleségétől, aki a sárba rántotta és megkeserítette az életét, hogy az enyémről ne is beszéljek…

Bökönyei Gusztáv, a megboldogult főnöke:

— Barbonyecz kartárs kiváló kolléga volt, béke poraira. Szorgalmas, kötelességtudó és kollegiális. De — ezt persze ne írja — sok családi zűrje volt és az az ostoba szalvétagyűjtés is rendkívül sok idejét rabolta el. Így aztán az utóbbi tíz évben jóformán csak bejárt a munkahelyére, de hasznát venni nem lehetett…

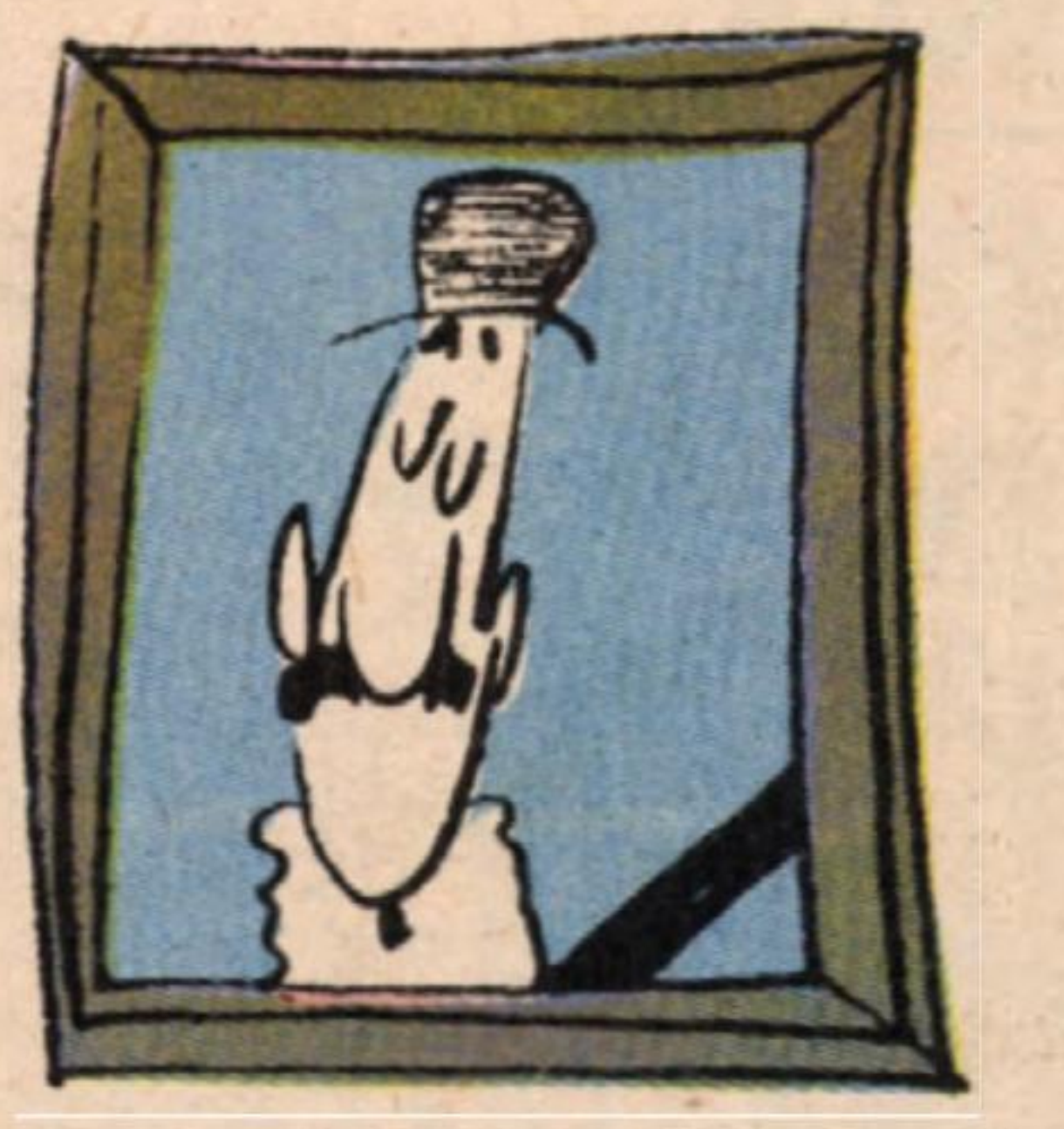

Kaponyai Gellért, az elhunyt beosztottja:

— Barbonyecz kartárs kiváló főnök volt, fényeskedjék neki az örök világosság. Megértő, türelmes és jóindulatú. Kár — ezt természetesen nem kell leírni —, hogy állandóan ingerült volt, mert rágta a fülét a felesége, a szeretője, üldözte őt a főnöke, mert sehol sem tudott helyt állni, a szalvétagyűjtés miatt. Hallott már ilyen hülyeséget?

Temesi Tibor, a szalvétagyűjtők doyenje:

— A mi Edénk volt a legkiválóbb gyűjtő, legyen hozzá kegyelmes a mindenható. Szívós, kitartó és alapos embernek ismertem, bár — ezt nem kell írni — csak a mennyiségre ment rá és az egész gyűjteménye értéktelen vendéglői papírszalvéták halmaza…

Ilyen és ehhez hasonló nyilatkozatok százait gyűjtöttem össze és ezek birtokában ültem le megírni a méltatást Barbonyecz Edéről. Az egymással ellentétes véleményeket természetesen nem vehettem komolyan, mert mindegyikből kilógott a lóláb: az elfogultság. Ezért a cikkben csak azok a vélemények szerepelhettek, amelyek minden nyilatkozónál egyértelmű helyeslésre találtak. Így a méltatás talán veszített valamit a mélységéből, de az igazság értéke megnövekedett. Igyekeztem a stílus újszerűségével eredetivé tenni Barbonyecz Ede nekrológját:

„A legkiválóbb férj, a legkedvesebb gyerek, a leggyengédebb férfi, a legszorgalmasabb beosztott, a legmegértőbb főnök és a legalaposabb szalvétagyűjtő távozott körünkből…"

Hasonló emelkedett stílusban folytattam a továbbiakban is majd elolvasván munkámat, nagyon elégedett voltam. Azt azonban meg kell vallanom, hogy az alapos kutatás után sem tudom, hogy milyen ember volt Barbonyecz Ede. Csak annyi bizonyos, hogy ember volt és elhunyt szegény. Nyugodjék békében. Ráfér!

Ősz Ferenc

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Mivel egészítenék ki az ifjúsági törvényt?

Endrődi István:

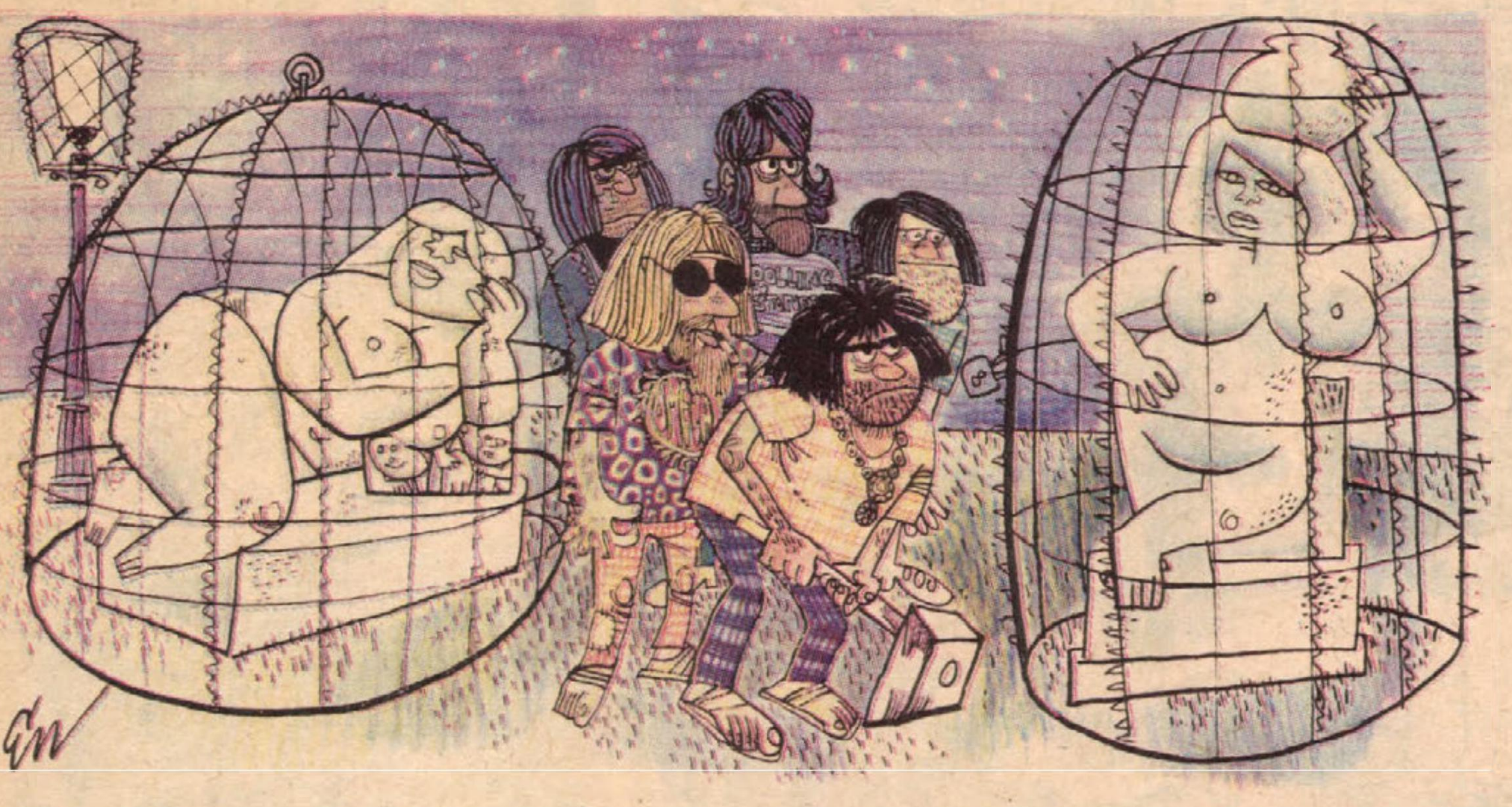

– Mentse meg a törvény az ifjúságot a közvagyon rongálásának vétségétől...

Pusztai Pál:

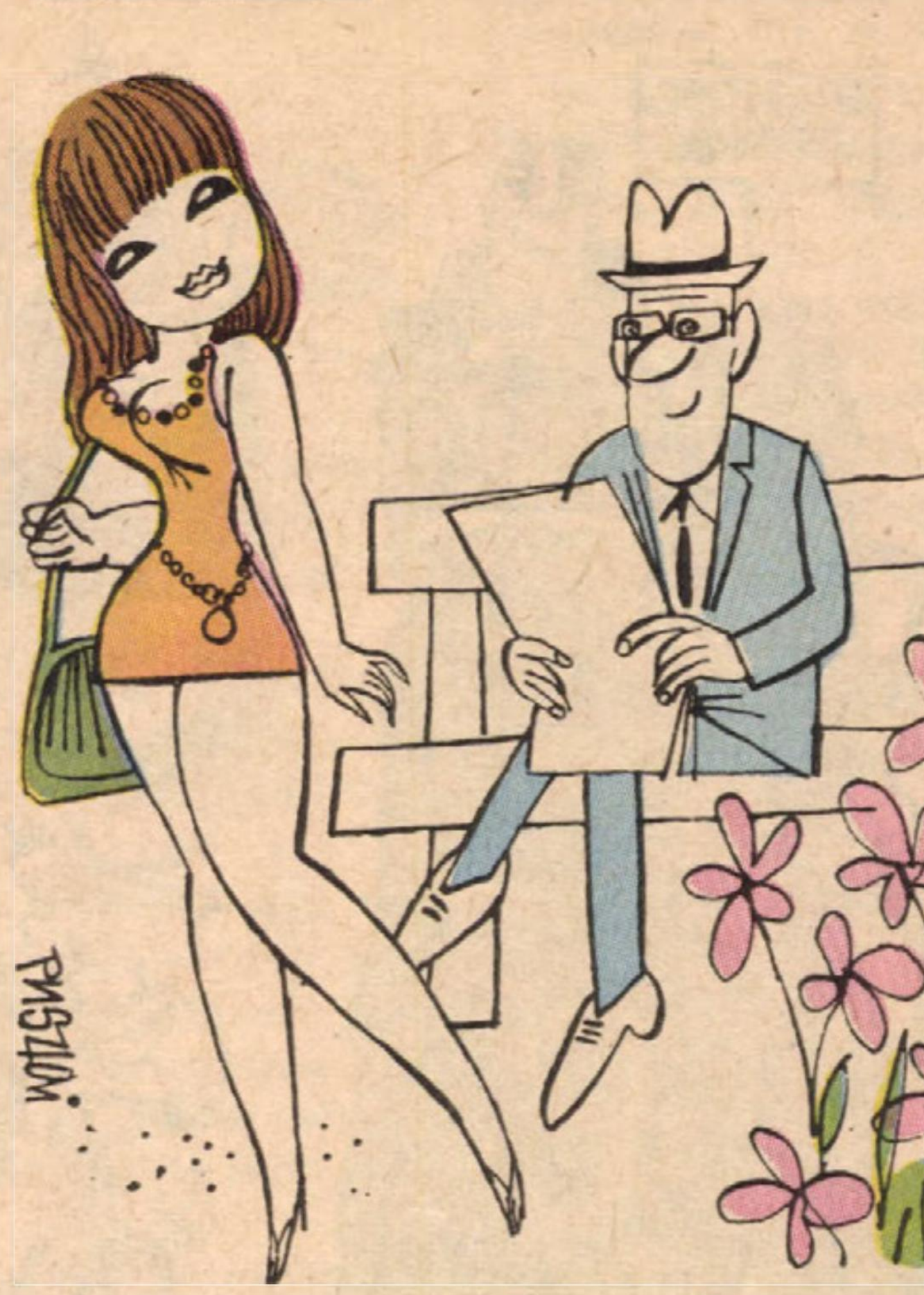

– Legyen büntetendő cselekmény az ártatlan családapák elcsábítása.

Sajdik Fer enc:

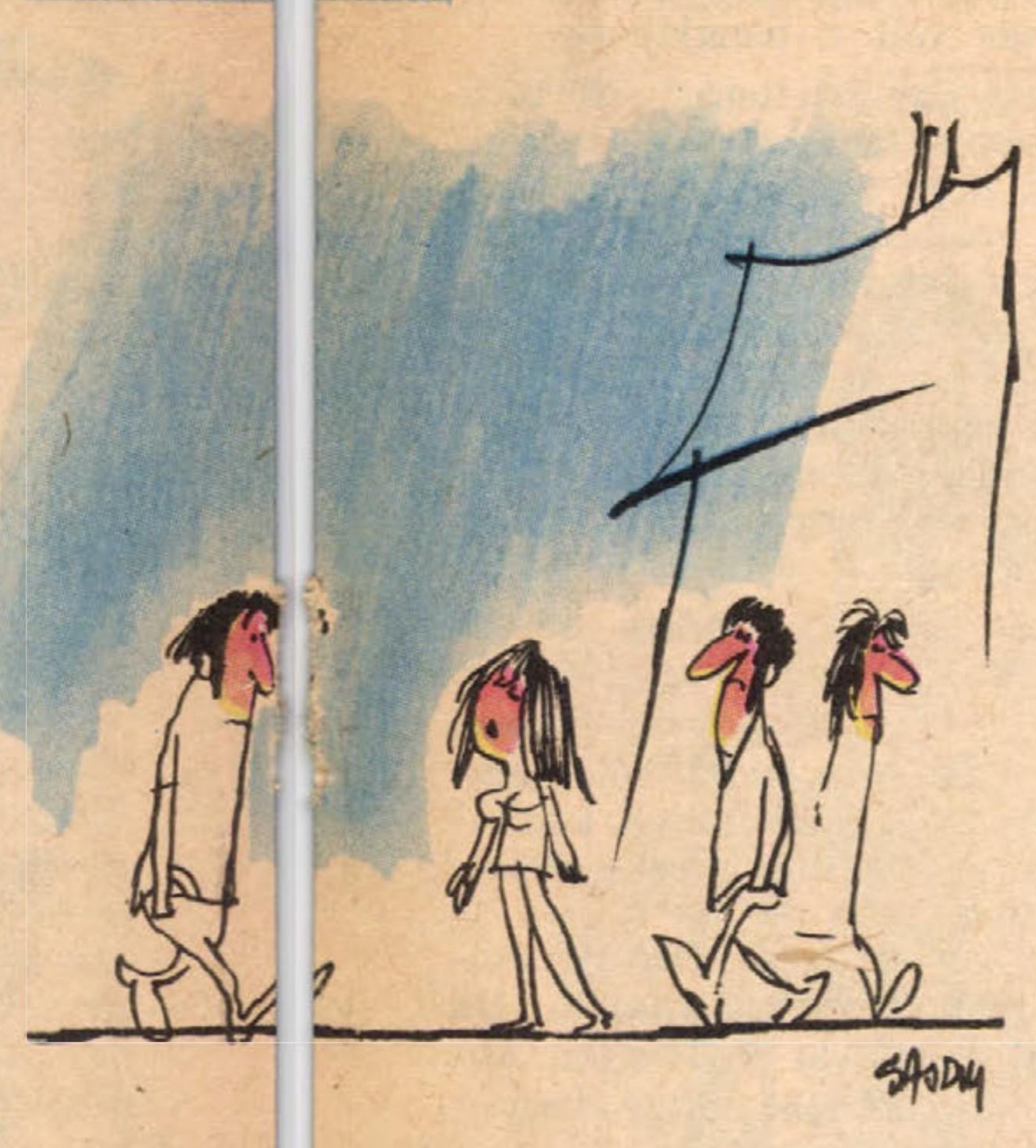

– Bevezet tném a táskarádió elvonó kúrákat.

Vasvári Anna:

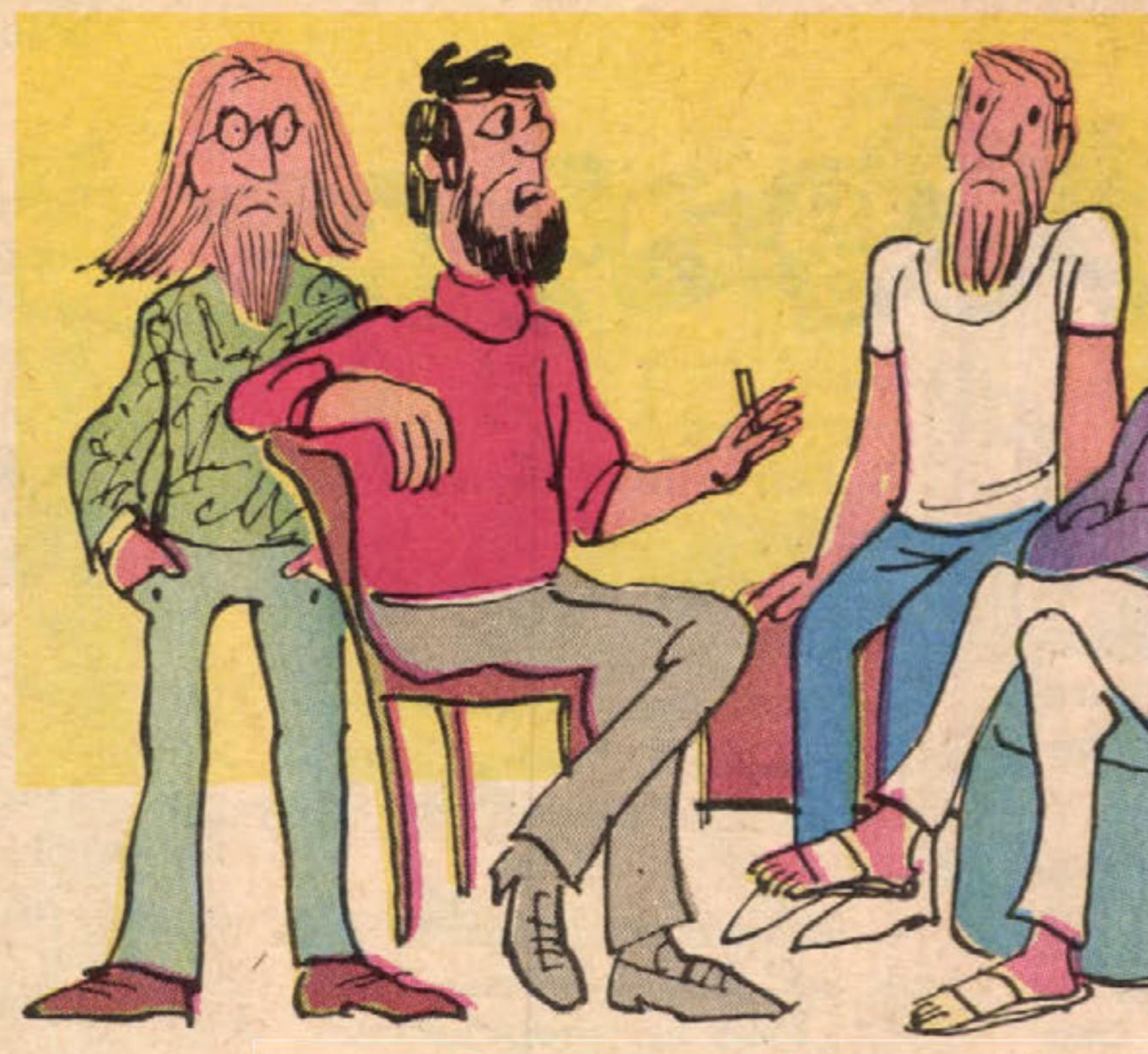

– Tiltsák el az öregeket a szakállviseléstől!

Hegedűs István:

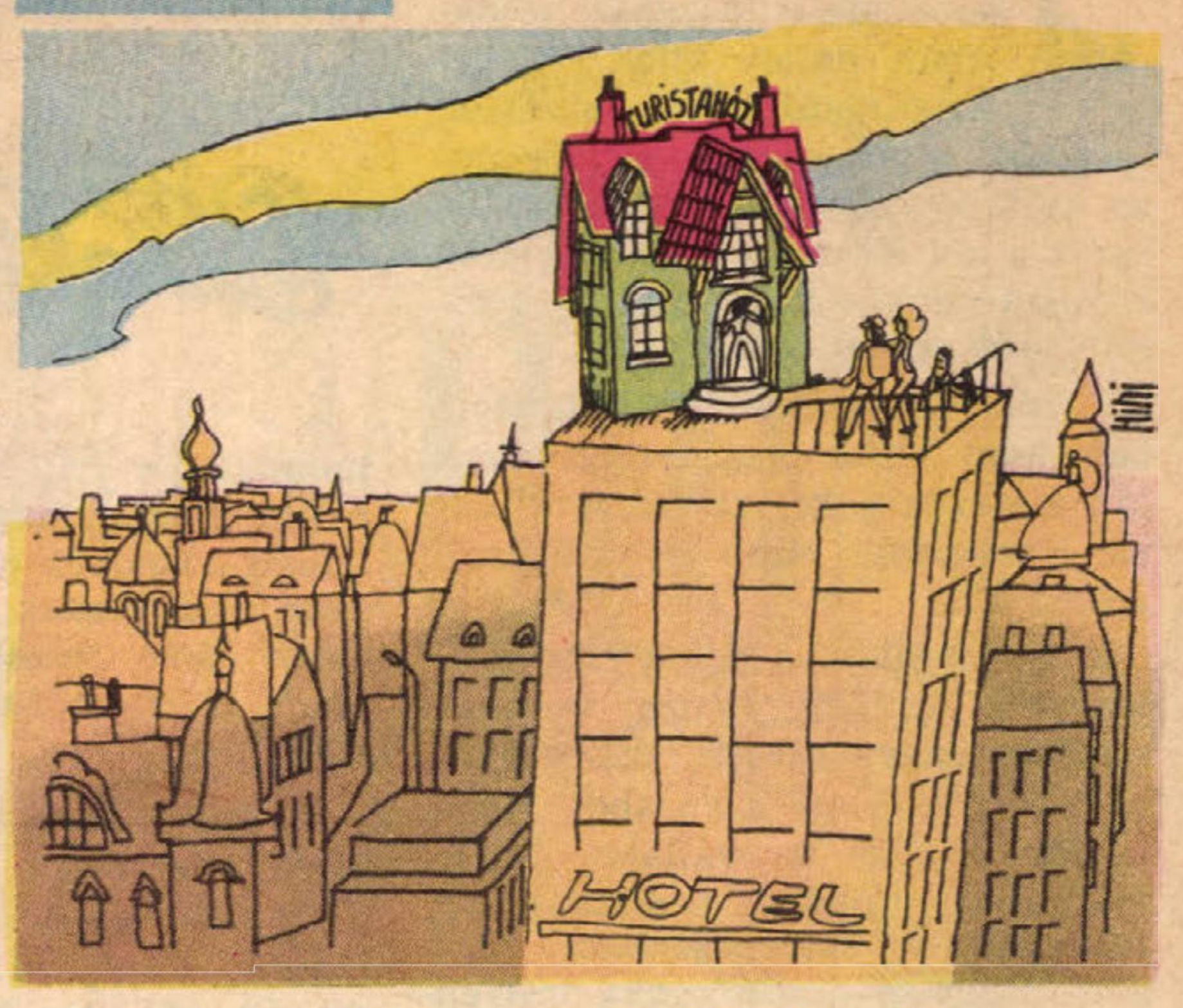

– Bővíteném a turistaház-hálózatot.

Barát József:

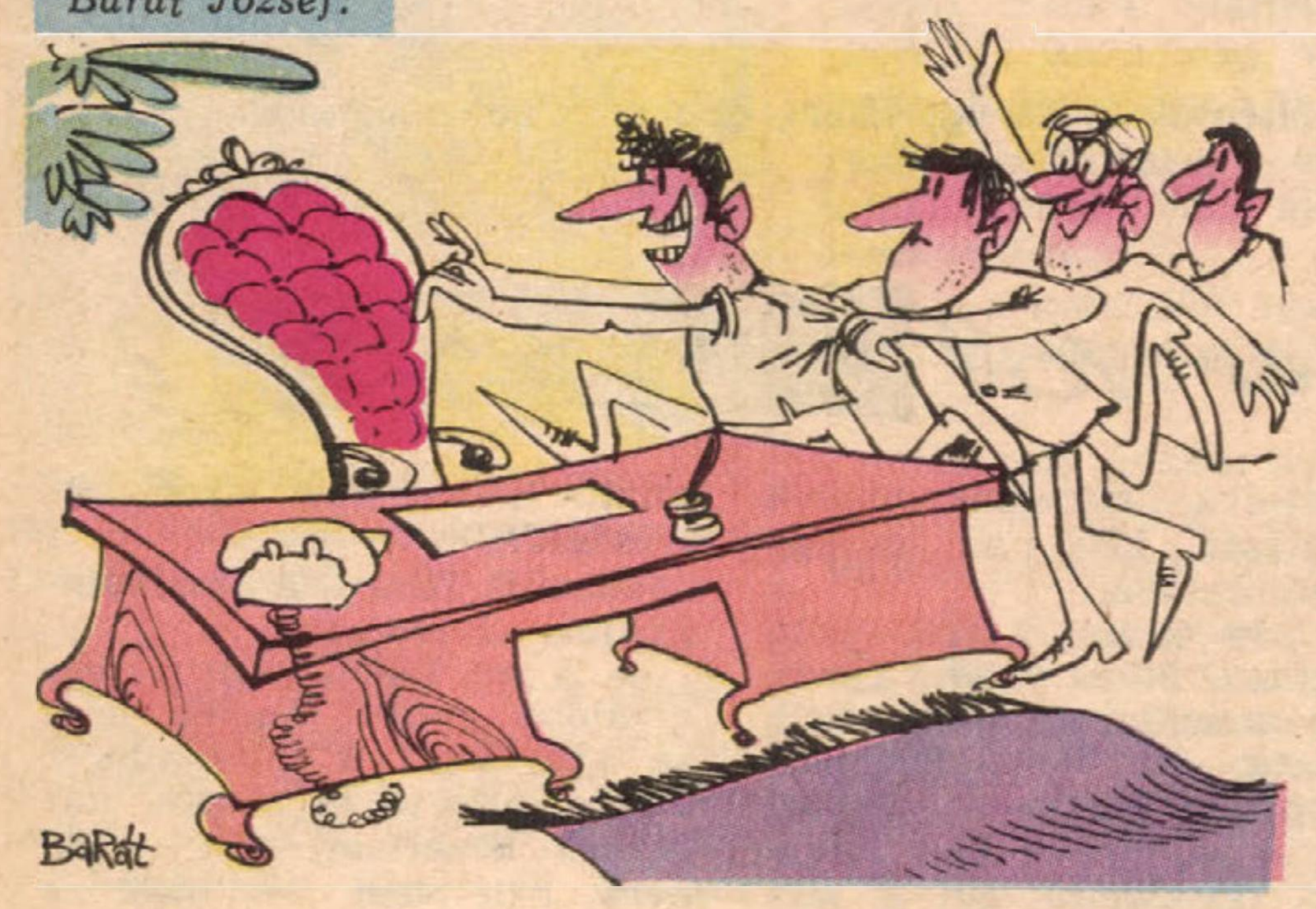

– Törvénybe iktatnám, hogy ne csak így foglaljanak állást a fiatalok.

Erdei Sándor:

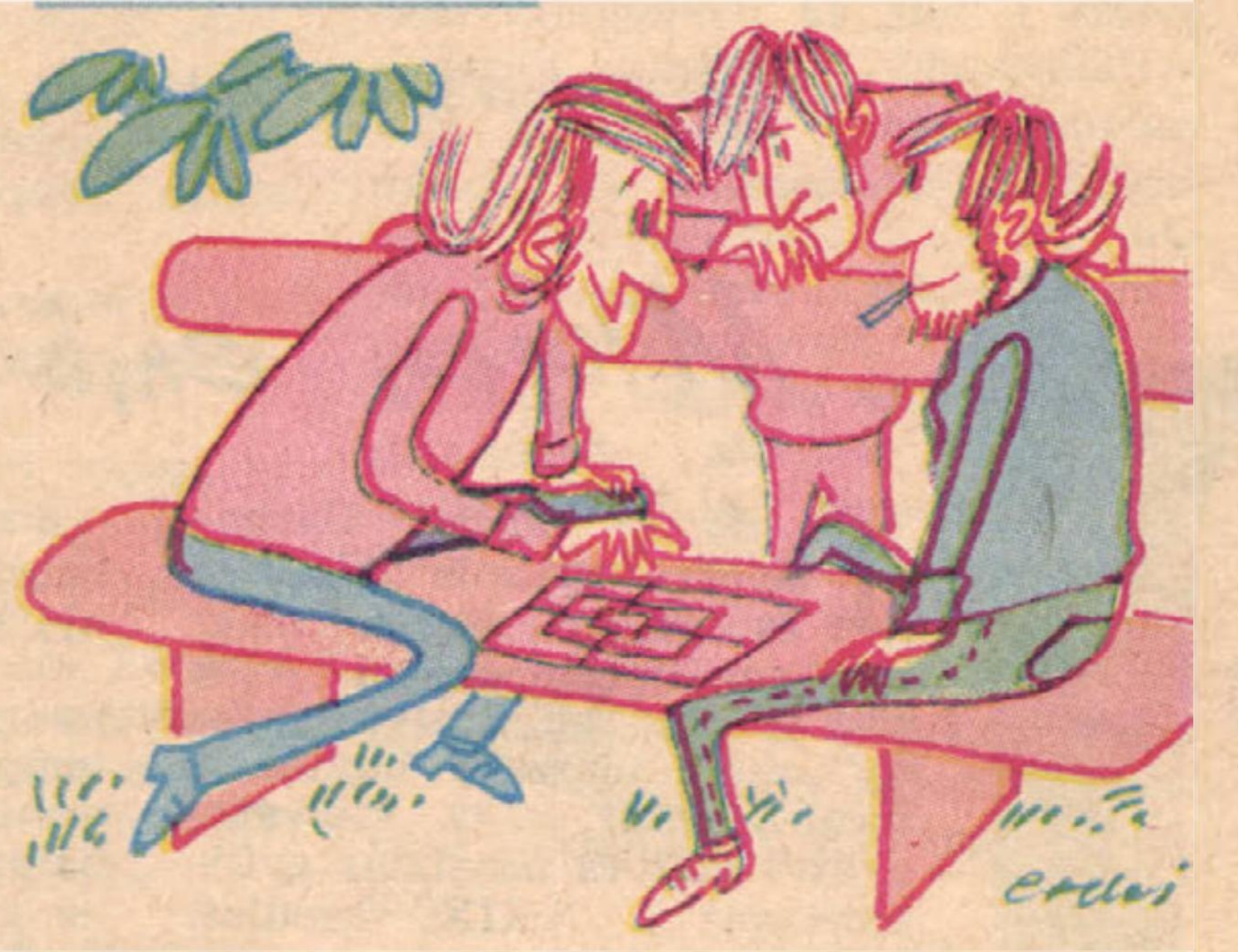

– Húsz évnél kezdődjék a nyugdíj-korhatár.

Balázs-Piri Balázs:

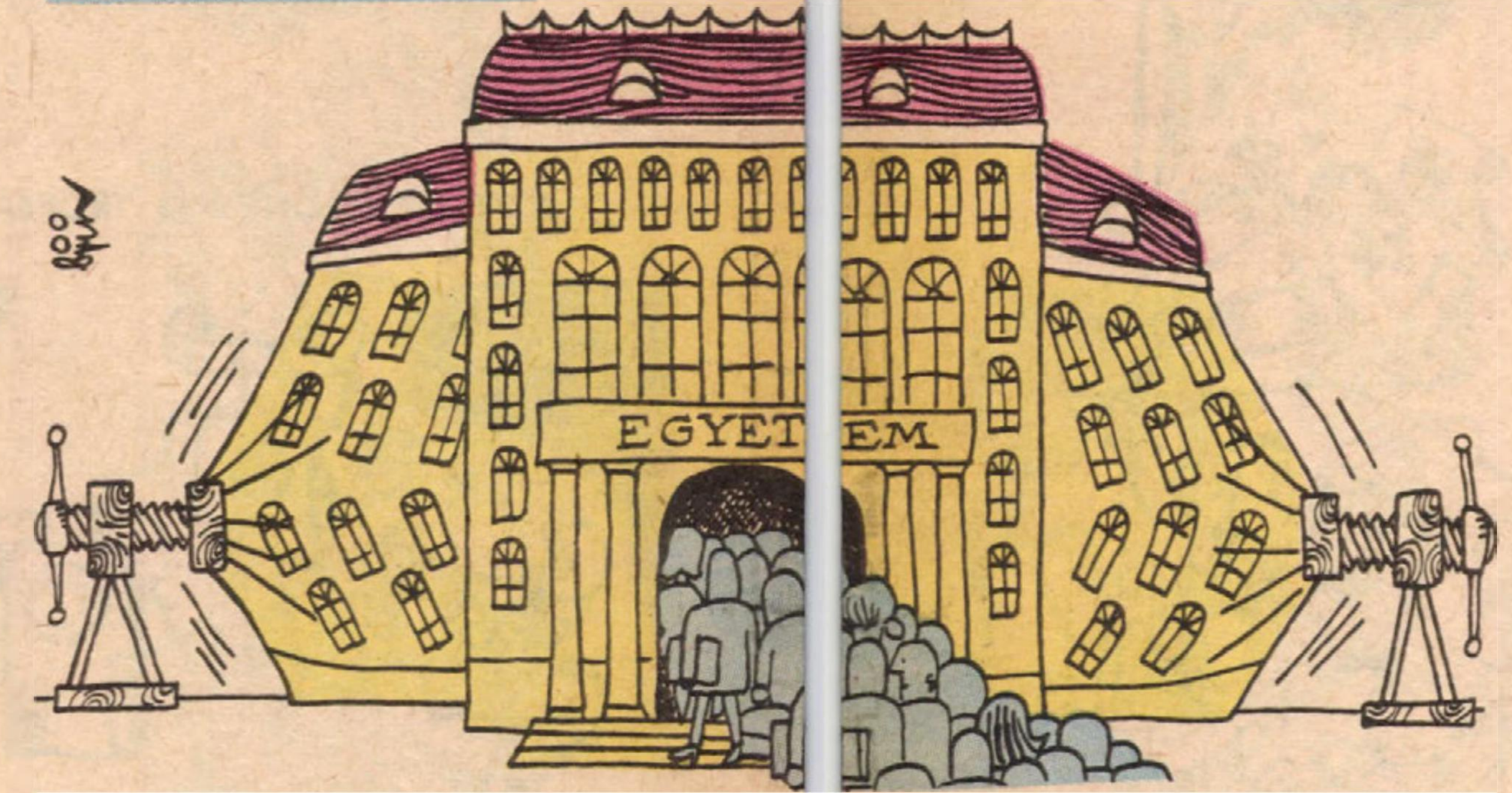

– Legyenek tágítható ók az egyetemek!

Tót Gyula:

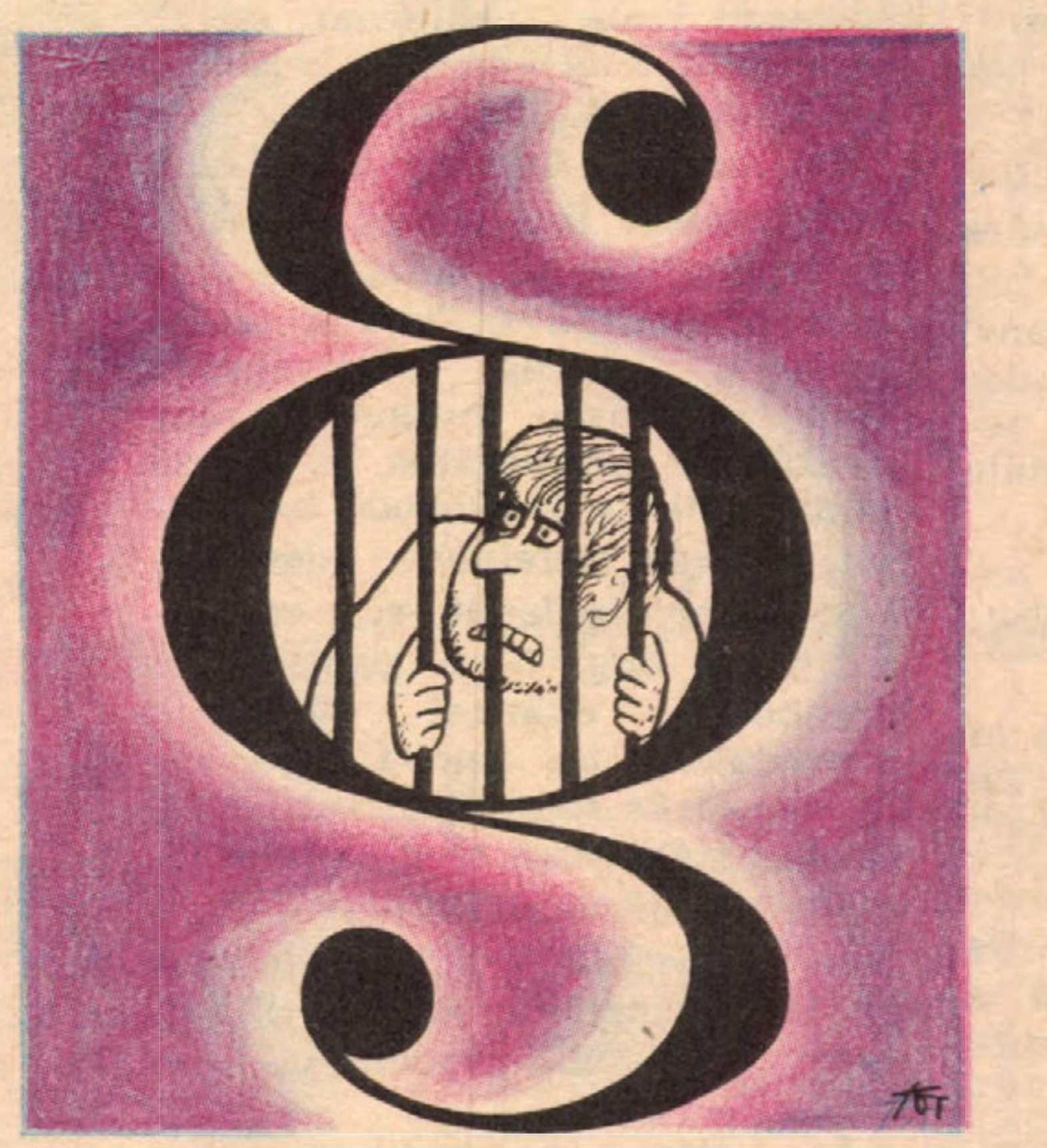

– Olyan törvényt hoznék, amin nem lenne kibúvójuk a galeritagoknak.

Várnai György:

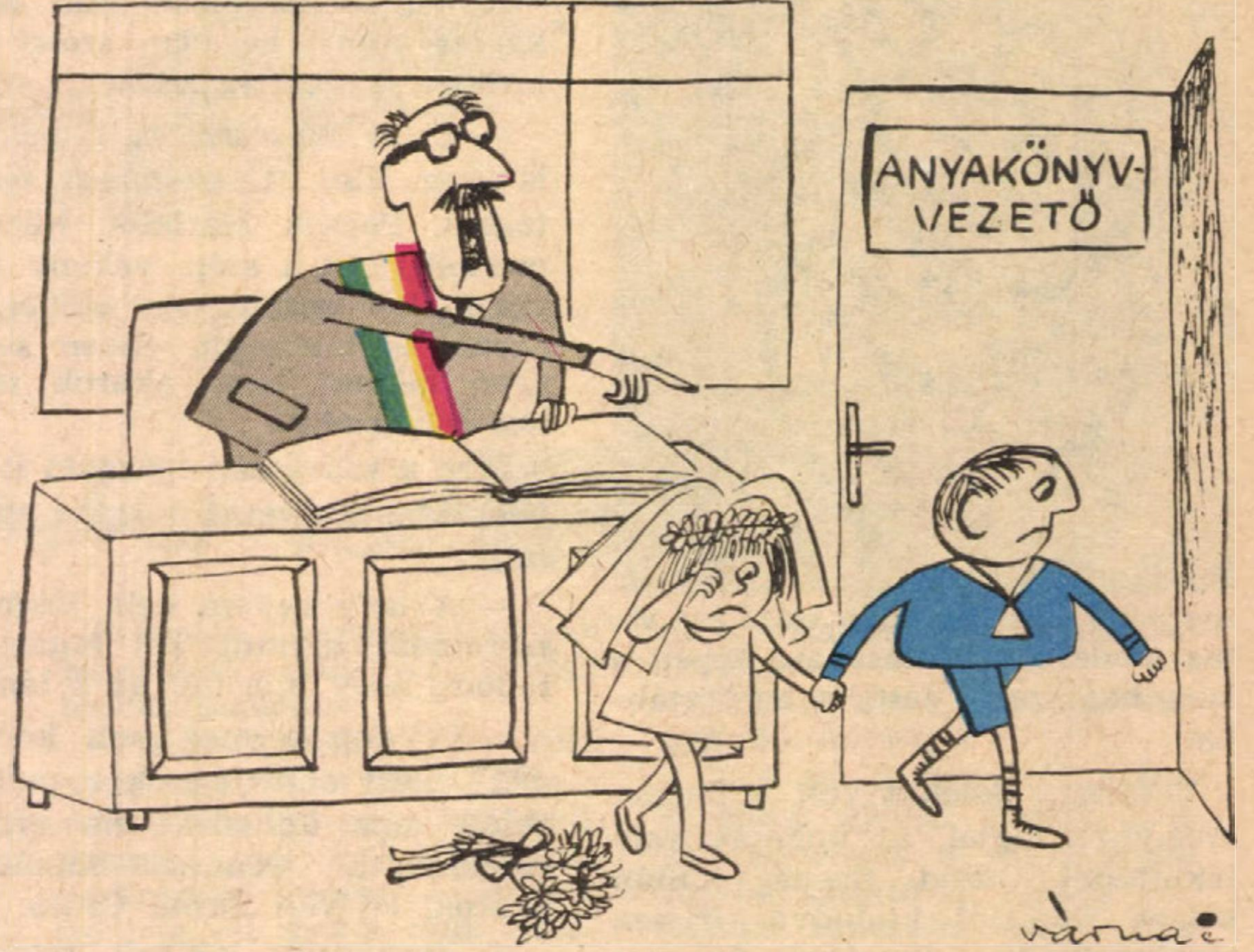

– Csak a tanköteles kort elért fiatalok köthessenek házasságot.

VITA

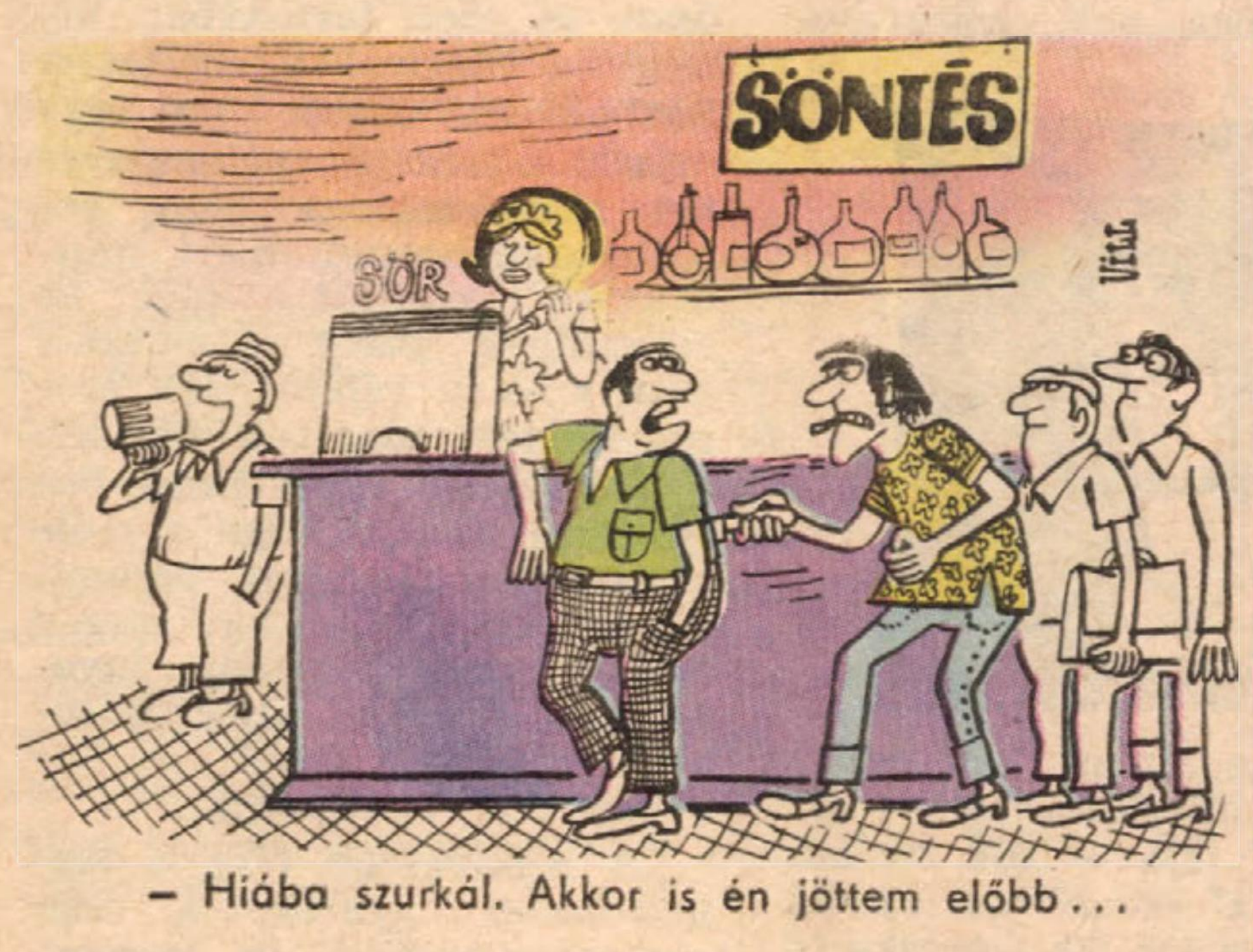

– Hiába szurkál. Akkor is én jöttem előbb...

„NESSIE"

Lochnessban, ahol szintén nyár van,
(festői skótos környezet)
felbukkant ismét „Nessie", a szörny,
(úgyis mondhatnám: szörnyezet...)

Mivel ilyenkor főszezonban
(dúl a turistaforgalom)
egy szörnyben szörnyű nagy rezon van,
(hát forr benne a szorgalom...)

Ám ha eléri Lochnesst az ősz,
s eső áztat minden viskót,
elmegy messzire, s nem gondol már
„Nessie"-re csak egy-két kis skót...

Szilágyi György

RAVASZ KEPARUS

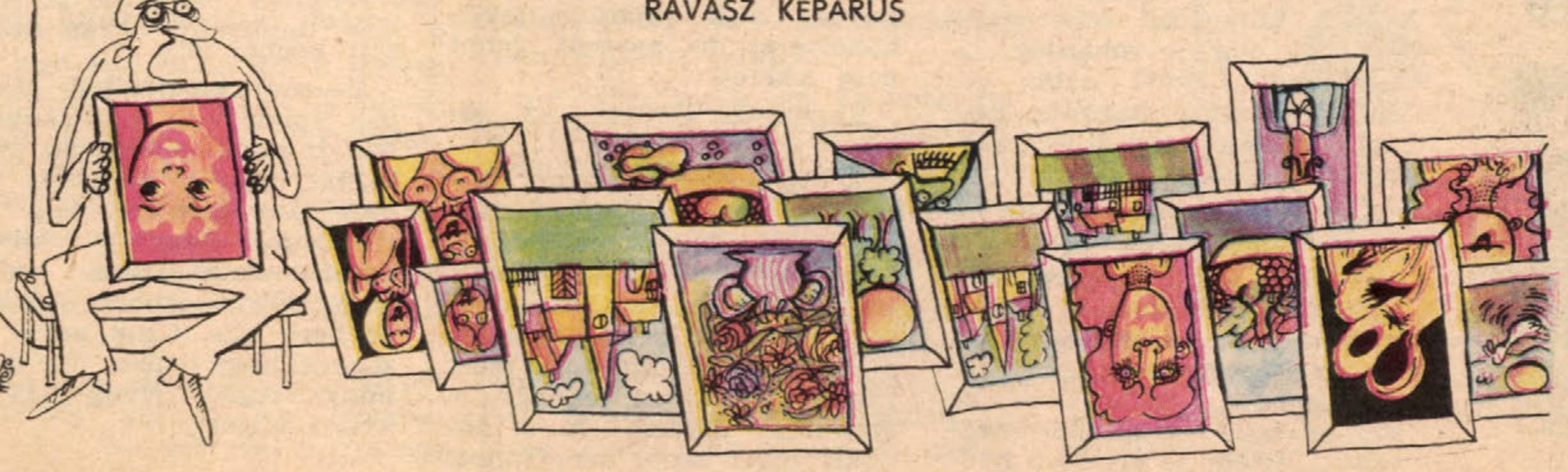

– Délibábot vegyenek...

A BÜROKR ÁCIA TÖRTÉNETÉBŐL

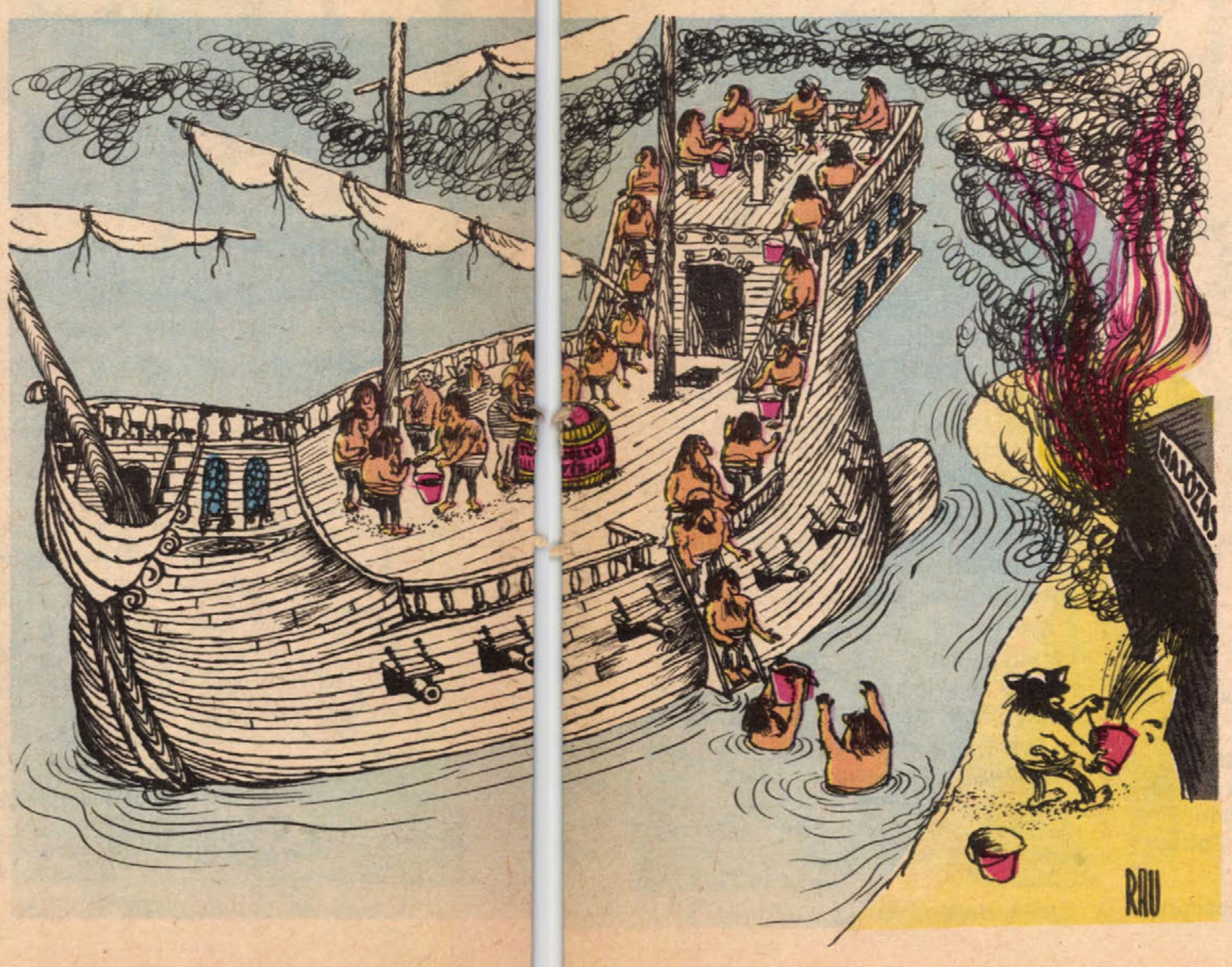

AZ AMUR

Olvasom, hogy a tihanyi ecologusok riadtan állapították meg: pusztulóban van a Balaton-parti növényzete, a nádas, a hínár, veszélyben a madárvilág, a víziélet. Aggodalommal figyelték ezt a pusztulást már jó idő óta a pecázók, halászok. De most már a tudós ecologusok is észrevették, s ők rájöttek arra is, hogyan kell feltartóztatni a Tihany-parti vízi növényzetet. A megoldás egyszerű: ki kell irtani a Balatonból az amurokat.

Az amurok növényevő halak. Messze vidékről, orosz vizekből telepítették át az amurokat, a ki- és áttelepítés tudományosan bevált tapasztalatai szerint és jelentékeny költséggel. Legyen nekünk is amurunk! S hogy miért kellett a szerencsétlen amurok nyugalmas életét felbolygatni, arra tudományosan megalapozott indok volt: ezek a növényevő halak fogják kipusztítani a tihanyi hínárt, nádast, megfosztani a tihanyi parti vizeket felesleges, kártékony és csúf növényzetüktől.

A tudósoknak igazuk volt. Az amurok felfalták a hínárt, a nádast. S mert pusztulóban a nádas, — kihalóban az ott élősködő rovar, elvándorol a madár, elsatnyul a nádasok világából táplálkozó vízi élet.

A kísérlet tökéletesen sikerült, mint annyi más tudományosan megalapozott kísérlet. De most rájöttek, hogy a kísérlet túl jól sikerült. Mi a teendő?

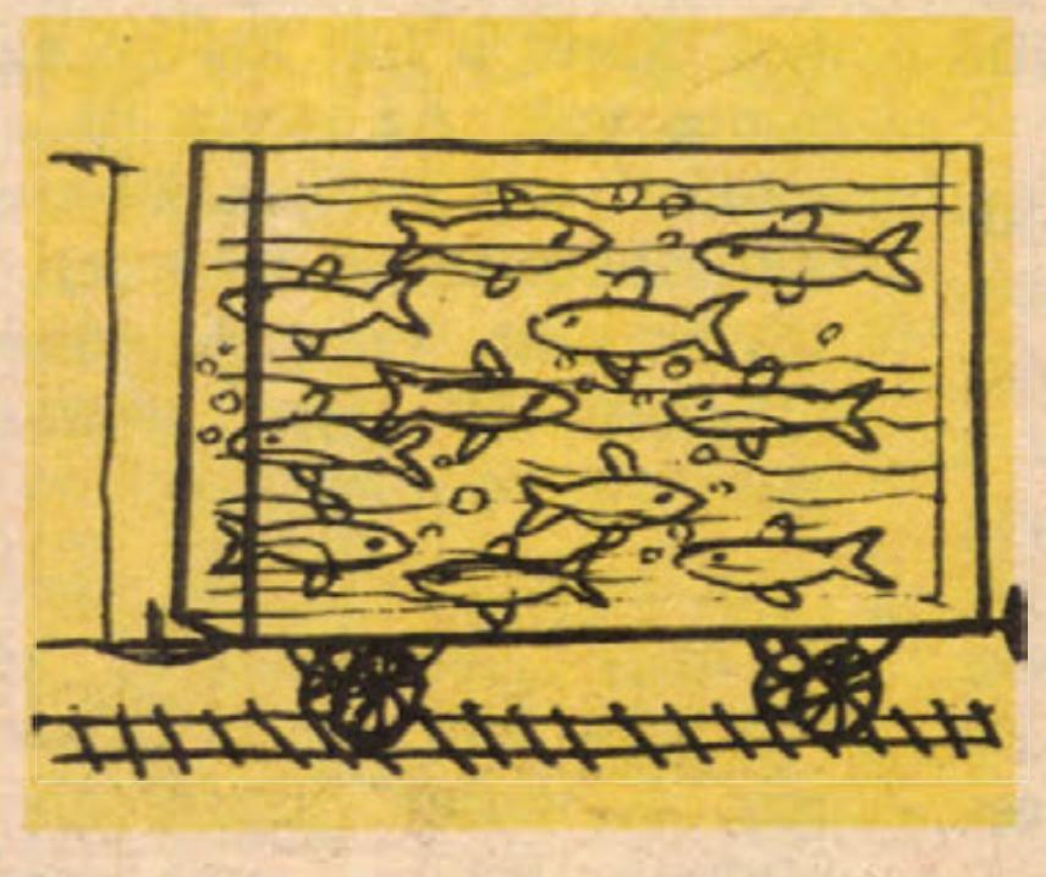

Egyszerű. Ki kell irtani az amurokat.

Tehát ki fogják irtani az amurokat. Újjászületik a nádas, visszatérnek a madarak, rovarok, halak. Újra elterebélyesedik a vízinövények bozótja Tihany körül.

De akkor már tudni fogják, mi a teendő. Áttelepítenek amurokat az orosz vizekből. A tudományon nem lehet kifogni.

S minden kezdődik elölről.

P. S. Alig tettem pontot erre az írásra, olvasom, hogy a Velence-tavi intézőbizottság elhatározta, hogy az elnádasodó, hínárosodó partok megtisztítására — amurokat fognak a Velencei-tóba telepíteni.

Javaslatom: telepítsék át a kipusztításra ítélt balatoni amurokat a Velencei-tóba.

Ha így lesz, az amurok jövője biztosítottnak látszik. Most áttelepítik őket a Balatonból a Velencei-tóba — de 4—5 éven belül a szakemberek rá fognak jönni, hogy az amurok veszélyeztetik a tó vízi életét s akkor — visszatelepíthetik őket a Balatonba. Mert ott megint annyi lesz a nádas, a hínár, hogy azt ki kell irtani. Jöjjön az amur!

Tehát nem kell kipusztítani a drága pénzen beszerzett amurokat. A Balaton és a Velencei-tavak között bölcsen megoldották a rendjét annak, hogy az amur is jól lakjon a hínár is megmaradjon.

V. A.

HUNYADY SÁNDOR:

Szereposztás

A kis szinház igazgatói irodájában hatan ültek. A vezérigazgató, a művészeti igazgató, a dramaturg, a főrendező és a két szerző, akik közül az egyik a költészetet, a másik a viccanyagot szokta szállítani az általuk társszerzett darabokba.

Arról volt szó a hatos tanácsban, hogy közös megbeszélés alapján kiosszák a két szerző A csacska Kamcsatka című új művének szerepét.

Ami azt illeti, a dolog elég fontos, sőt égetően fontos volt. A színház nagy, tavaszi újdonságának készítette elő a darabot. A sikertől függött a vállalat jóléte márciustól júniusig. A siker pedig főképpen a szereposztástól függött. Hogy a darab maga milyen mellékes kezd lenni a színházi világ modern alakulásában, éppen a két okos szerző látta a legtisztábban.

Vasárnap délelőtt volt a tanács, amelynek tagjai, az ünnepre való tekintettel, mind tizenegy után keltek föl. Jól kialudva, frissen megberetválva, timsóval feszesre húzva, kissé hasonlítottak is egymáshoz. Agyafúrt, szívós, ügyes pestiek, angol szövetben, hernyóselyem nyakkendővel. Az ilyen embereket szólítja meg Bécsben a portás rögtön magyarul.

De éppen, mert lelki testvérek voltak mind a hatan, a jó szakemberek gyorsaságával haladtak végig a probléma kilenctized részén.

Játssza a férjet Mohai Jenő? Természetesen, helyes! Mohai Jenő! Az asszonyt Tűz Tincsi? Világos, nem is lehetne más!... A lány legyen Galamb Maca, a bonviván Tőkeffy Tibor, a komikus Talpinger Ervin! Vita nem volt. Minden fölvetett nevet általános fejbólintás fogadott. Tudta jól az egész színházi haditanács, hogy alkalmasabb személyeket úgysem lehetne találni a rendelkezésre álló vékony anyagból.

Negyed három lett. Már majdnem vége volt az egész megbeszélésnek. A művészeti igazgató már a fogast nézte. Töprengett, hogy a rajta lógó hat kalap közül melyik az övé? Mert a kalapok is csodálatosan hasonlítottak egymáshoz. Bőgött róluk, hogy ugyanazon a körúton, ugyanabban a divatkereskedésben vették mind a hatot.

Ekkor azonban a szerzők közül a költészeti szakember így szólalt meg:

— És még itt van a szobalány. Az ötödik képben azt mondja, hogy „juj, ne bántson, nagyságos úr, csiklandós vagyok!" Csak egy mondat. De remekül ki lehet hozni! Meg aztán nagyon fontos, hogy abban a képben egy jó színfolt legyen a színpadon. Egy olyan gusztusos lány, mint a Csuri Mara. Nem is kaphatja más a szobalányt!

A viccek szerkesztője váratlanul ellenvetést tett:

— Édes öregem, lehet, hogy te gusztusos színfoltnak találod Csurit. De én, nem tehetek róla, borjúpörköltszagot érzek, mihelyt meglátom, olyan proli. Különben is, tegnap odaígértem a szerepet Csudaváry Sárinak.

A két szerző bizonyosan összekapott volna, ha nem szólal meg hirtelen a vezérigazgató:

— Csuri is rossz, és Csudaváry is rossz. Van itt nekem egy rendes tagom. Poczok Mariella. Nem ismeritek? Az a szép, vékony lány. Igazi flappertípus. Az előbbi darabból is kimaradt, ebben se legyen benne? Nem akarok sétáló tagokat fizetni!

Erre a művészeti igazgató is bejelentette igényét. Szilárdan mondta:

— A hely nekem kell. Végre ki szeretném ugratni Tej Micit! Én tudom, hogy mit tud az a lány!

— És engem meg sem kérdeznek? Mert nekem ezek a műkedvelők nem kellenek. Én erre a szobalányra rendes színésznőt akarok. Itt van Pajtai Csilla.

A dramaturg, akinek savanyú, nagy képe volt, mint egy ecetbe mártott lepedő, szintén más művésznőt ajánlott megbízható félműveltségének teljes nyomatékával. És a hat férfi, akik a döntő súlyú, nagy szerepek kiosztásának kérdésében egy pillanat alatt megegyeztek, most fokozódó ingerültséggel vitatkozni kezdtek egymással, a szobalány miatt.

A társalgás rohamosan élesedett. A levegő megtelt villamossággal, a kis, bádog gázkályha égett pléhszaga mellé. Az urak a lelkük bensejében lemarházták és fölpofozták egymást. A főrendező idegesen játszott a tapperrel, félni kellett, hogy egyszer csak a fejéhez vágja valakinek.

Alapjában véve, meg is lehetett érteni a késhegyig menő küzdelmet. Mind a hat kis nő egyformán csinos volt. Az egyik itt a csúcsos, a másik ott hegyes. Remekek voltak szobában és sötétben. Szemöldökük nem volt, de viszont kérlelhetetlenül volt telefonszámuk, mint egy ügyvédnek.

Az isten tudja, mi történik, ha a nagy feszültségre következő, ritmikus elernyedés másodperceiben a viccek szerzőjének, mint valóban ötletes embernek, eszébe nem jut valami:

— Én a részemről ragaszkodom Csudaváryhoz. De azt hiszem, be lehetne nyomni még valakit. Itt van a harmadik felvonásban az inas. Csináljunk abból is szobalányt!

— Úgy van. Legyen az inas is szobalány. Ez már kettő! — mondta nagyon helyeslően a vezérigazgató.

A dramaturg ecetes eszével hirtelen átlátta, hogy a vonal helyes, és csatlakozott az irányzathoz:

— Nekem ez a hordár sem tetszik az első képben. Miért hordár? Legyen messzendzser boy! Mégpedig női boy. Ez egészen modern. És jó vicces ruhát lehetne ráadni. Alul biciklista, fölül huszár.

Az idea általános tetszéssel találkozott, csak a költészeti szerző fanyalgott magában egy kicsit. A hordárszerepet egyenesen egy „lent maradt", szegény barátjának könyörgésére írta bele a darabba. A boldogtalan és állástalan színész hónapokon át járt a szerző nyakára, mindig borotválatlan volt, siralmasan mozgott sovány nyakán az ádámcsutka. A szerző szinte hallotta rimánkodó baritonját. „Az ég szerelmére, édes öregem, csinálj valamit, egy szavadba kerül, dugj be a legközelebbi darabodba, akármit eljátszom, statisztálok is, tudod, a kenyér!..." És most kihúzzák ezt a hordárt? Szegény öreg pofa! Micsoda pechje van! De egye meg a fene, mégiscsak fő a béke, húzzák ki. Ha legközelebb jelentkezik, ad neki fájdalomdíj gyanánt öt pengőt.

Így aztán a harmadik kis nőstény veréb is odarepülhetett csipogni a darab telegráfdrótjaira. Innen, a jó vonalon tovább haladva, hamarosan átalakították grófkisasszonnyá egy öreg grófot, majd manikűröslányt csináltak egy ukrán tábornokból. Volt már helye öt pintyőkének is. Hanem a hatodik? Egy kis csönd támadt. Gondolkoztak.

A művészeti igazgató, aki már néhány perc óta elmerülve nézegette a darab bekötött példányát, amely ott hevert előttük az asztalon, fölemelte a fejét:

— Remek dologra jöttem rá. Itt van Billy, a miniszter öccse, amit Fekete Gerőre osztottunk. Én szenzációt csinálnék ebből a szerepből Tej Micivel!

— Szóval leány, fiúszerepben! — mondta a főrendező, és egy kis bólogatás volt a hangjában.

— Nem úgy értettem! — folytatta a művészeti igazgató. — Azt gondolom, hogy legyen a miniszter öccse inkább a miniszter húga. Most végigfutottam a szöveget. Pazar szerep, de becsületszavamra mondom, az sehol nem derül ki belőle, hogy Billy fiú vagy lány? Egyszerűen átkereszteljük Millicentnek, és meg van oldva az egész dolog!

A két szerző egymásra nézett:

— Ezt a figurát te csináltad, Jenő! — mondta a vicc-szakosztály. — Én nem tudok róla semmit! — Én ugyan fiúnak képzeltem el — jegyezte meg a költészeti rovat. — De ha nőnek is megy, nem bánom. Hanem dolgozni nem vagyok hajlandó. Ha valamit még írni kell rajta, csinálja más, én már torkig vagyok vele!

— Majd megcsinálja a súgó — mondta a vezérigazgató boldogan, hogy végre megszületett a harmónia színházának kebelében. És azonnal csöngetett a szolgának, hogy kiadja utasításait a súgó számára.

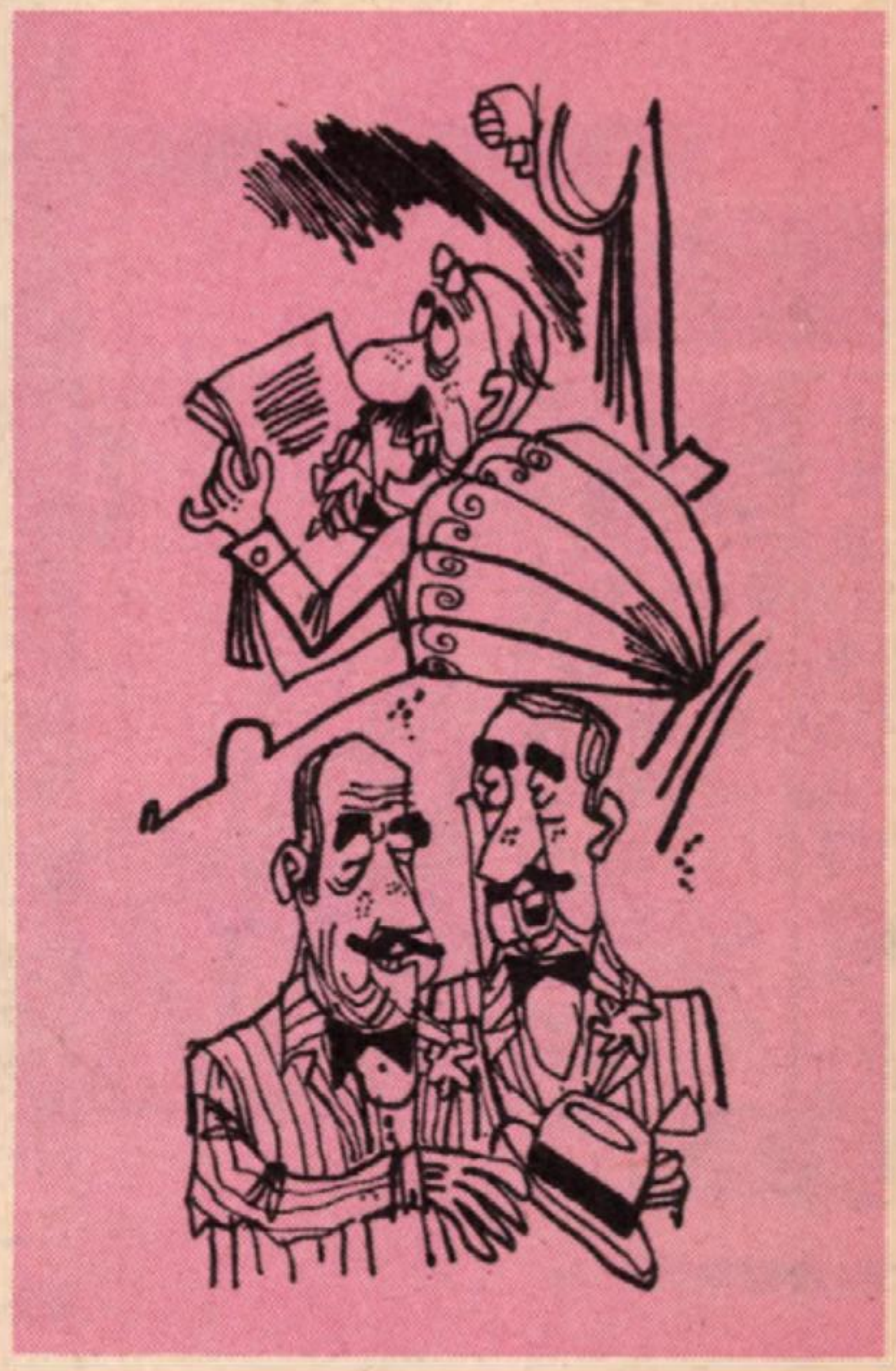

A dramaturg órájára nézett. Három múlt tíz perccel. Mindnyájan érezni kezdték, hogy milyen éhesek lettek a csata alatt. Megkeresték a kalapjukat. A szolga, a vezérigazgatón kezdve és a szerzőkön végezve, sorban föladta a kabátjukat. Az urak kimentek a színház elé. Lelkükben már teljesen elapadt a harag, ahogy a ránkherlányi forrás habzó vize vonul vissza a föld alá. Őszinte, baráti és szakemberi együttérzéssel kezet fogtak, aztán szétváltak, mentek haza ebédelni családi otthonukba. Mert családos emberek voltak valamennyien. Mind a hatnak volt hűséges, meleg szeretettel körülvett, jó kalapokkal és kitűnő nyaralással eltartott felesége, sőt majdnem közjegyzőileg hitelesített, társadalmilag befogadott, állandó babája is.

Ami a hat édes kis telefonszám körül történt, az csak fényűzés volt, a derék urak erőfölöslegének elektromos kicsapódása. Olvad a hó, pattan a rügy, tavasz van. Valahogyan olyan dolog, ahogy egy szép magyar vers refrénje mondja: „Sej, haj, ibolyalevél, bizsereg az érben a szívbeli vér!"

1936. december.

HELLASZ

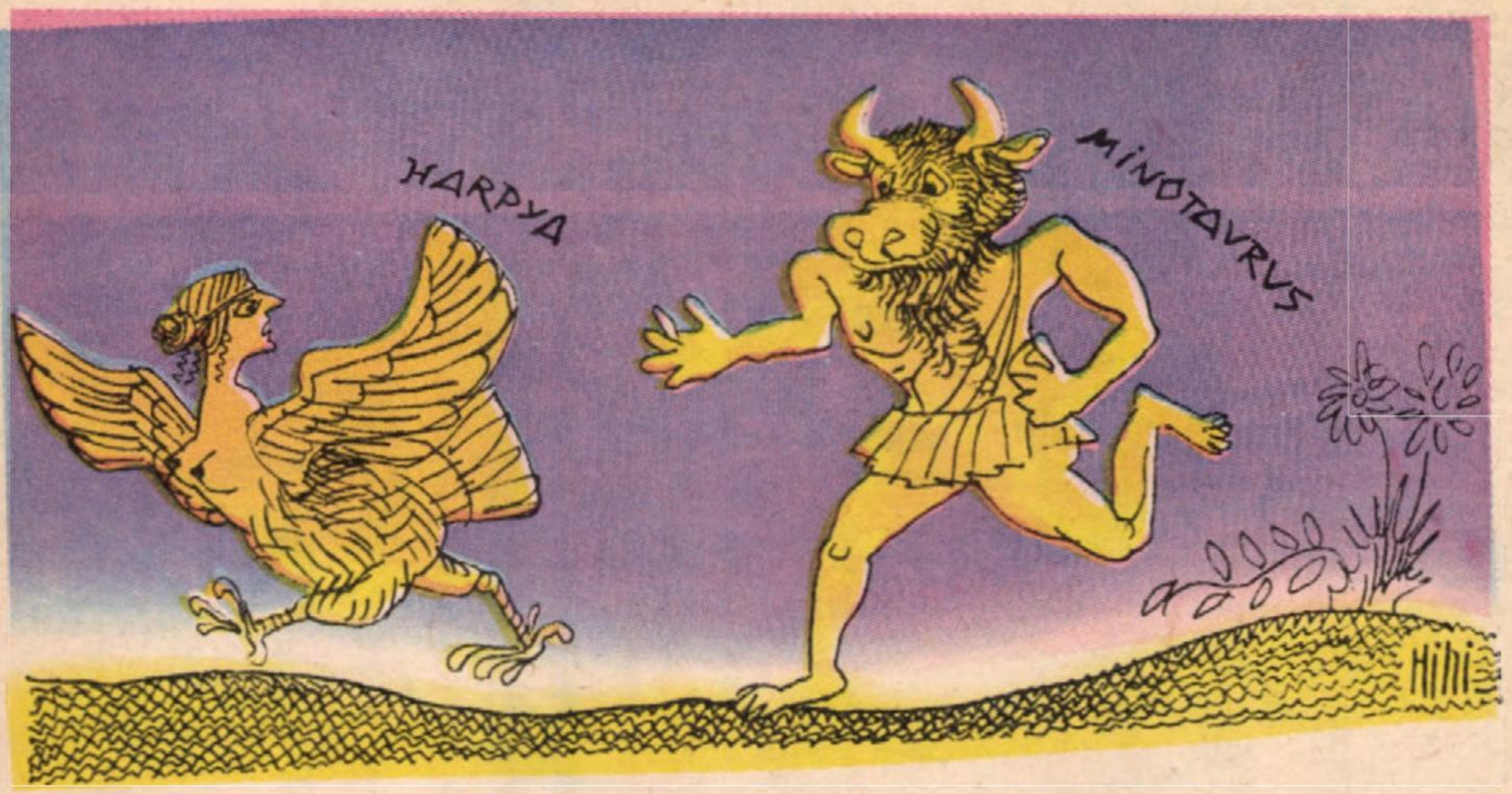
HARPYA
MINOTAVRUS

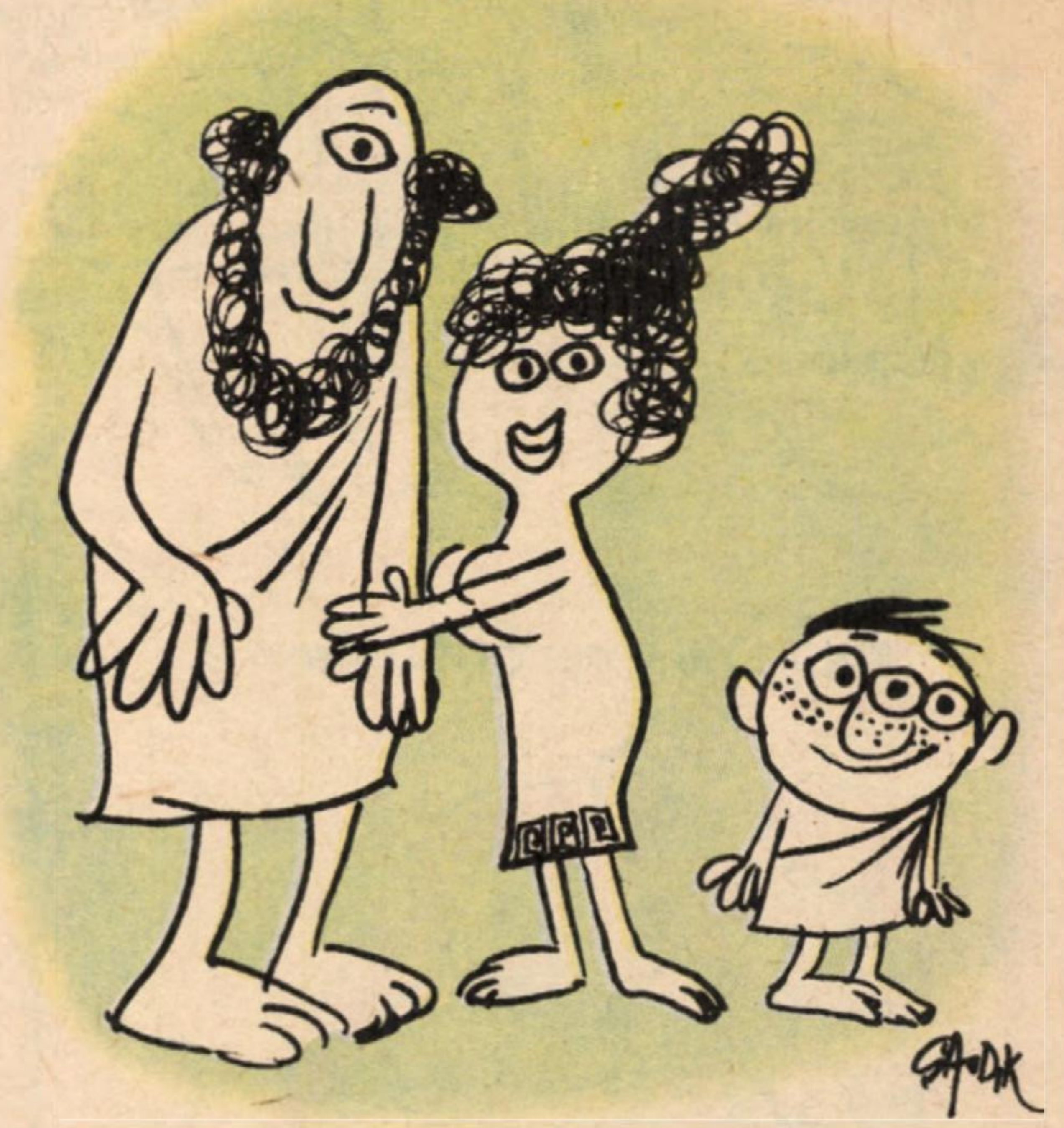

HEGEDŰS, CSÁSZÁR, SAJDIK, VÁRNAI, BALÁZS-PIRI, FÜLÖP, PUSZTAI

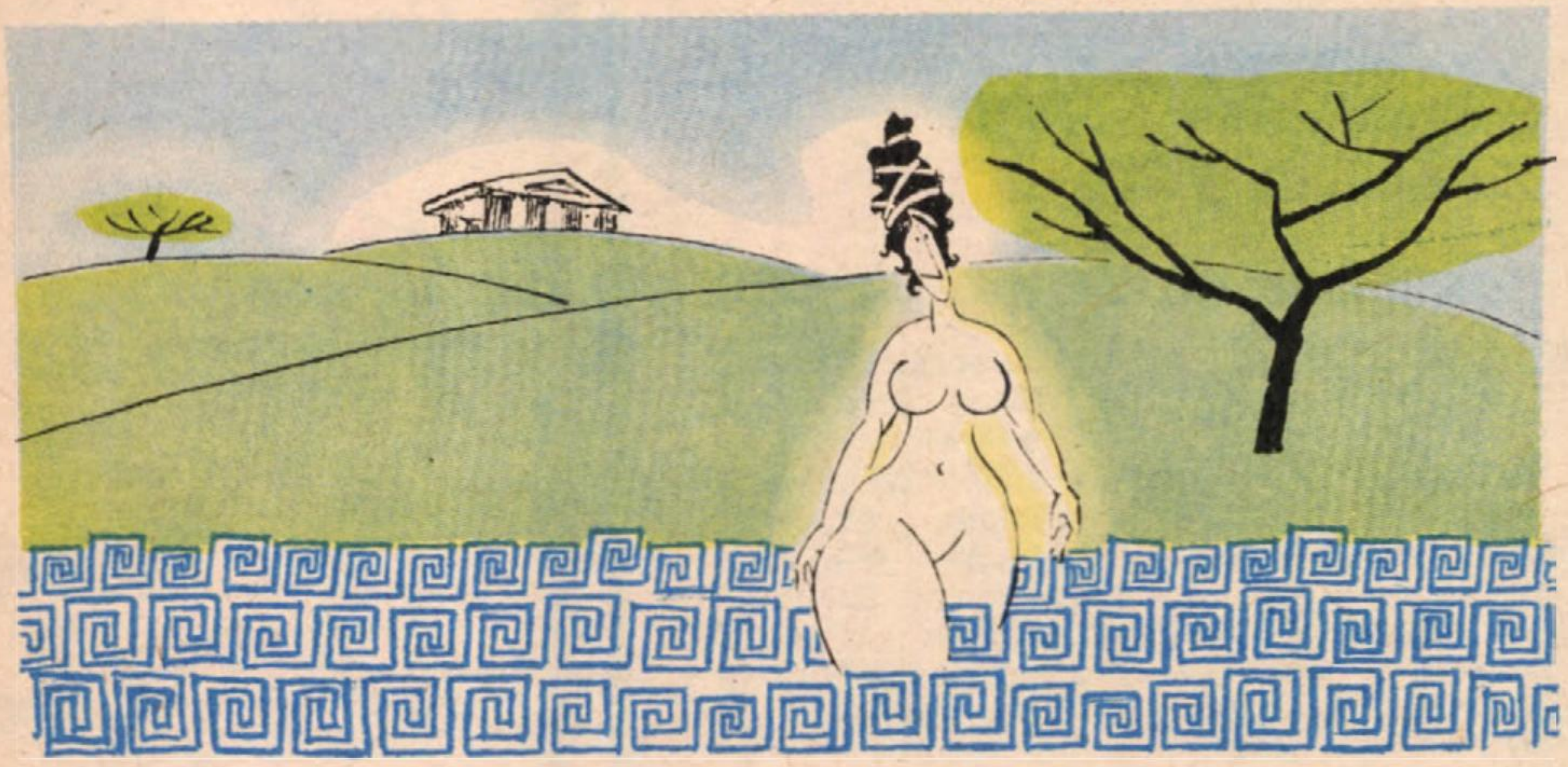

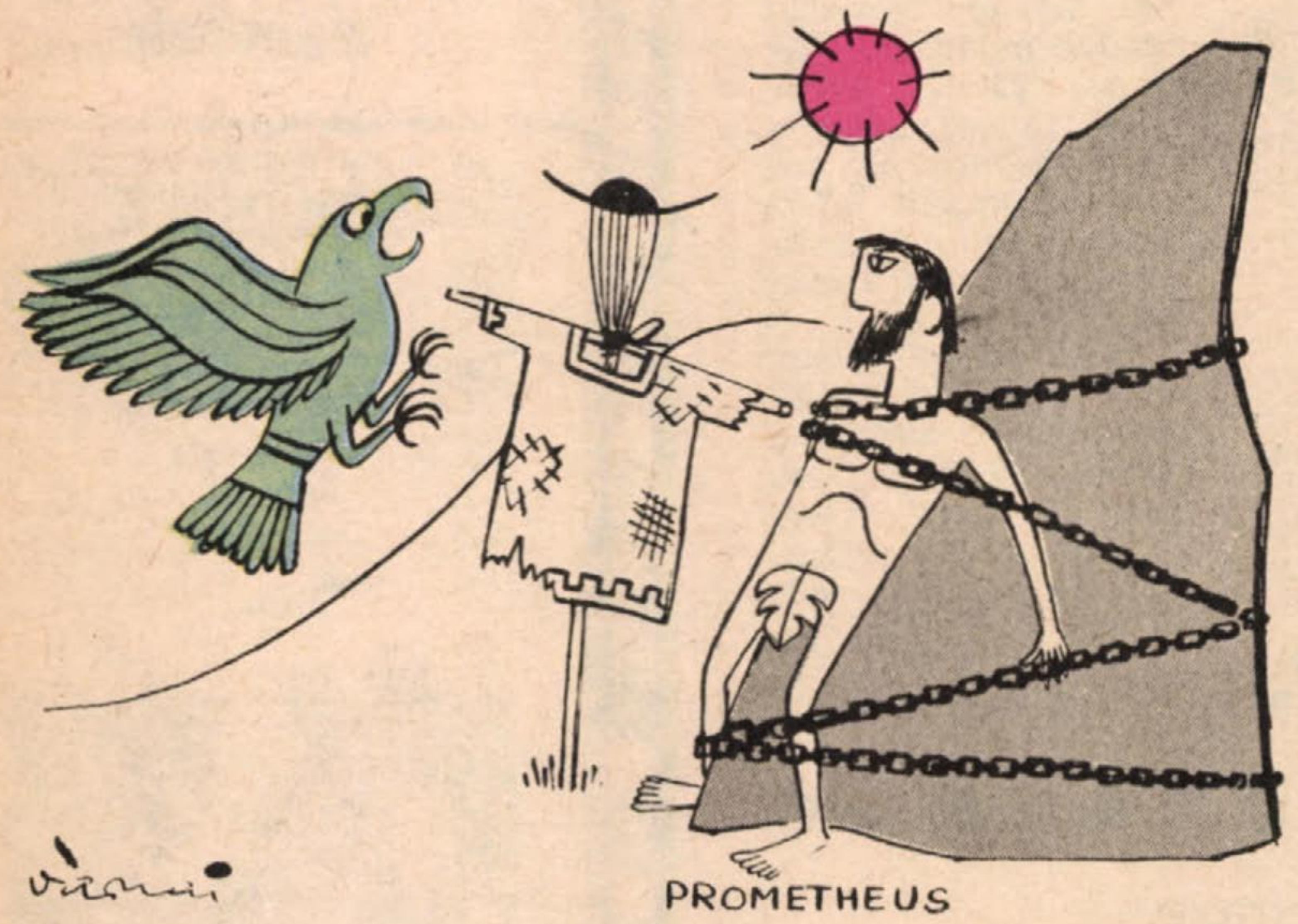
PROMETHEUS

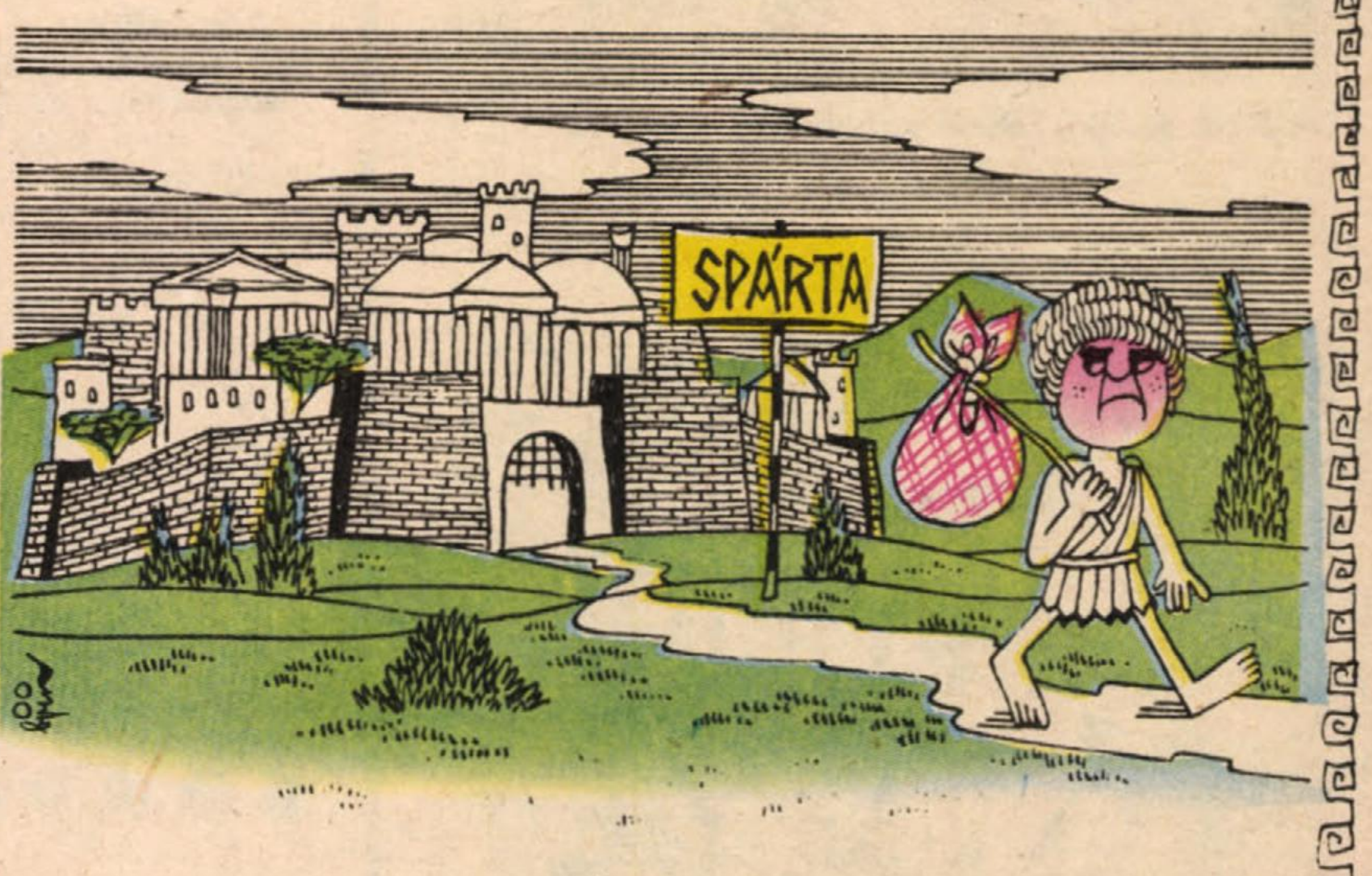

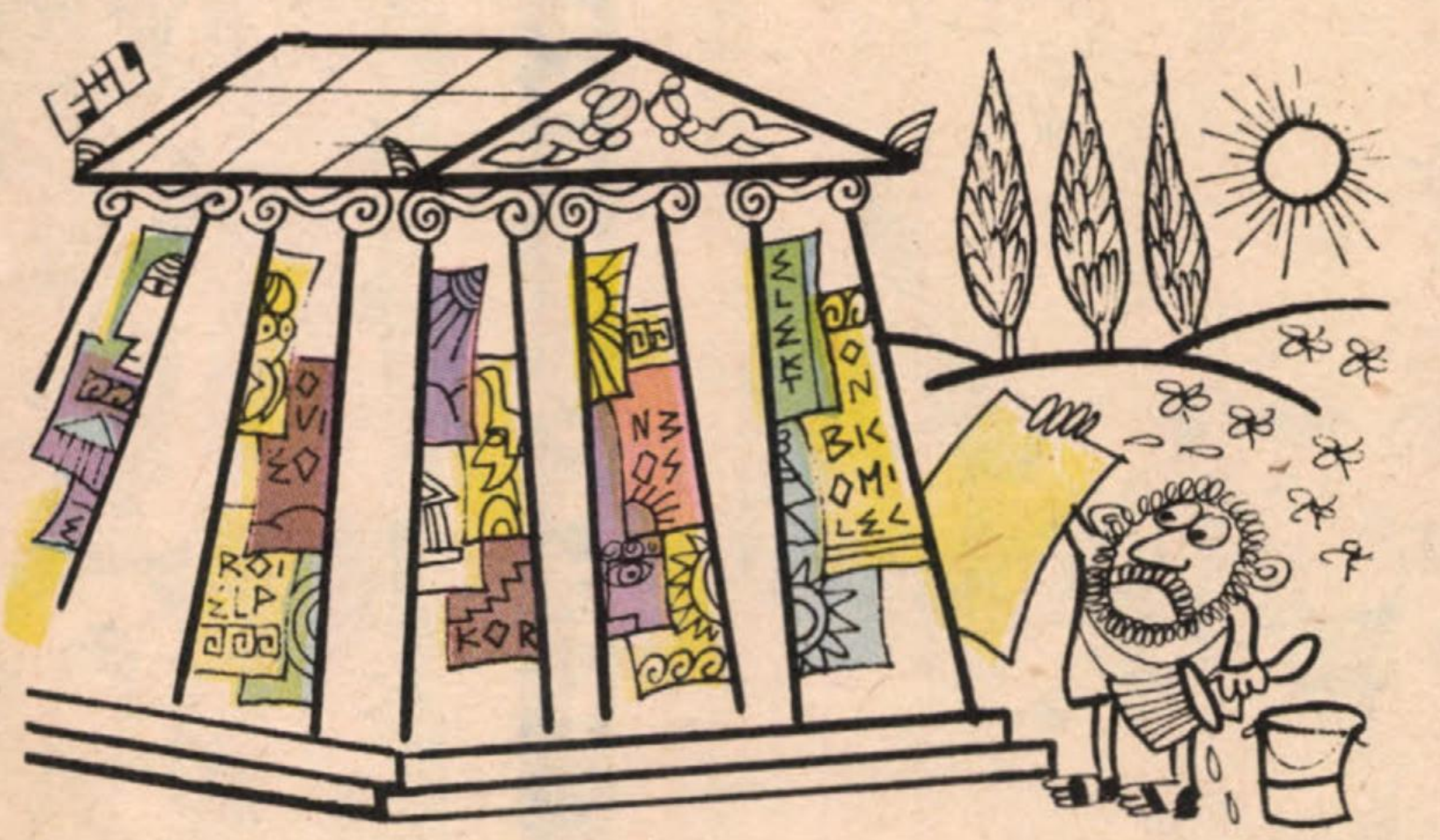

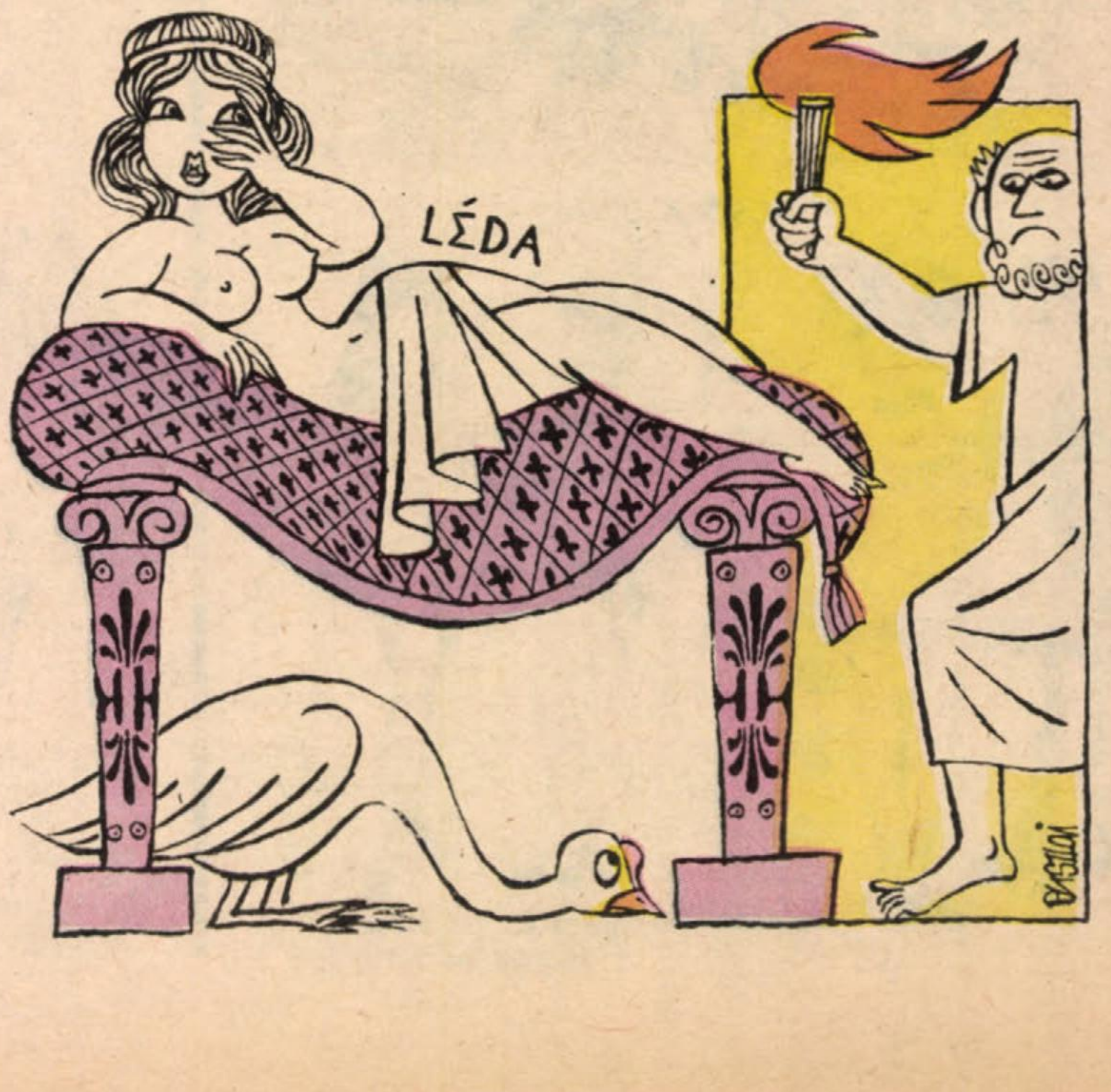

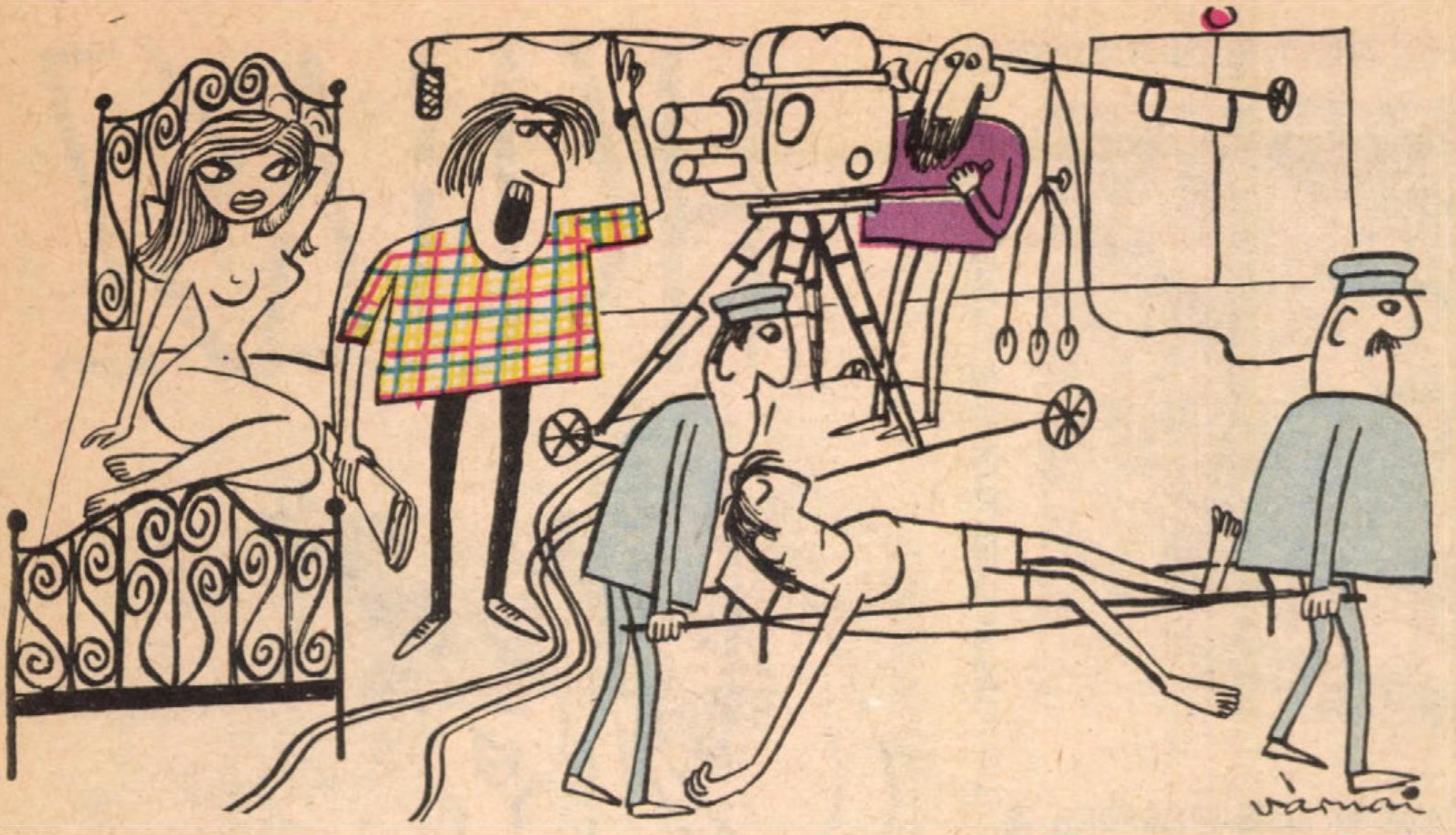

SZEXI-FILM

– Holnap folytatjuk a jelenetet...!

JÖN AZ 500 FORINTOS BANKJEGY

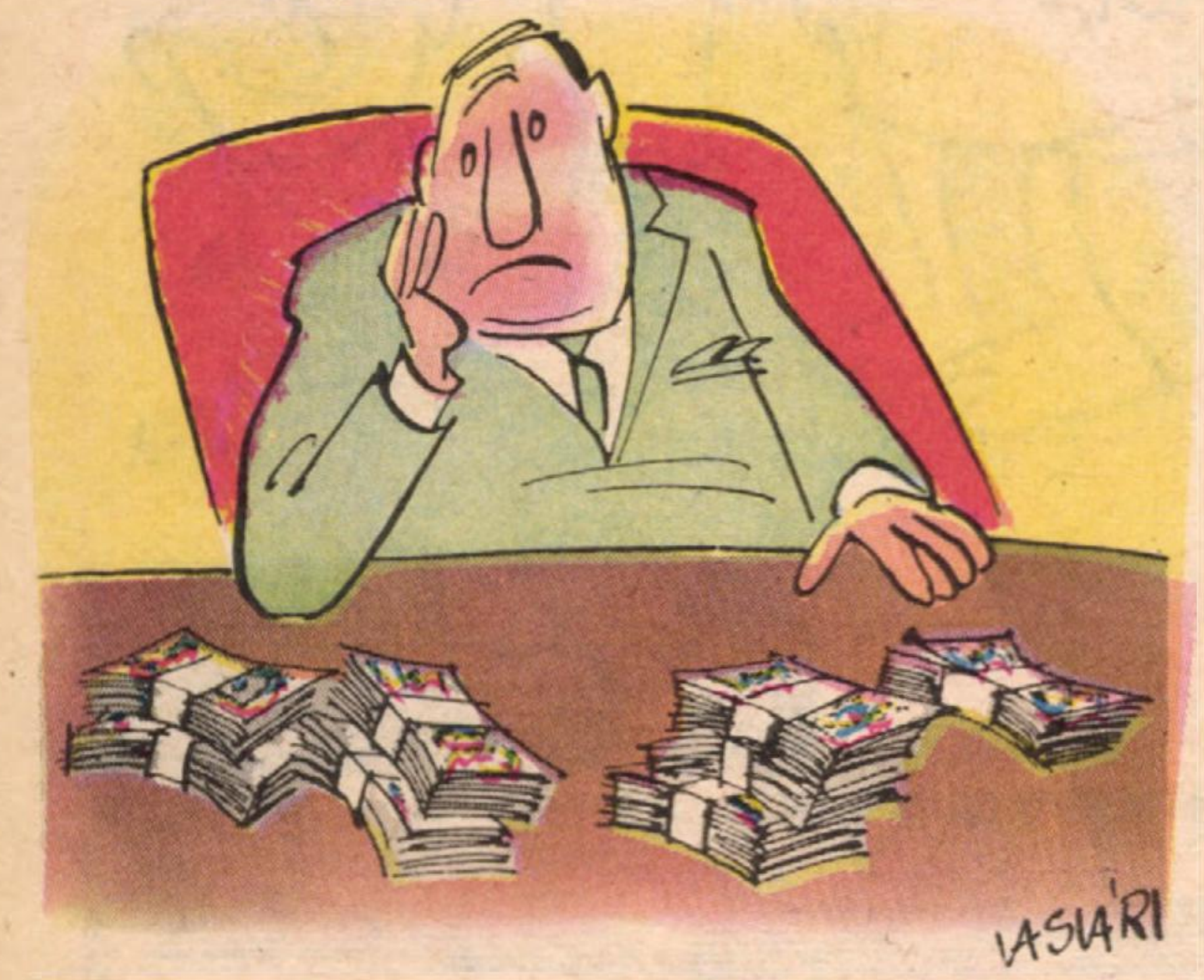

– Nem jó hír. Sokkal kisebb lesz a kupac...

PANORÁMA-BUSZ

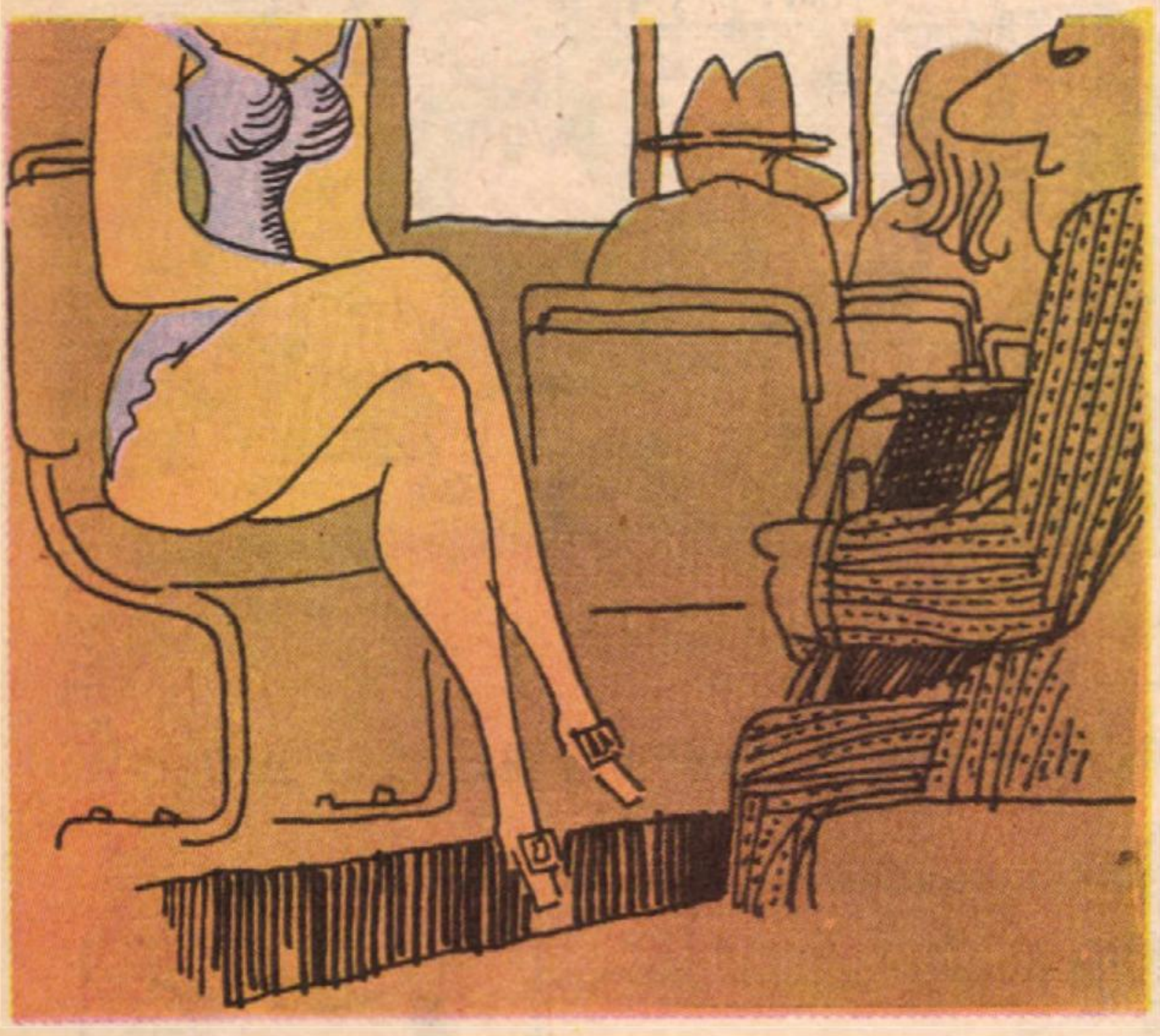

PONCSÓ A DIVAT

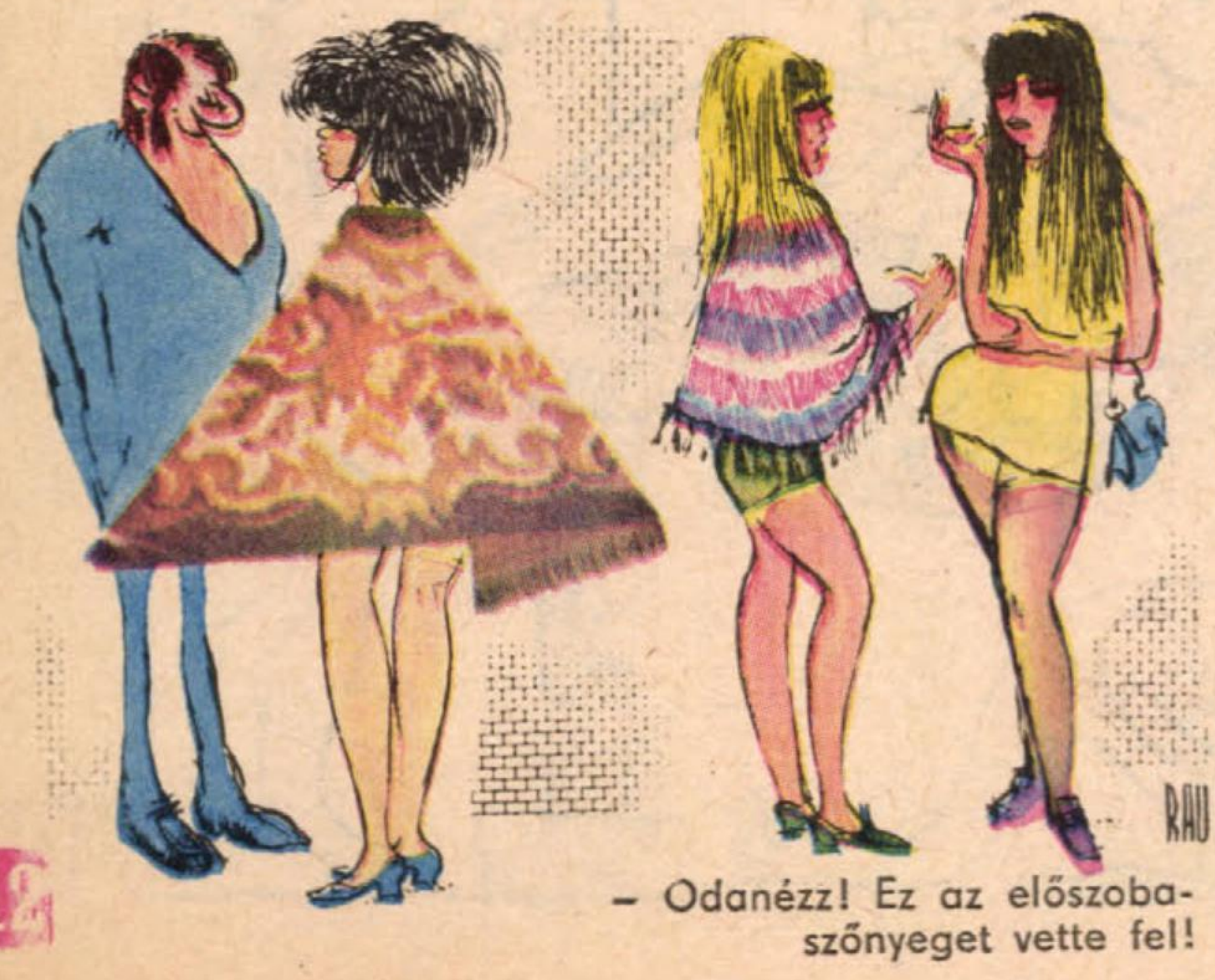

– Odanézz! Ez az előszobaszőnyeget vette fel!

EZT OLVASTAM

KAMASZKORÚ ESÉLYEK

A tudomány mérföldes léptekkel halad; az újságolvasó alig képes nyomon követni a fejlődést. Most például azt olvasom a Tükörben, hogy *„a szívkoszorúértrombózis esélyeinek hangjában bizonyos változások észlelhetők”.*

Megvallom, eddig azt sem tudtam, hogy esélyeknek egyáltalán van hangjuk; nem hogy még mutál is.

ÖT SZÓ, KÉT TÉVEDÉS

A Népszabadság egyik keresztrejtvényéből: „A napernyő régies neve (franciából).” Megfejtés: *parasol.*

A név semmivel sem régiesebb, mint az „ombrelle” szó, mellyel a francia a kézben tartott napernyőt jelöli, szemben a strandokon, étteremteraszokon felállított „parasol”-lal. Ez utóbbit azonban a francia is a *spanyolból* vette át.

BÜKKFANYELV

A hónap legszebb napilap-mondata: „A 11-es, 22-es, 49-es, 91-es stb. jelzésűek is hegyi járatok és ott *nem állandósul hibásodás miatt a naponkénti többszöri kocsikiesés.”*

Tehát, ha jól értem, ott is esnek ki kocsik (honnan?), mégpedig naponta többször, de nem állandóan. Vagy ha mégis állandóan, akkor nem „hibásodás miatt.” Ez is valami.

Timár György

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

VESZÉLYBEN

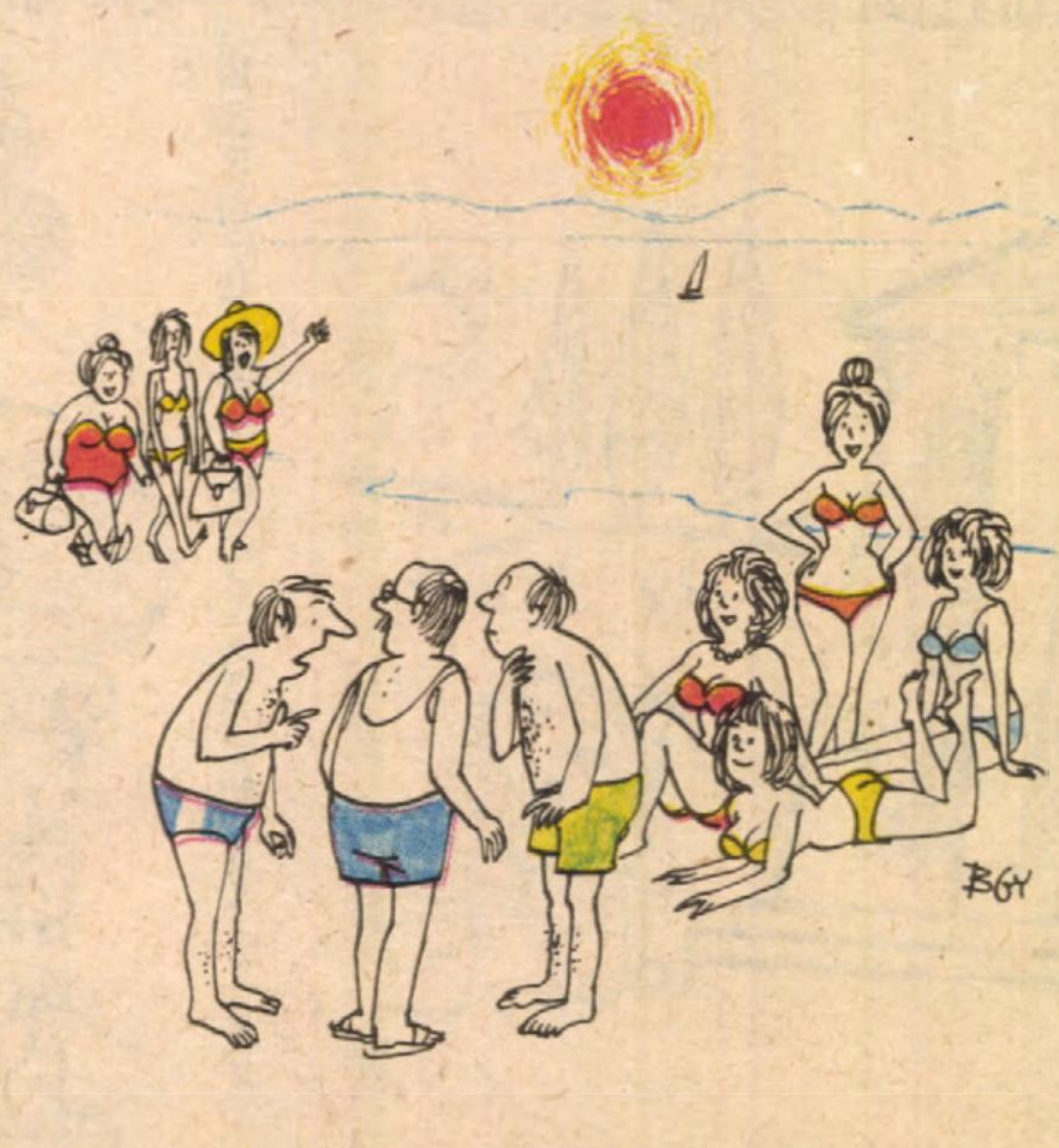

– Uraim, húzzuk vissza a jegygyűrűnket, megérkeztek...

E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ●

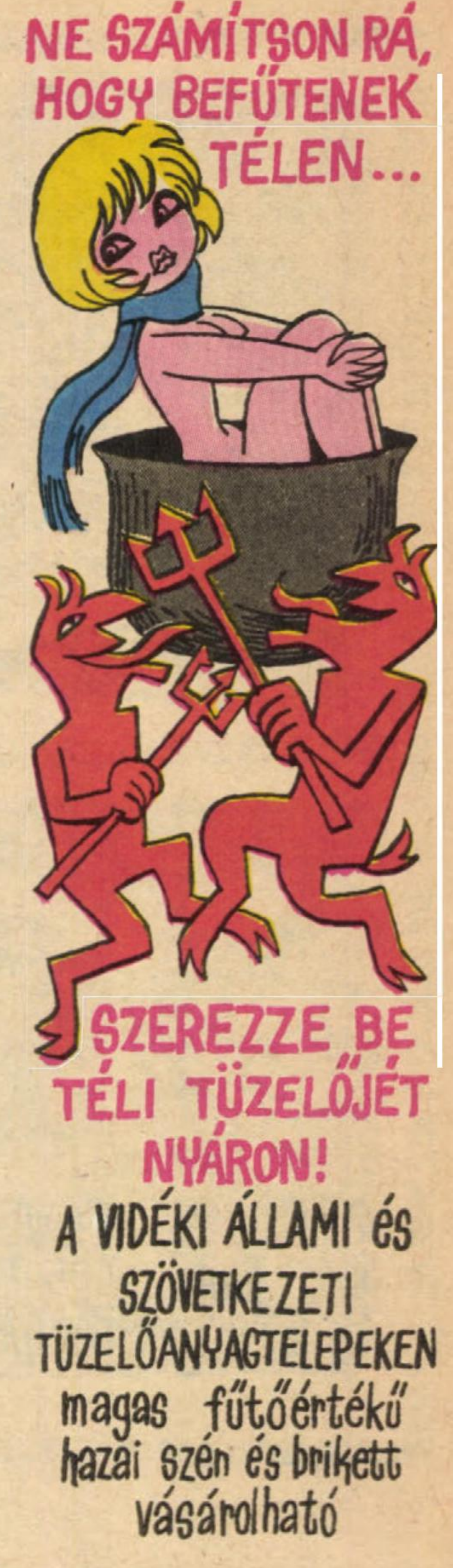

NE SZÁMÍTSON RÁ, HOGY BEFŰTENEK TÉLEN...

SZEREZZE BE TÉLI TÜZELŐJÉT NYÁRON!

A VIDÉKI ÁLLAMI és SZÖVETKEZETI TÜZELŐANYAGTELEPEKEN magas fűtőértékű hazai szén és brikett vásárolható

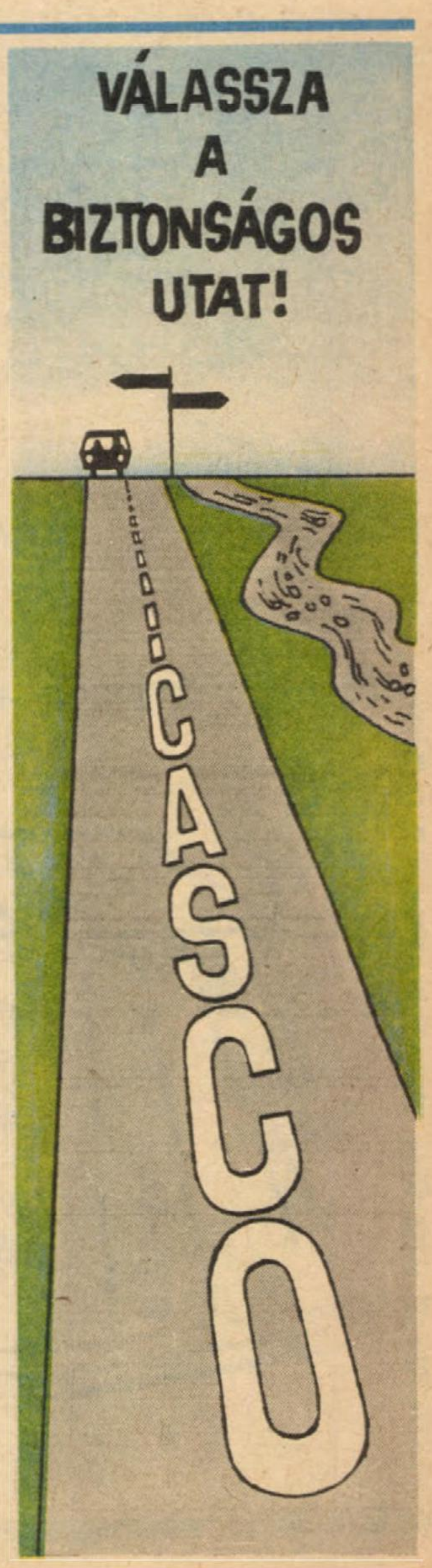

VÁLASSZA A BIZTONSÁGOS UTAT!

Jobban üdít:
a friss tej,
a jégbehűtött kakaó

Érdemes kijönni a vízből
egy csésze
AMIGO
kávéért

E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szivesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

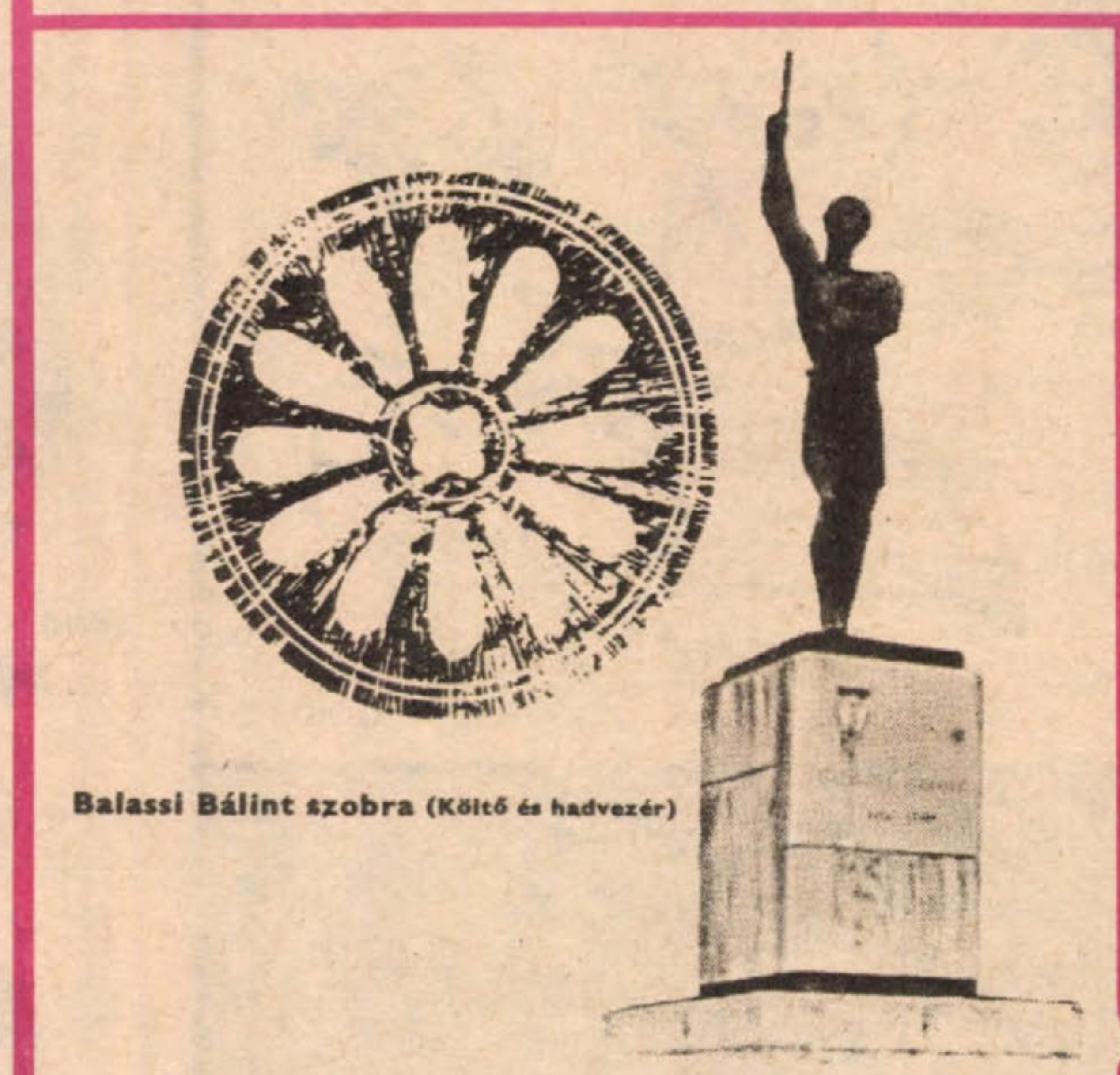

Balassi Bálint szobra (Költő és hadvezér)

Erre a képre, pontosabban az aláírására, egy idegenforgalmi prospektusban figyeltem fel. Balassit én is nagyon szeretem, de a hadvezéri titulust azért túlzásnak találom . . .

(Beküldte: B. R., Budapest)

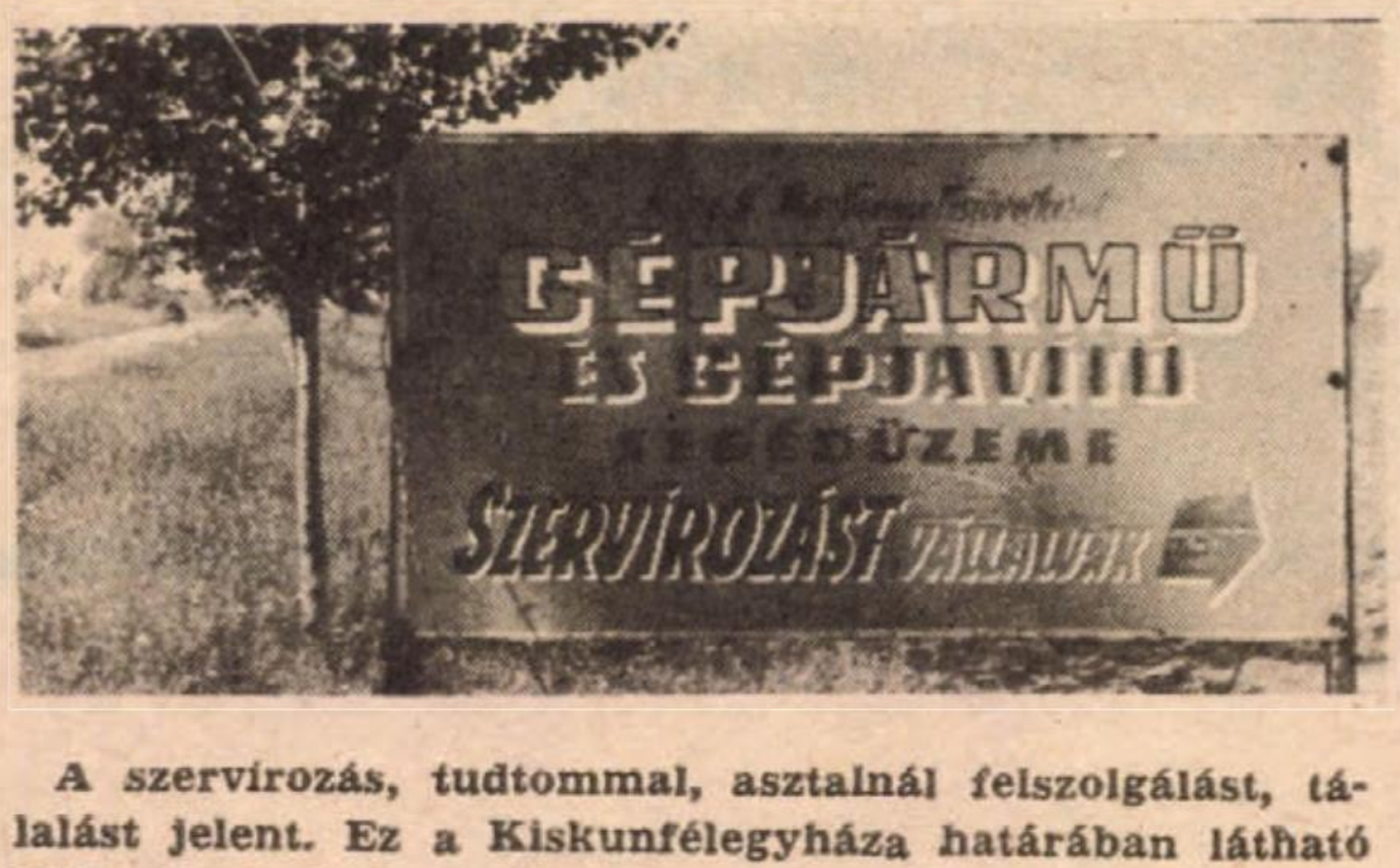

A szervirozás, tudtommal, asztalnál felszolgálást, tálalást jelent. Ez a Kiskunfélegyháza határában látható tábla épp ezért egy kicsit zavarba ejt . . .

(Beküldte: Budai István, Kecskemét)

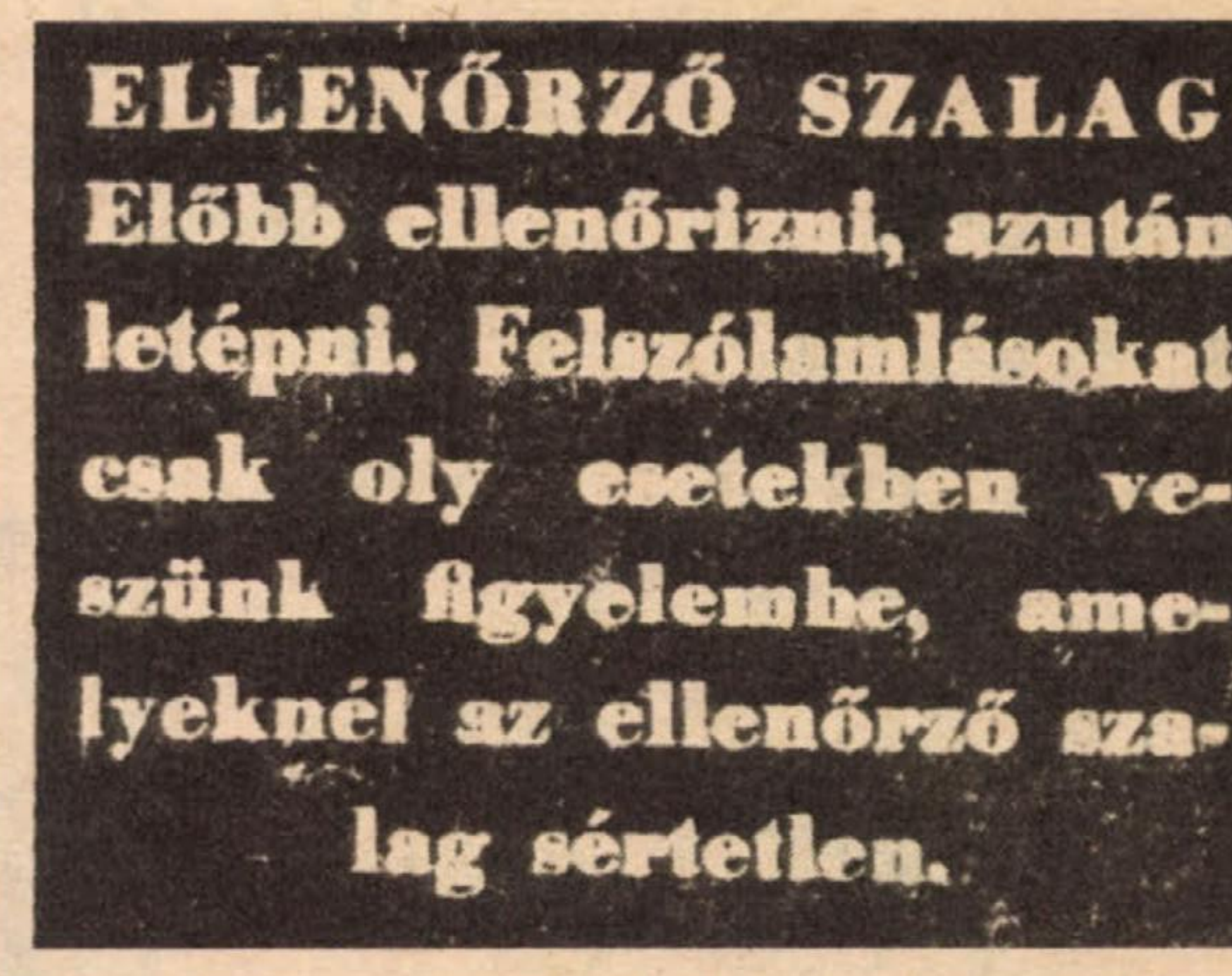

ELLENŐRZŐ SZALAG
Előbb ellenőrizni, azután letépni. Felszólamlásokat csak oly esetekben veszünk figyelembe, amelyeknél az ellenőrző szalag sértetlen.

Hangnemét, stílusát tekintve ez a szöveg egy háborús falragaszra, vagy hatósági utasításra emlékeztet. Pedig csak egy szerény kereskedelmi cikk: a lapos elem zárócímkéjén olvasható . . .

(Beküldte: Tóth Zoltán, Budapest)

MEGTÖRTÉNT

Még a legnehezebb, legkritikusabb időszakoknak is megvan a sajátos humora!

Községünk lakosságát az árvízveszély miatt június 13-án kitelepítették. Néhány nap múlva a rendfenntartó járőr egy négyéves fiúcskát talált az egyik udvarban.

— Hát te még itt vagy? — kérdezték tőle.

— Itt! — felelte a fiúcska. — És anyuka is itt van, de azt nem találja meg senki, mert belebújt a padláson a tévédobozba!

Fazekas Éva
Dévaványa

MESTERSEGES GYÉMÁNT

Dr. Arthur Bueche olyan módszert dolgozott ki, amelylyel nemcsak ipari gyémántot lehet előállítani, hanem olyan minőségű gyémántot is, amely a legragyogóbb ékszerek céljaira is alkalmas.

Csak egy a bökkenő: a mesterséges gyémánt drágább, mint a természetes.

Ez természetesen csak kispénzű embereknek jelent gondot. Elisabeth Taylor, az ékszerszeretetéről nevezetes filmszínésznő ezentúl bizonyára férje, Richard Burton fejéhez vágja azt a nyakéket, amelyben ócska természetes gyémánt van.

BEMELEGÍTÉS

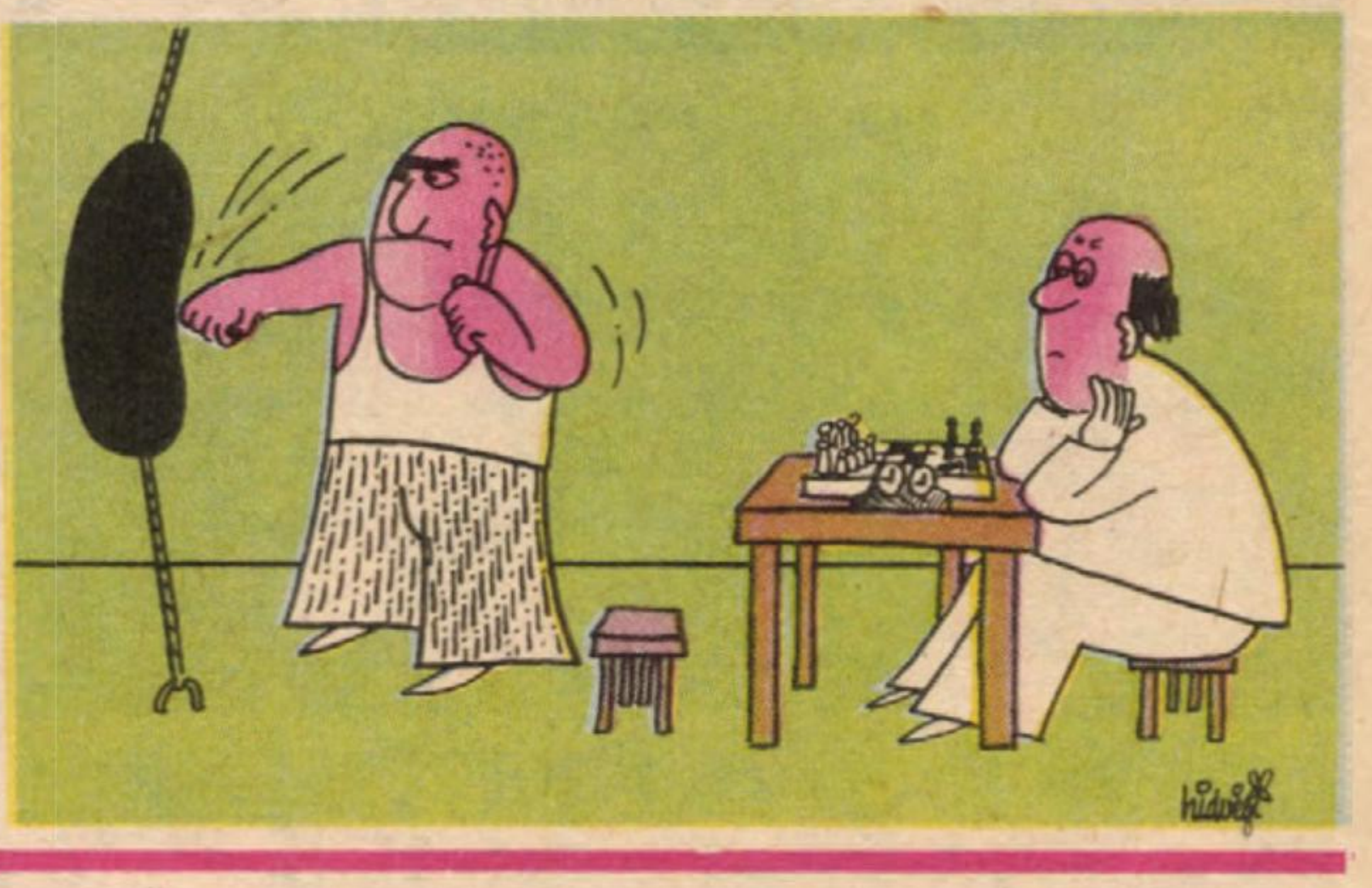

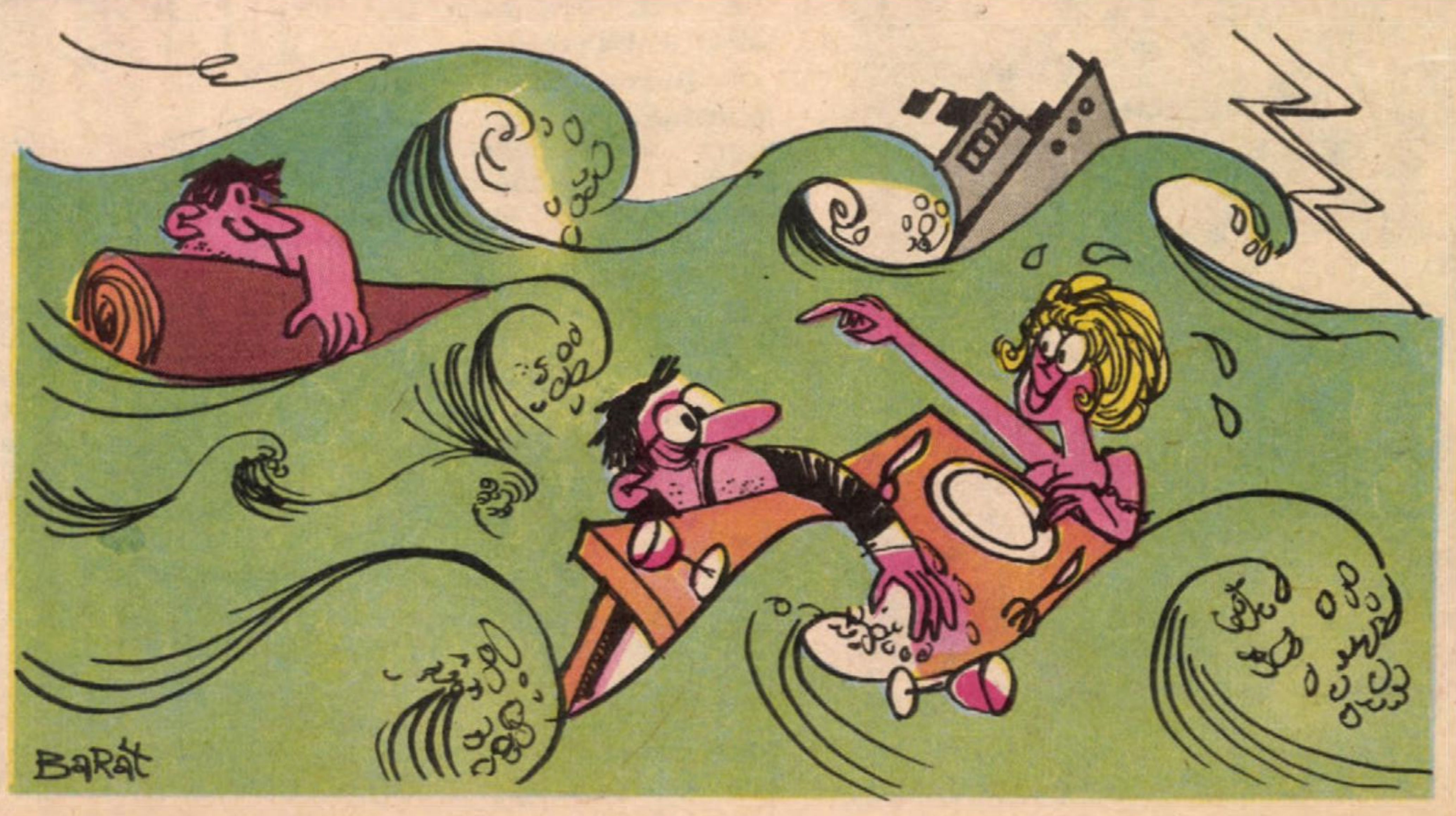

HAJÓTÖRÖTTEK

– Igazán meghívhatnád az asztalunkhoz azt a kedves, magányos fiatalembert.

IMPORT HUMOR

SERTODEKENY ASSZONYKA

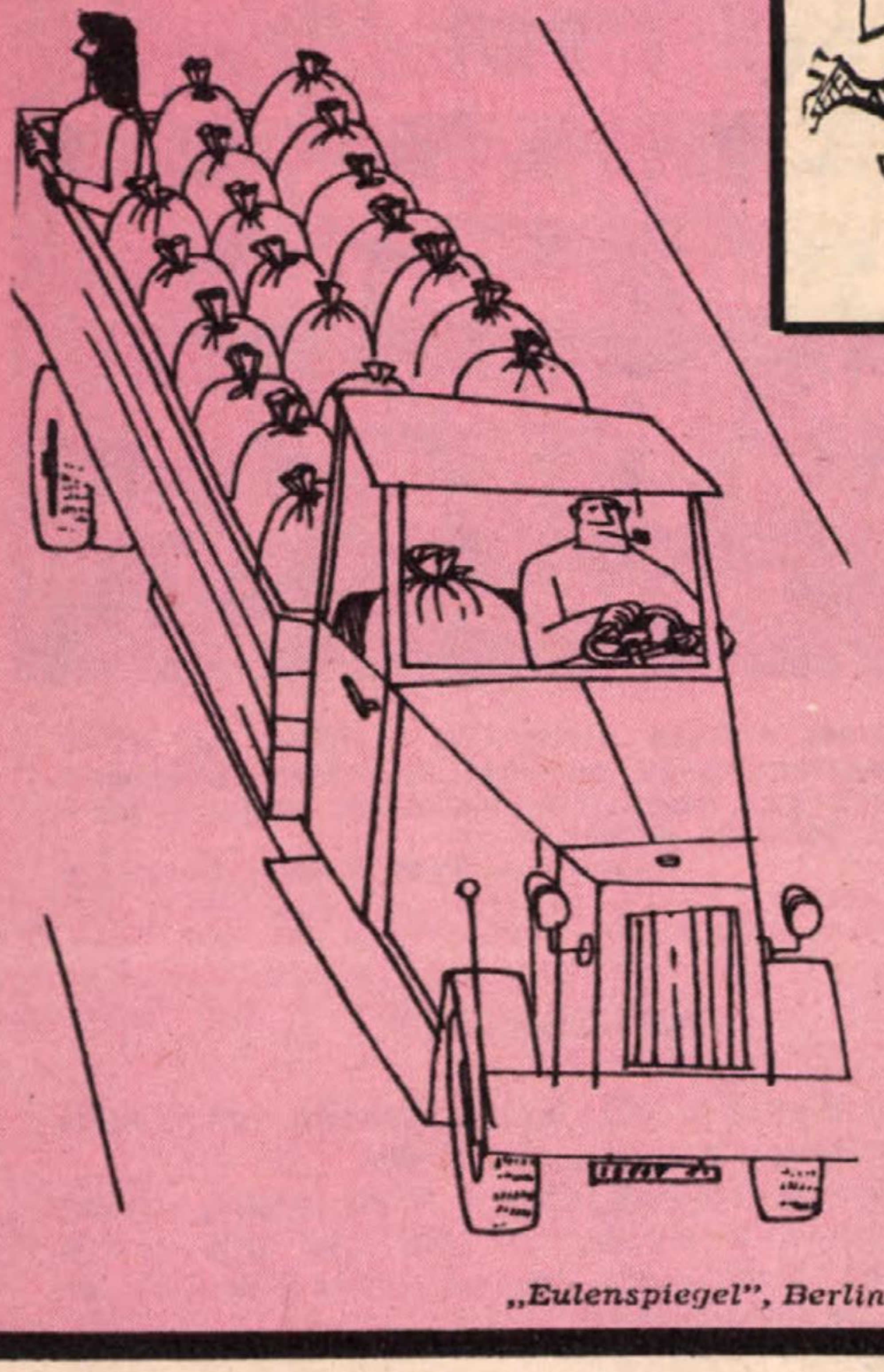

„Eulenspiegel", Berlin

LABDAJÁTÉK . . .

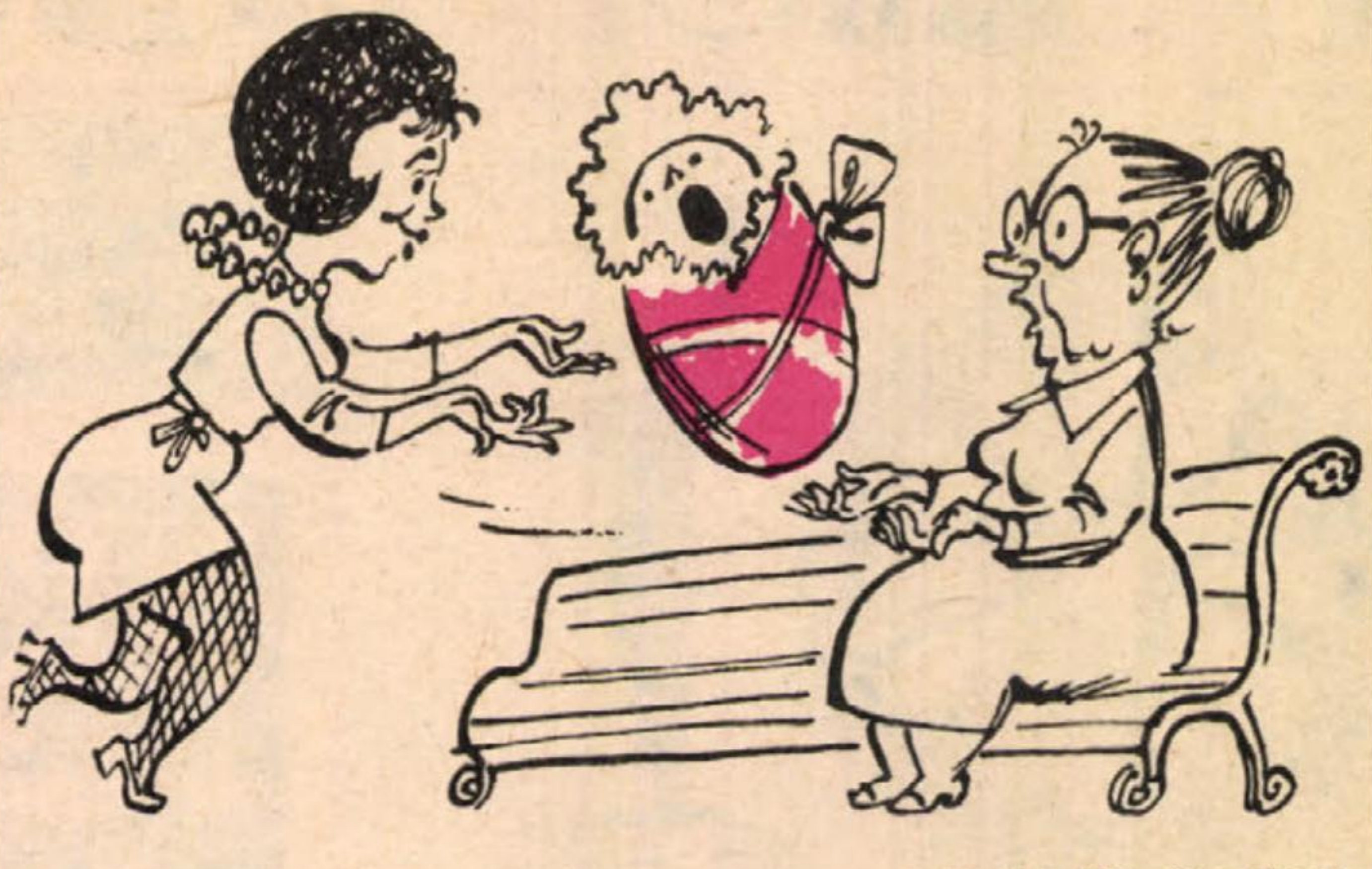

(„Krokodil", Moszkva)

AZ EGYETLEN REJTEKHELY

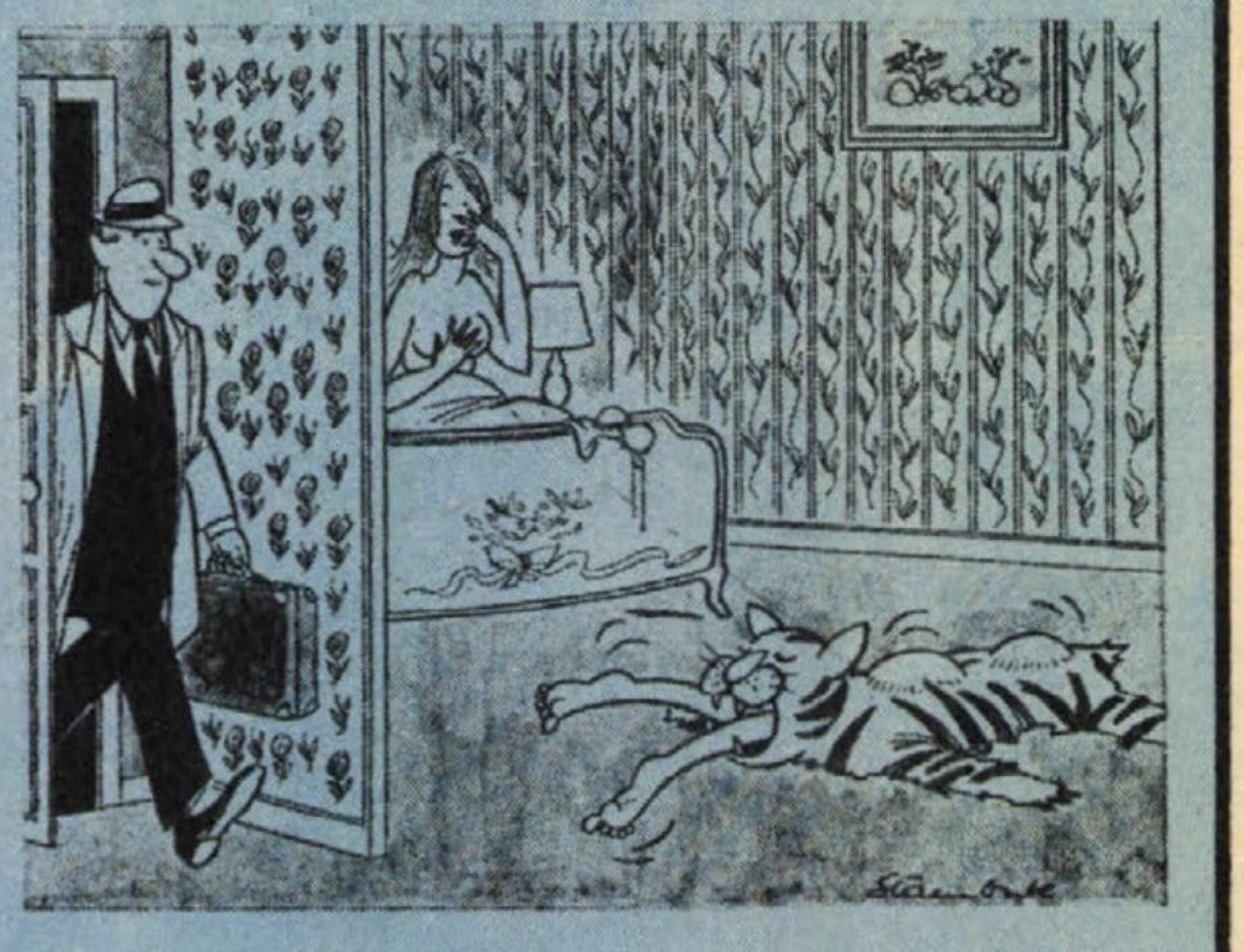

(„Ici Paris")

ANGYALI JÁTÉK

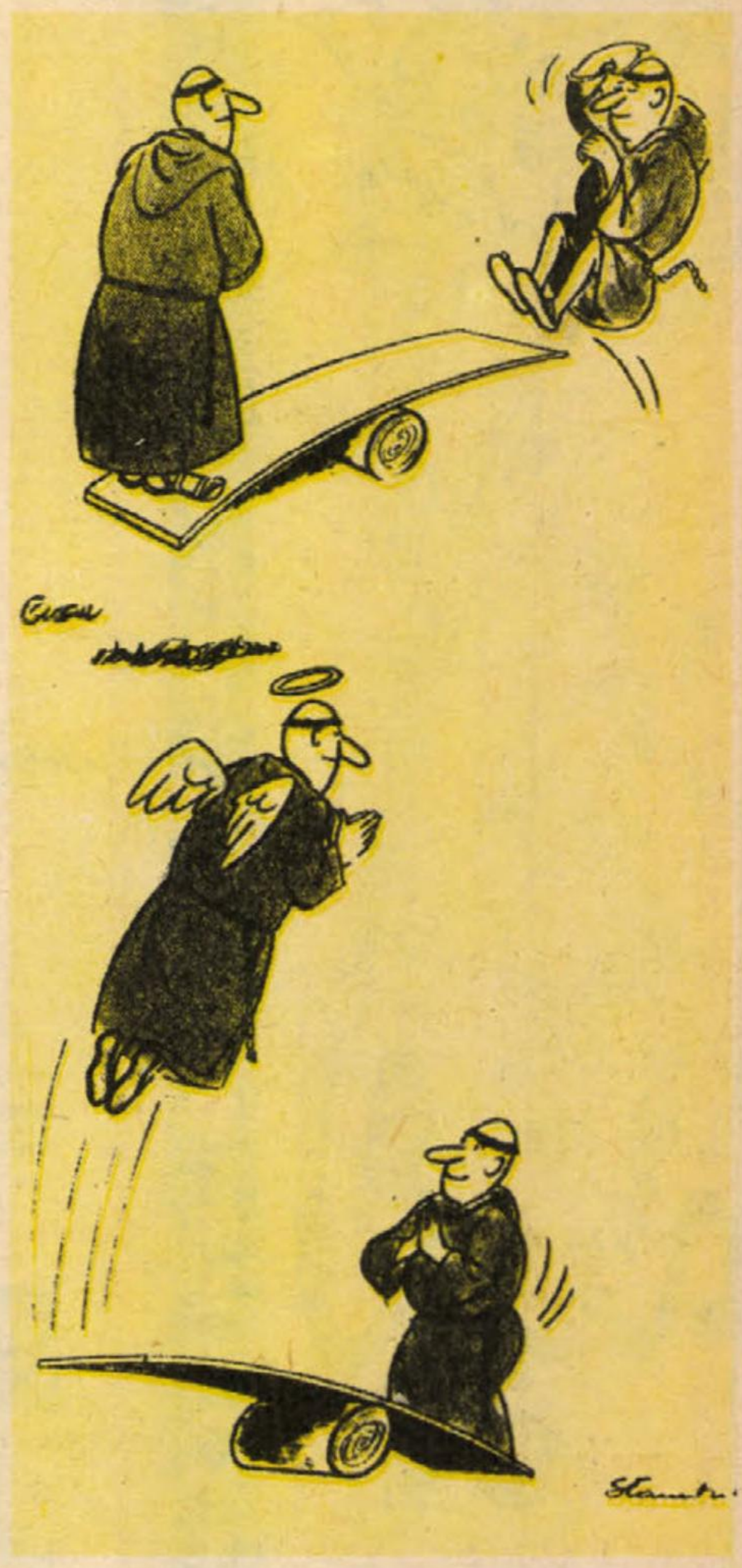

„Pourqui Pas", Brüsszel

GYERMEKSZAJ AZ OPERÁBAN

A kis Pierre-t papája elviszi a párizsi Operába. Balett van műsoron. A kisfiú nézi-nézi a „spiccelő" táncosnőket, aztán megszólal:

– Papa, miért nem választottak magasabbakat, akkor nem kellene ezeknek folyton lábujjhegyen ágaskodniok . . .

MODERN KISLAKÁSOK

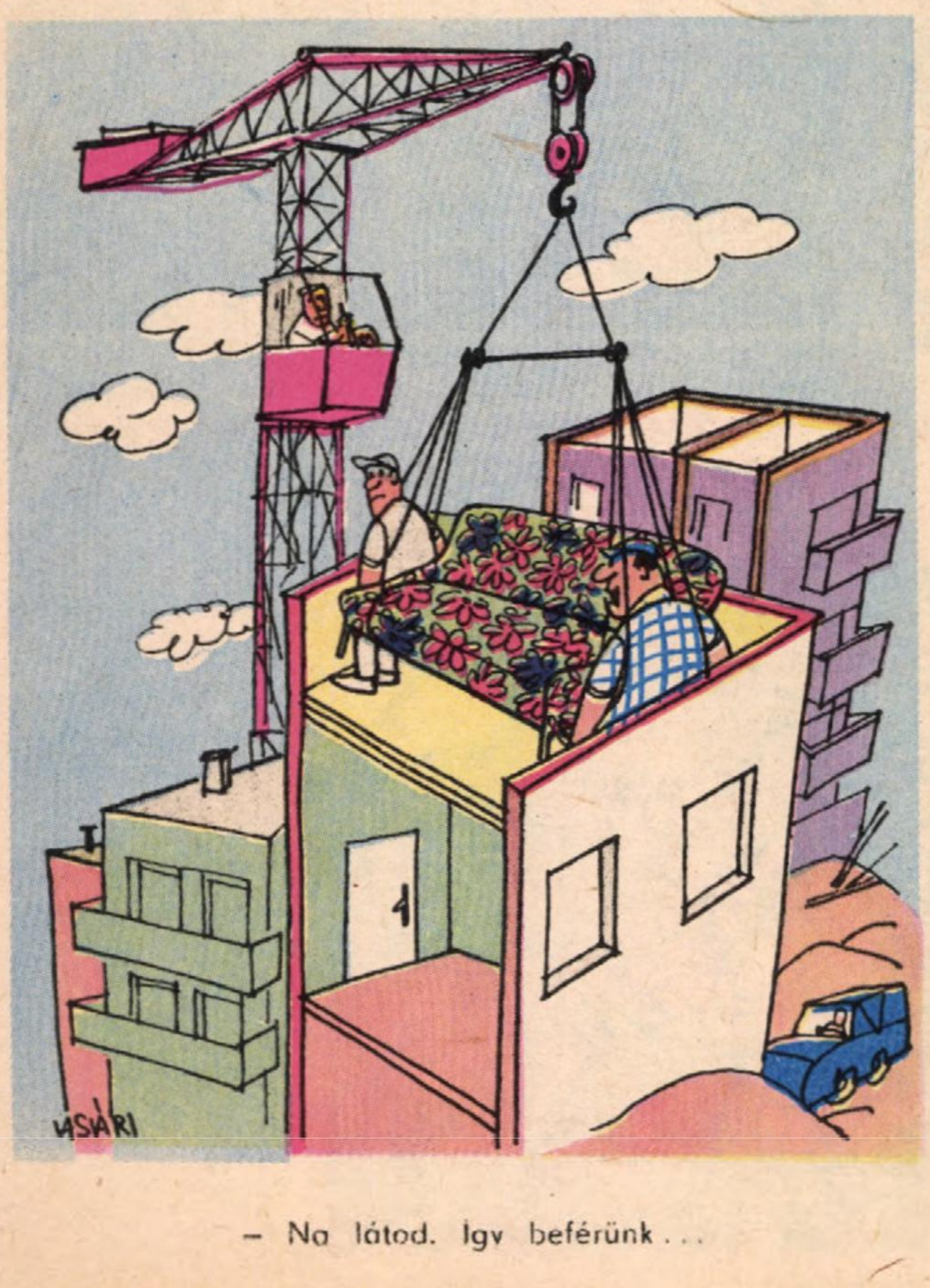

– Na látod. Így beférünk . . .

Aszfaltbetyár

Az elegáns, fehér vászon-kosztümös nő nem lehetett több harmincöt évesnél. Gyönyörű, éjfekete haja volt. Búzavirágkék szemével idegesen pillantott a fiatalemberre, aki váratlanul mellette termett a forgalmas József körúton és kellemesen duruzsoló hangon így szólt:

— Csókolom a kezét. Elnézést kérek, hogy ismeretlenül megszólítom.

A nő megsemmisítő pillantást vetett rá:

— Utcán nem ismerkedem. Menjen a dolgára!

A férfi elszántan folytatta a társalgást:

— Bocsánatot kérek a tolakodásért, de miután nincs más lehetőségem, hogy megismerkedjünk, szeretném, ha egy kicsit elbeszélgetne velem.

— Ha azonnal nem tűnik el, rendőrt hívok! — kiáltotta a nő és gyors léptekkel elindult. A férfi szaporán talpalt utána.

— Értse meg — magyarázta lihegve —, nem akarok szemtelenkedni . . . De végre itt a nagy alkalom . . .

— Vegye tudomásul, nálam semmiféle kalandról nem lehet szó!

— Könyörgök, nekem tisztességes szándékaim vannak . . .

— Mindegyik így kezdi — legyintett a nő megvetően.

— Lehet, hogy mindegyik így kezdi, de én másképp folytatom — mondta a férfi jelentőségteljesen. — Ugyebár ön Spalek Dóra, az Egyesült Kalap Művek igazgatónője?

— Én vagyok — bólintott a nő kicsit csodálkozva.

— Kérem szépen, három hete próbálok személyesen beszélni önnel, de a titkárnője mindig elutasított. Ezért voltam bátor most megragadni az alkalmat, még ha ezzel kockáztatom is, hogy aszfaltbetyárnak néz.

— Mi az óhaja?

— A múltkor vásároltam egy kalapot. Az ön vezetése alatt álló gyár készítette. Másfél órai használat után a kalap szétfoszlott. Ez a kitűnő minőség, amit olyan büszkén reklámoznak? Az ilyen pocsék áru a fogyasztók elleni merénylet, s ezért ön felelős.

A nő dühösen, villámló tekintettel meredt a férfira:

— Nem vagyok köteles önnek itt válaszolni, de elmondhatom, hogy vannak bizonyos nyersanyag problémáink, azonkívül a munkaerőhiány . . .

— A vásárló a pénzéért minden körülmények között elvárja, hogy használható árut kapjon. Ezt tessék tudomásul venni!

Spalek Dóra sértődötten vállat vont:

— Szóval nem ismerkedni, udvarolni akart, hanem reklamálni?

— Úgy van. Ragaszkodom hozzá, tessék engem kárpótolni egy használható kalappal. Holnap jelentkezem érte a gyárban.

— Megkapja. Legyen vele boldog! S én még azt hittem, csak egy egyszerű, rokonszenves aszfaltbetyárral van dolgom. Micsoda szemtelen alakok járnak a pesti utcán! . . .

Galambos Szilveszter

TAPINTATOS AJÁNLAT

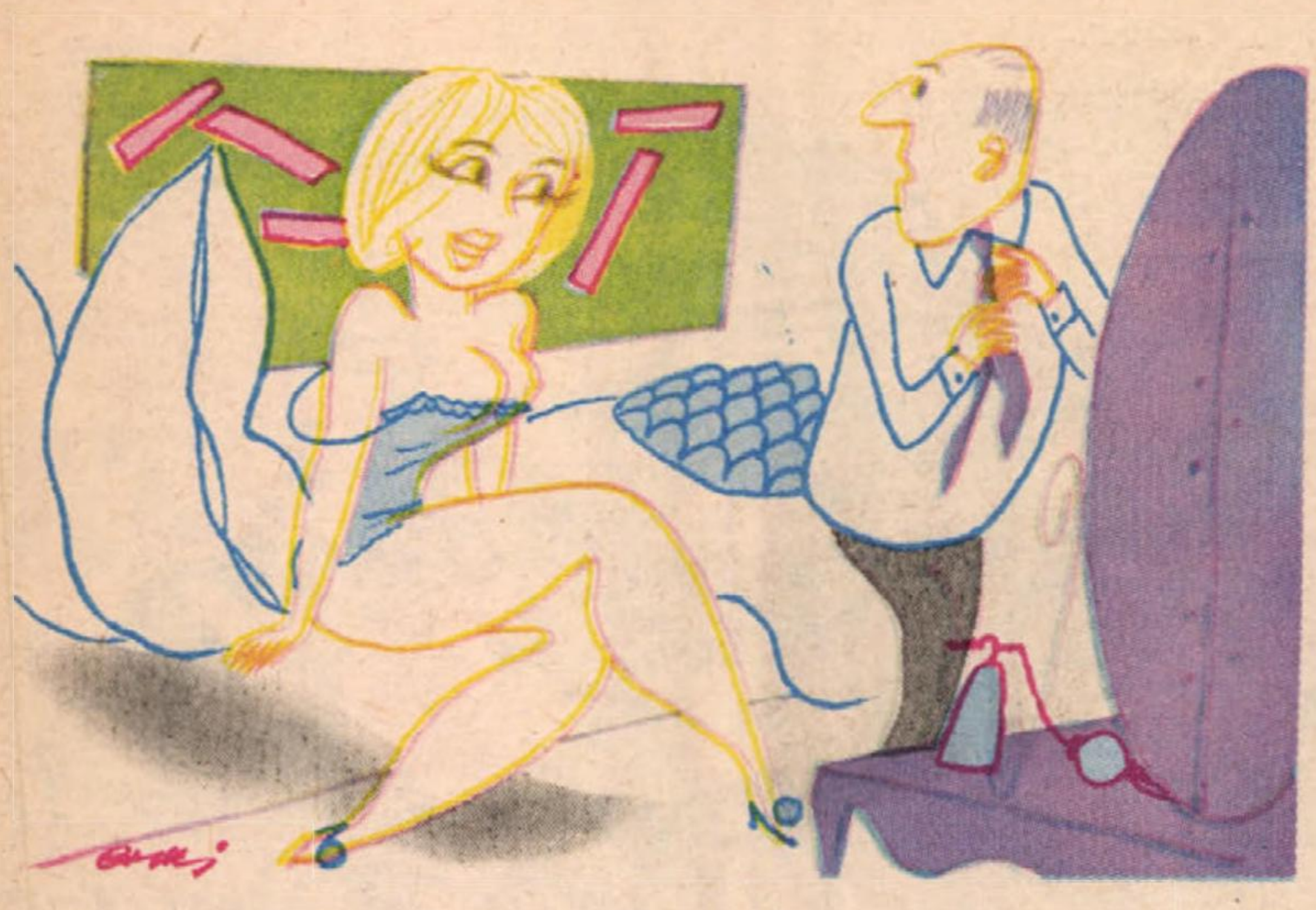

– Mondja, nem volna kedve eltartási szerződést kötni velem?

NYARALÁSON

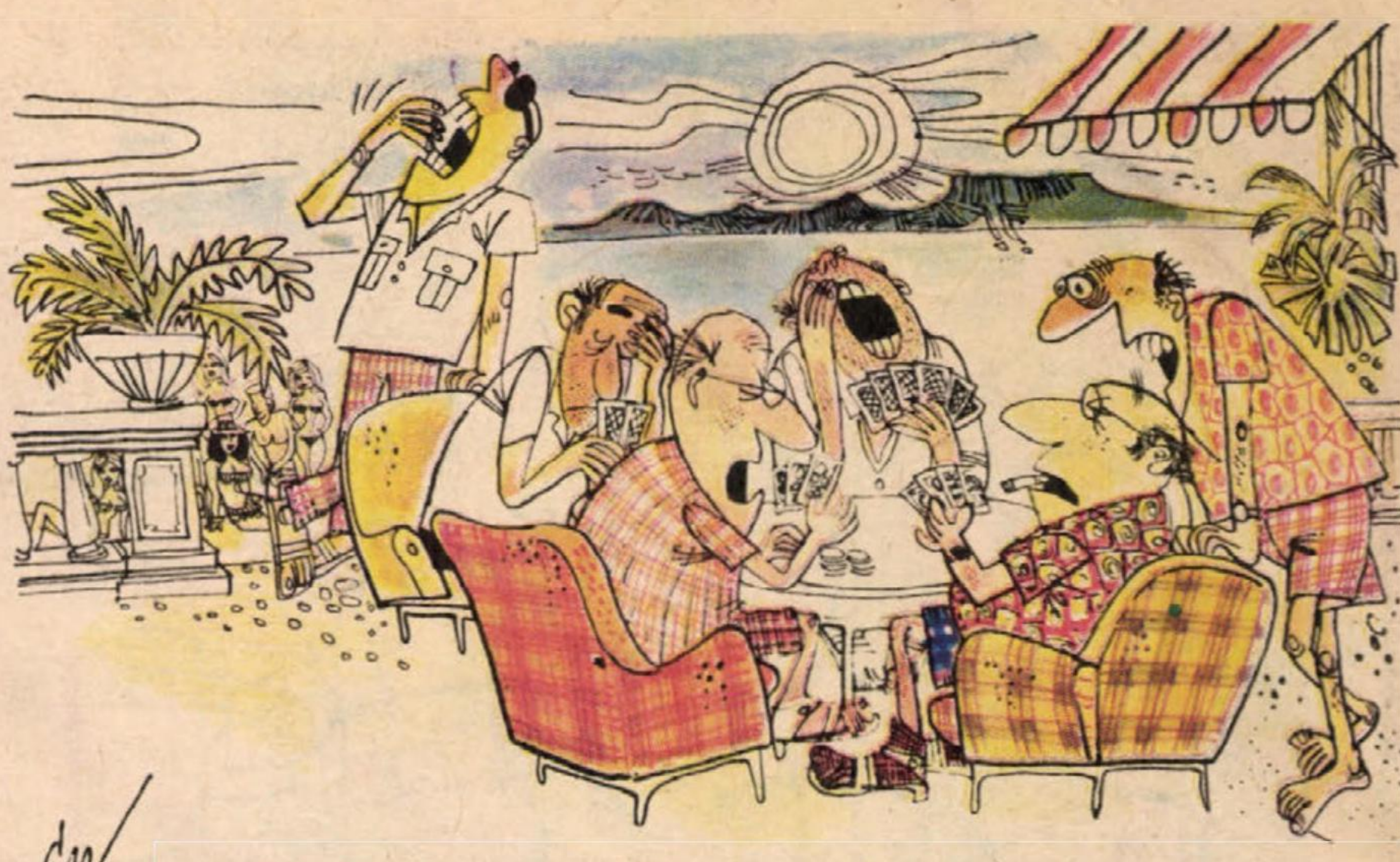

– Érdekes, otthon, munkaidőben sokkal szórakoztatóbb az ulti!...

RÉBUSZ

131. rejtvényünk megfejtése:

SZ – B

RK

Szarkaláb

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Ábrahám Lajos, Budapest XIII., Kresz Géza u. 32.

Réz Mihályné, Budapest XIII., Bulcsú u. 13.

Németh Lajos, Zagyvaróna, Posta u. 4.

133. REJTVÉNYÜNK

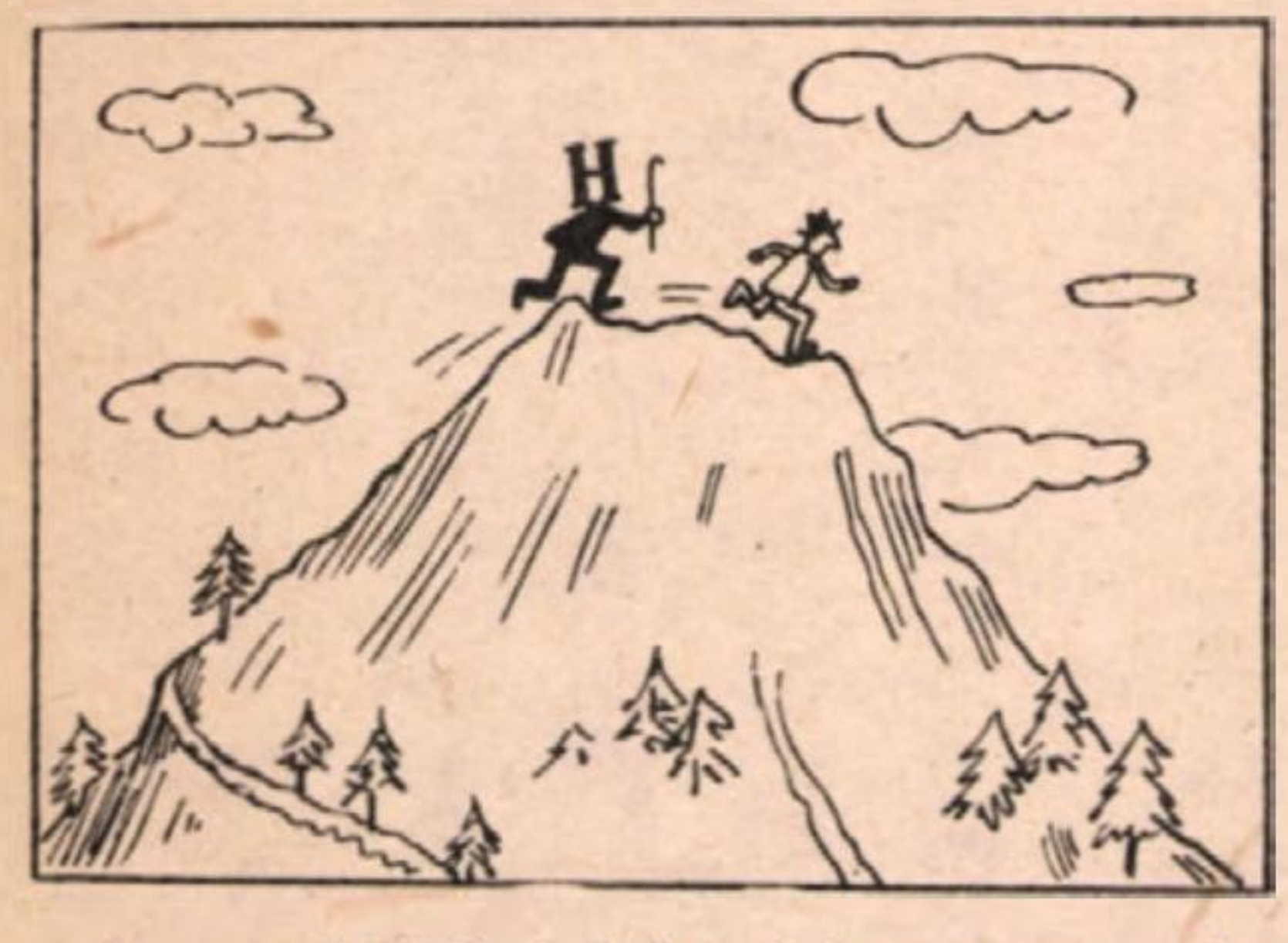

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb július 20-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

DÉL-AMERIKAI CSENDÉLET

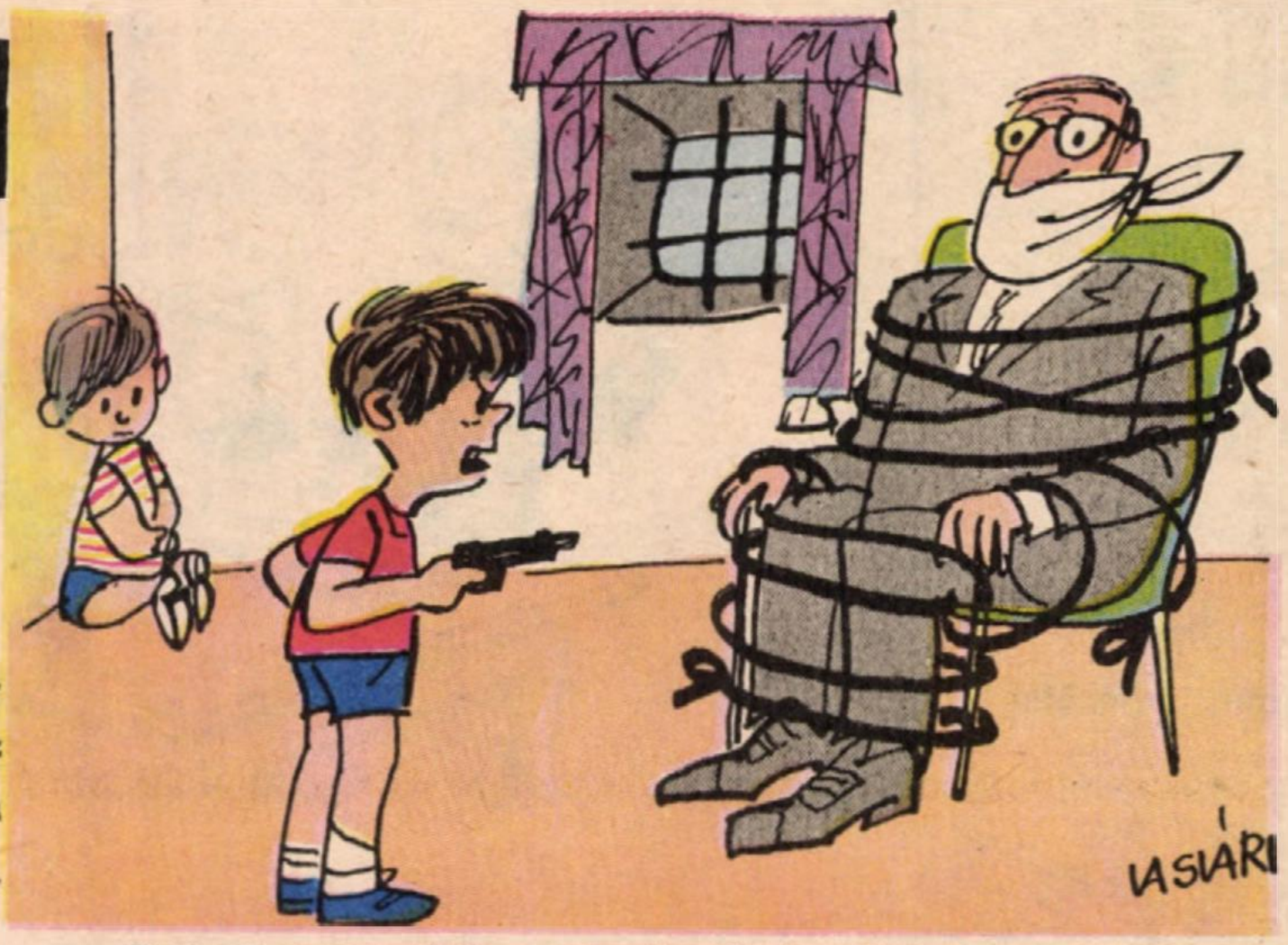

– Szabadon engedlek, papa, ha Pedro kijöhet a sarokból...

BALATONI TÁJ

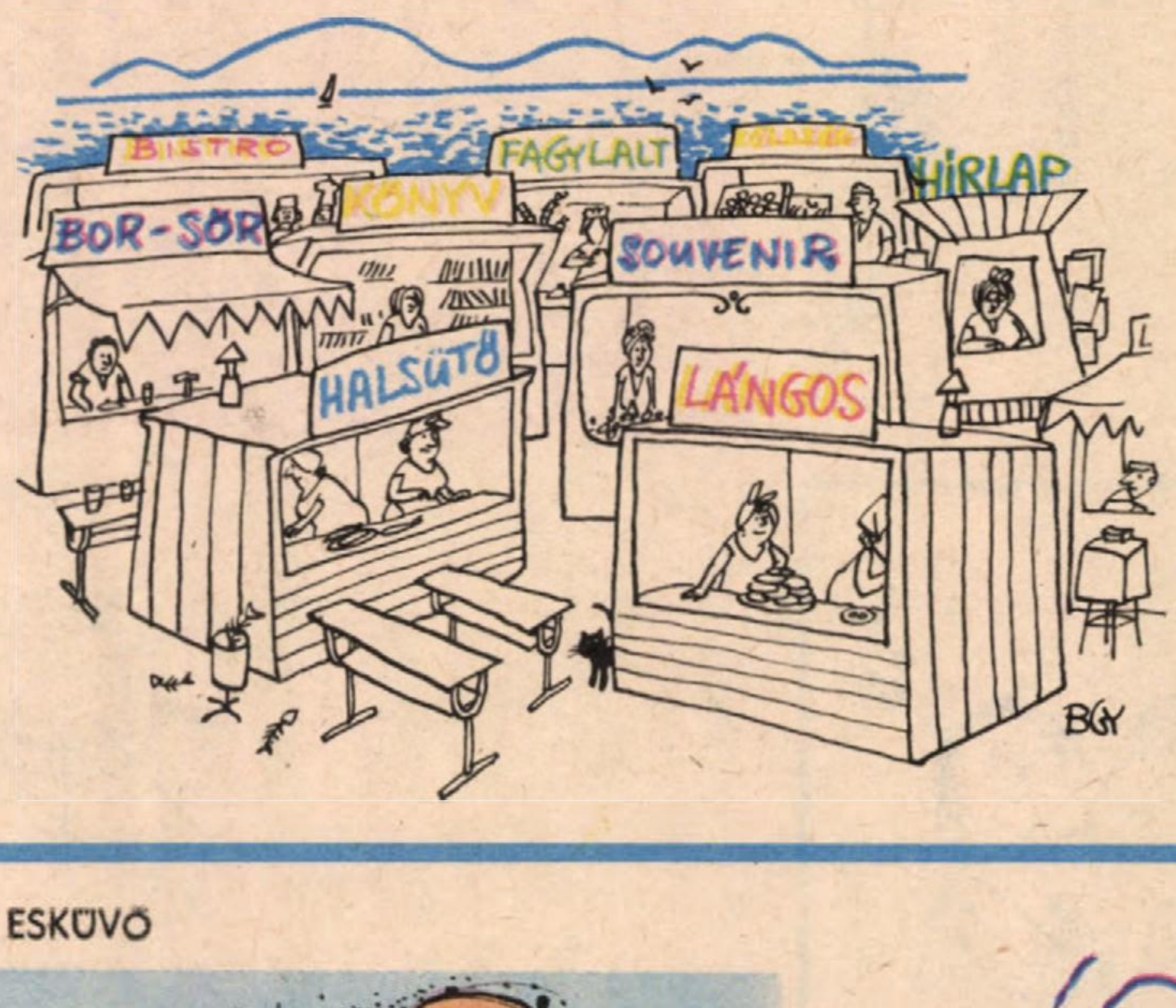

HOGY JUT SOK PÉNZHEZ EGY HALOTT?

Ízléses kis propagandafüzetet adtak ki a csoportos életbiztosítás, a CSÉB népszerűsítésére. Olvasgatom. A legérdekesebb kérdés és válasz kétségtelenül ez:

„Mit nyújt *tagjainak* halál esetén a biztosítási és önsegélyző csoport? — *A tag halála esetén* 40 000 forintot."

Most már csak az a probléma, mihez kezd a negyvenezerrel szegény elhunyt tag?

Vagy csak egyszerűen nem tudnak magyarul a szöveg fogalmazói, és a pénzt a tag családja kapja?

*

Akad egyéb érdekesség is a füzetben. Megtudja belőle az ember: mennyit ér?

Ha például munkaviszonyban álló feleségem belépne, és én elhunynék — értem bizony nem fizetnének 40 000 forintot, csak egynyolcadát, mindössze 5000-et. Mivelhogy „munkaviszonyban nem álló házastárs", szabadfoglalkozású ember vagyok. Csekély értékem fölötti bánatomat enyhíti, hogy — ha munkaviszonyban állnék, a prospektus szerint egy vasat sem kapna özvegyem.

*

S a harmadik érdekesség: mennyit ér egy idős ember?

Mint láttuk, a tag 40 000 forintot ér. De ha nyugállományban vagy 65 életéve után következik be halála, csak 12 000 forint jár érte. Pedig a 65 évét megért tag több havi díjat fizetett be, mintha korábban távozik az élők sorából. Érdemes tehát fiatalon meghalni. Csak... ne nagyon fiatalon! Mert a 18 éven aluli gyermekért csak 2000 forintot fizet a CSÉB.

*

Négyoldalas füzetkében ennyi elég is. Egészen elment a kedvem az elhunyástól.

E. J.

BALATONI ESKÜVŐ

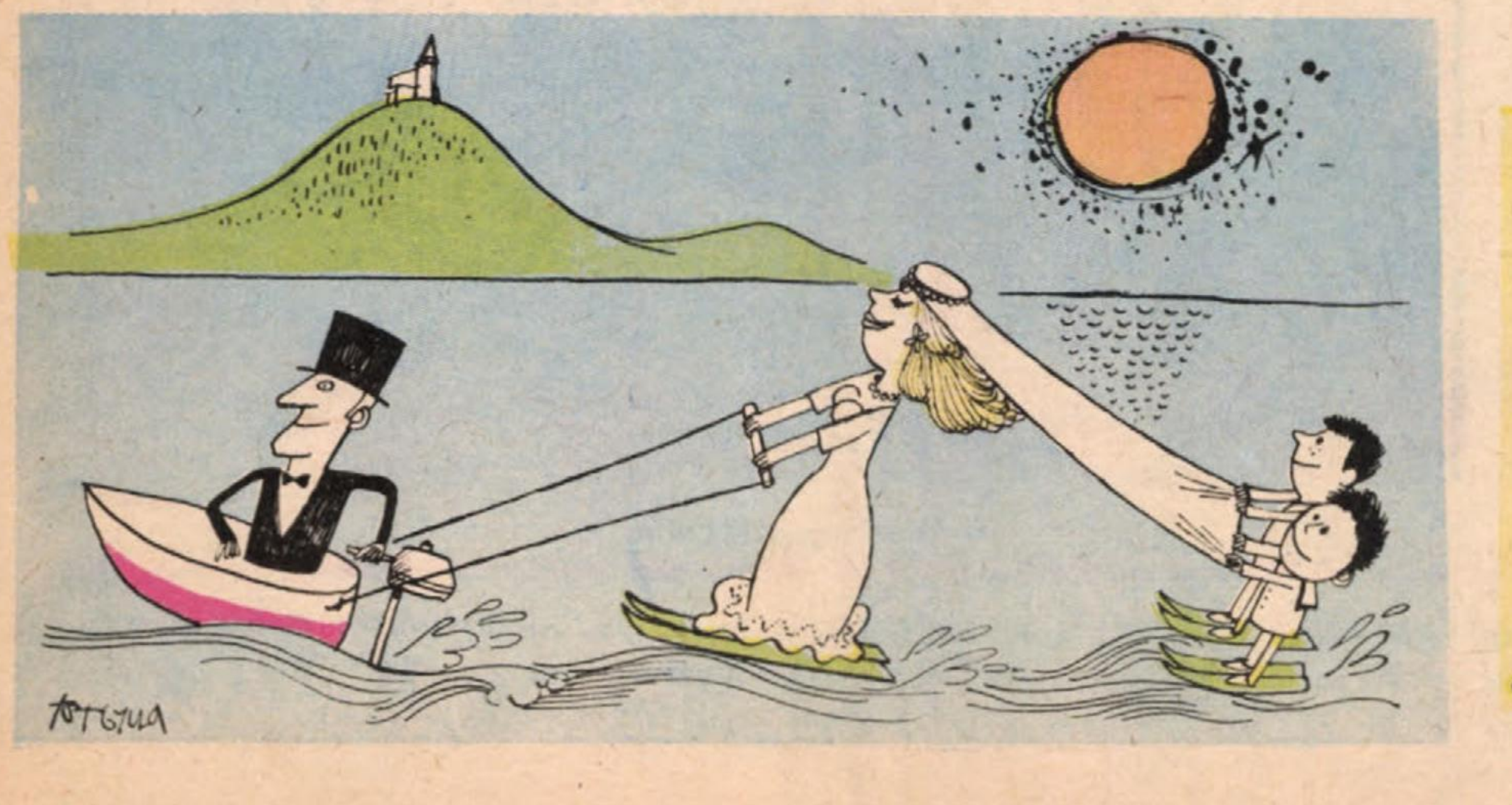

TRAGÉDIA

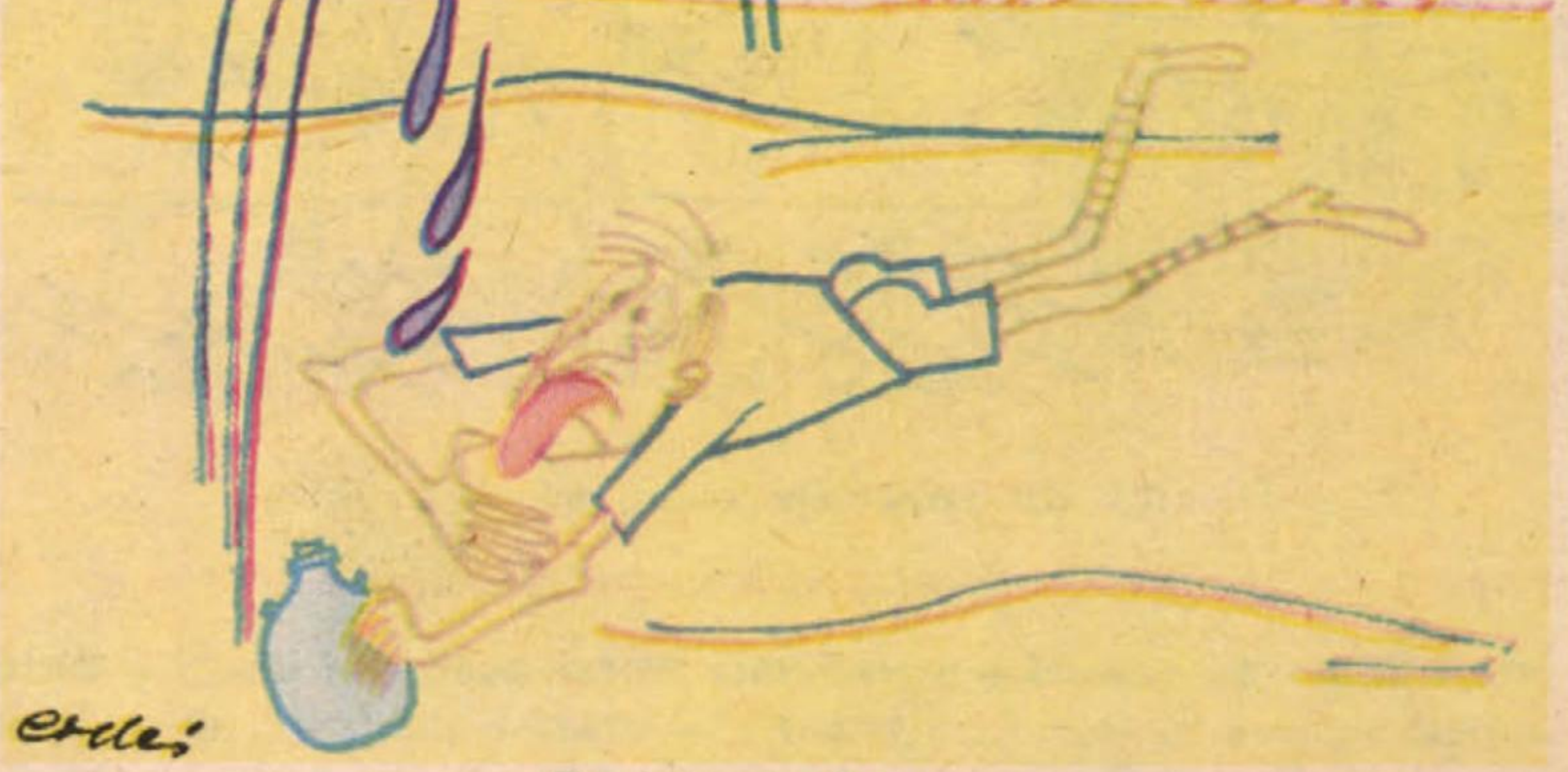

– Ez, sajnos, olaj...

NYITOTT AJTÓ

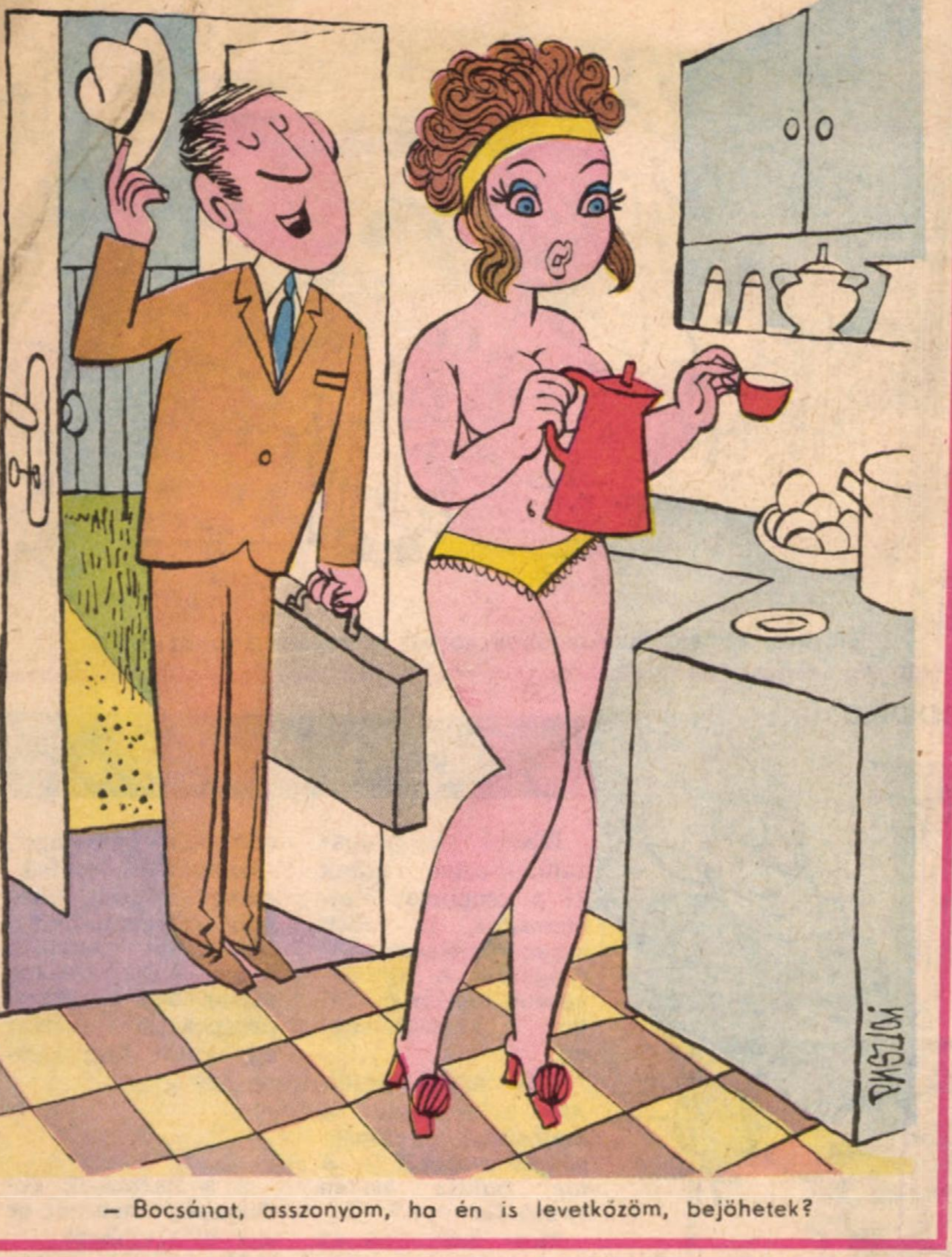

– Bocsánat, asszonyom, ha én is levetkőzöm, bejöhetek?

DIVATBEMUTATÓ

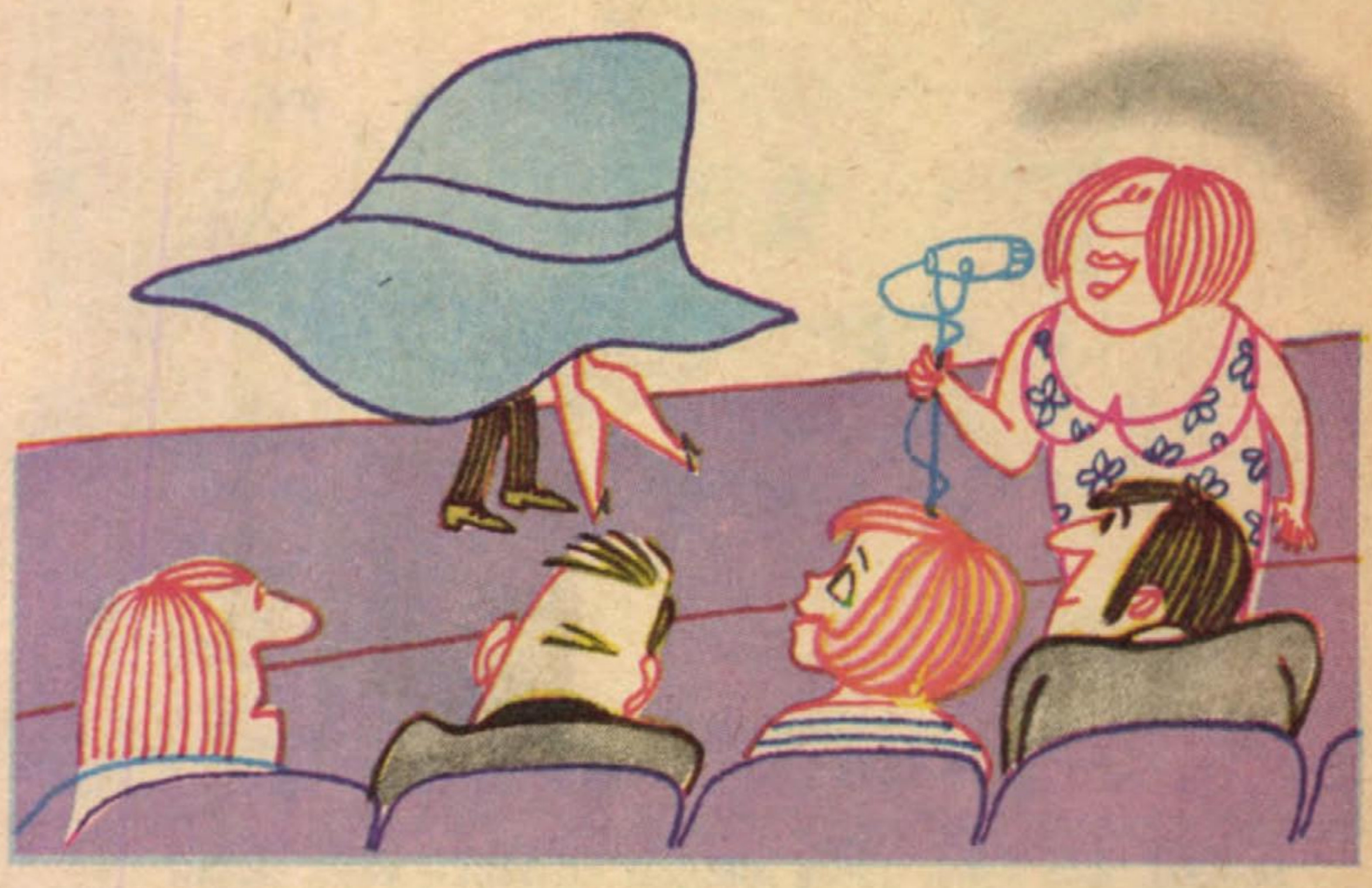

Ajánlatunk szemérmes szerelmespároknak: ketten egy kalap alatt!

KEDÉLYES VŐLEGENY

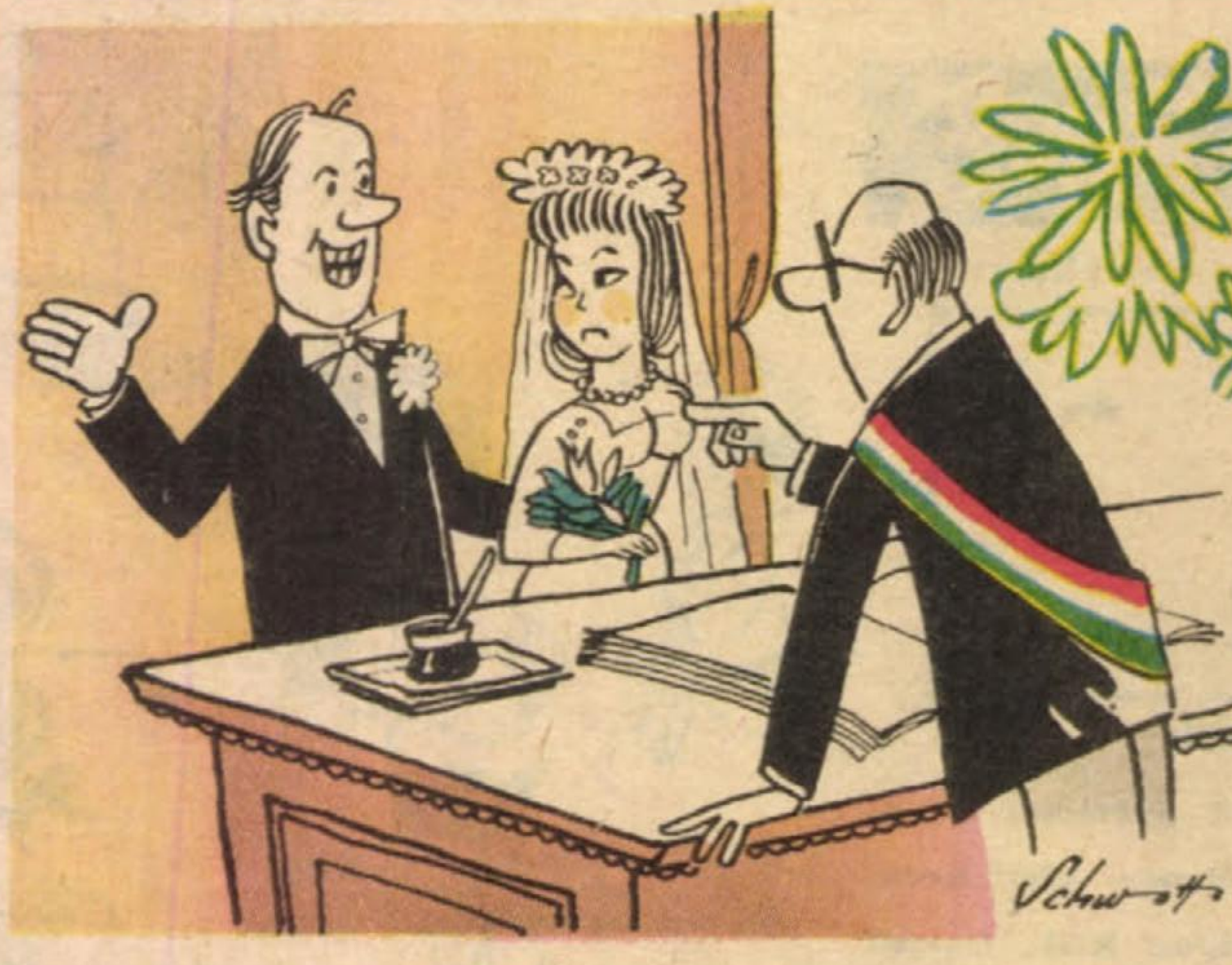

– Hajlandó nőül venni az ön mellett álló Kovács Macát?

– Hát mit tetszik gondolni, miért jöttünk ide?!

AZ ÚJSZÜLÖTT

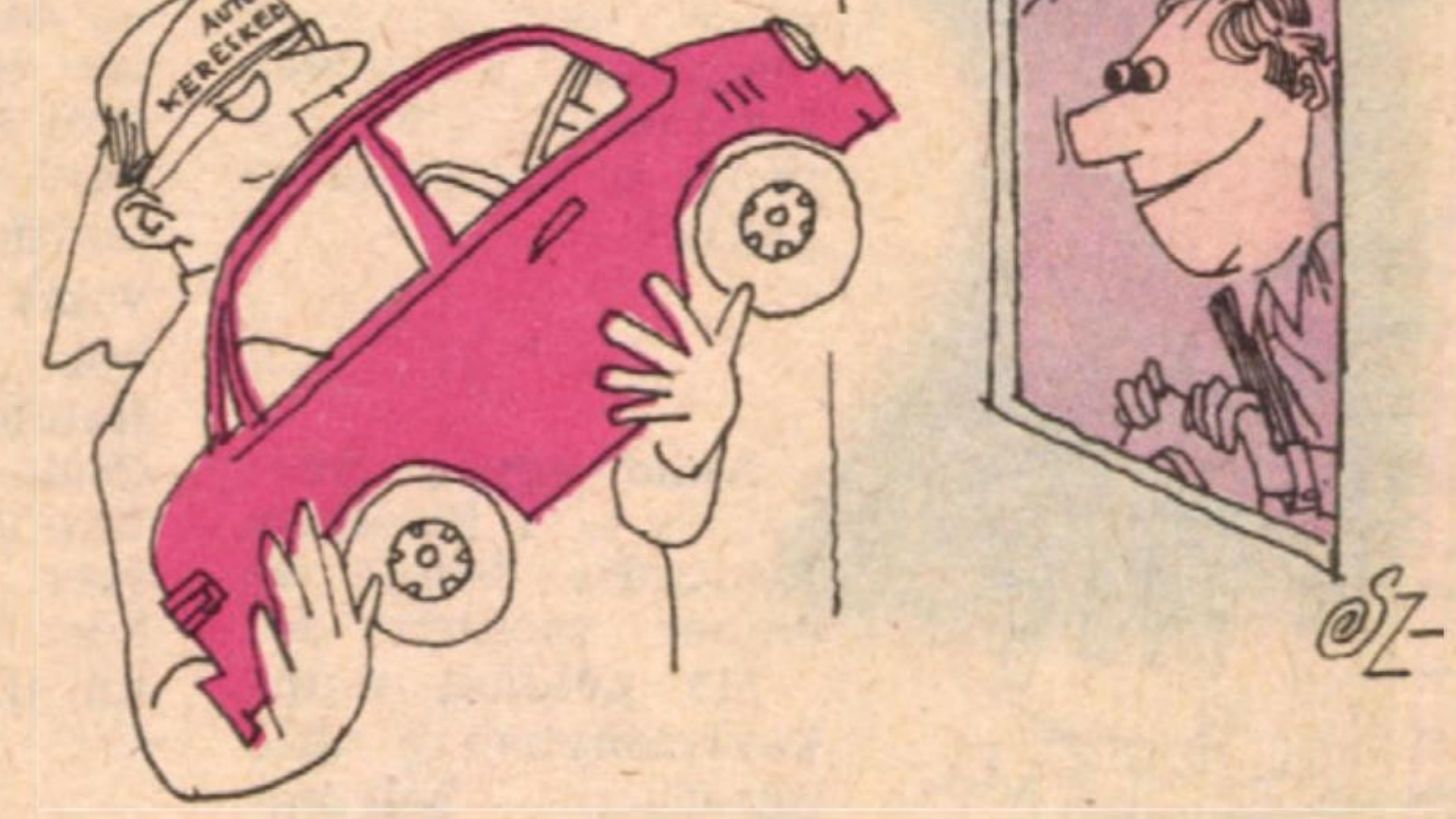

A NAGYOBB TOJÁSOKÉRT

Világszerte nagy az igény a nagyobb tojások iránt, de a tyúkok a maguk hagyományos módszereivel alig mutatnak fel némi fejlődést. A Los Angeles-i egyetem tudósai azt az elméletet dolgozták ki, hogy a tyúk túlságosan sok energiát fecsérel el tollazata kifejlesztésével, s ezért csenevészek a tojások. Kitenyésztették a tollatlan tyúkot, s az eredmény: még kisebb tojások!

Kiderült, hogy a tyúk tollatlanul túlságosan sok energiát fecsérel el abból a célból, hogy melegen tartsa magát. Többet mozog, futkároz, s talán a maga módján tornázik is.

Milyen titokzatos is ez a természet!

FONTOS INFORMÁCIÓ

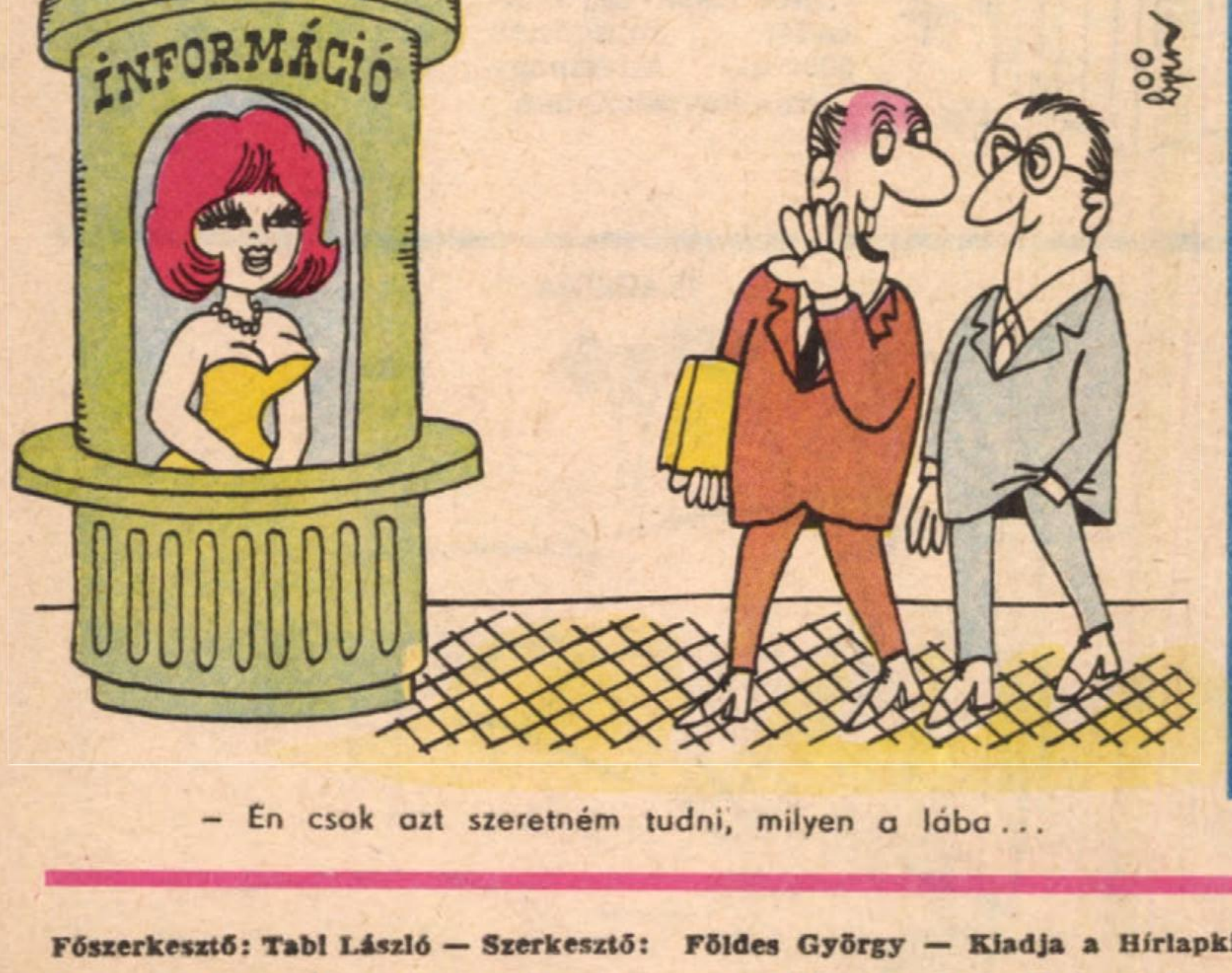

– Én csak azt szeretném tudni, milyen a lába...

A STRANDON

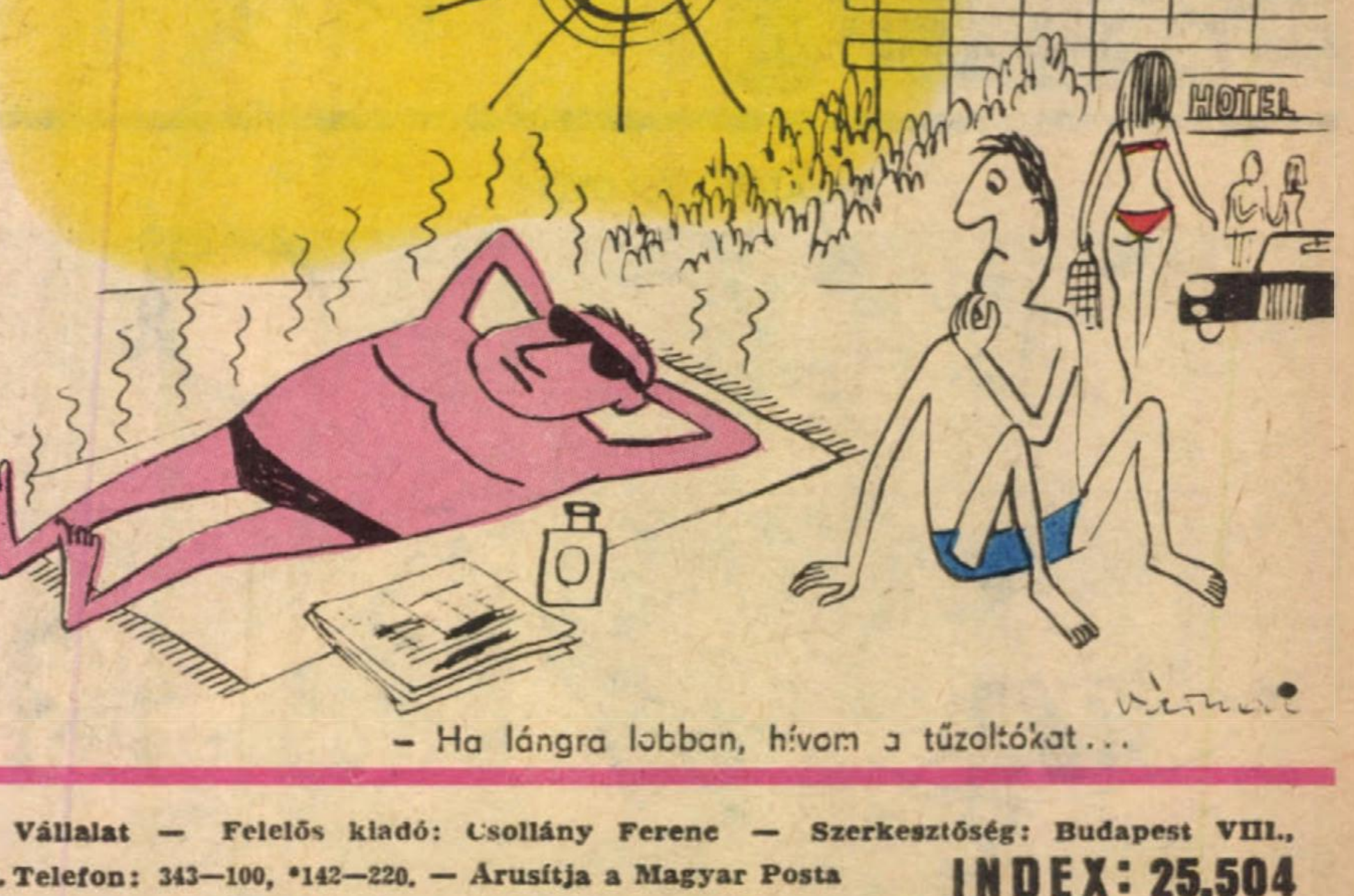

– Ha lángra lobban, hívom a tűzoltókat...

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta

INDEX: 25.504

Készült a Zrínyi Nyomdában 70.3301/2 **— Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre**